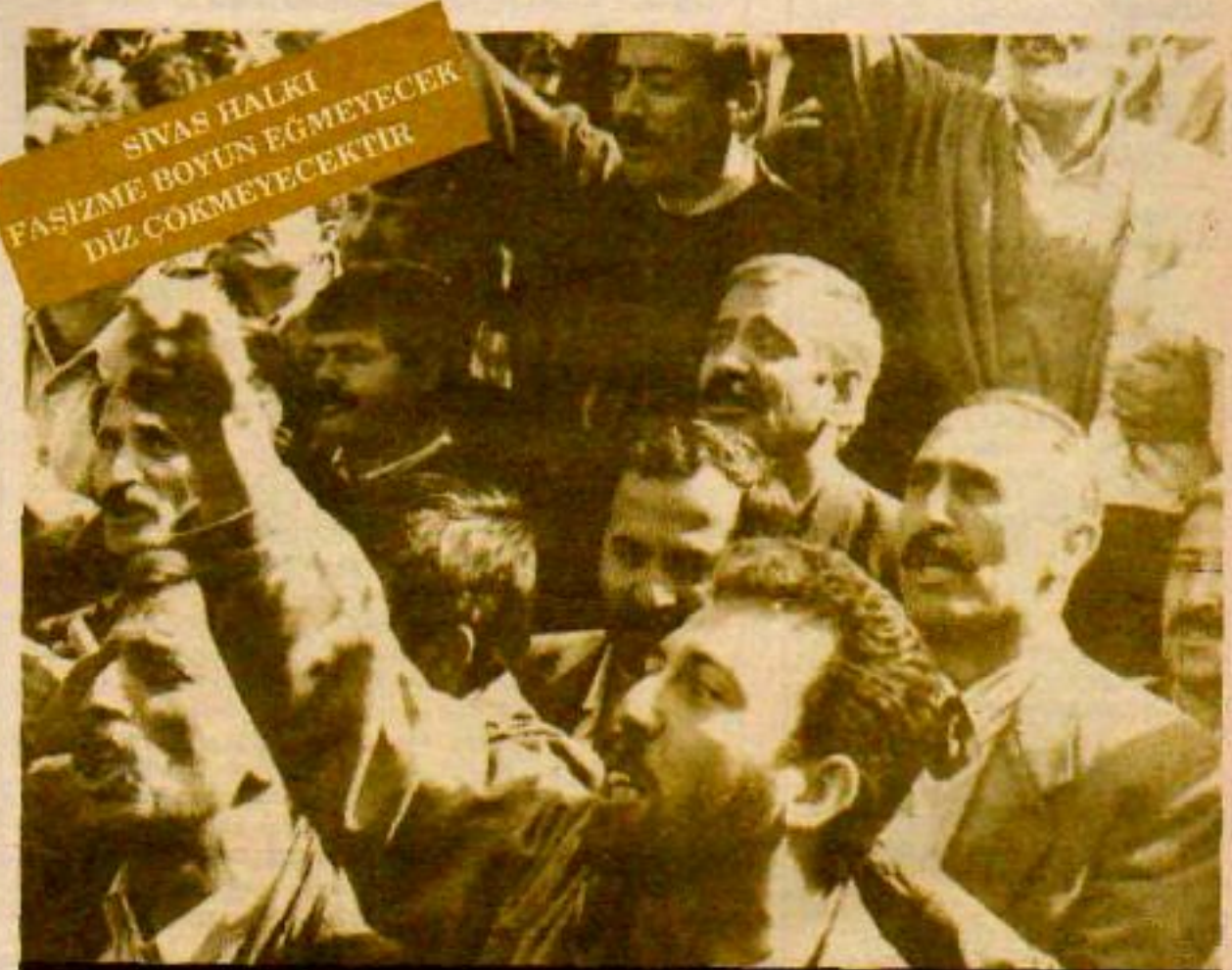

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMERİN OLACAK!

SIVAS HALKI
FAŞİZME BOYUN EĞMEYECEK
DİZ ÇÖKMEYECEKTİR

DEVİRİM KOLEKTİF BİR DEHADİR!

Devrim proletaryanın ve bütün emekçi sınıfların ortak dehasını yansıtır.

Syf: 3

MİLİTAN MÜCADELE

Yaşamın bütün alanlarında yaymamız gereken, dalga dalga devrimdir.

Syf: 6

OPORTÜNİSTLER DENİZLERE SAHİP ÇIKAMAZ

Biz oportünistleri beyaz bayrak sallarken değil; kırmızı bayrak dalgalandırırken denizimizdir.

Syf: 8

Devrimci Emek

Onbeş Günlük Sosyalist Dergi
Yıl: 5 / Sayı: 41 / 1 Mart 1995

Sahibi: Emek Yayınevi Adına
Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İL

Yazı İşleri Müdürü
Sedat Hayta

Abone Koşulları**Yurtiçi**

6 Aylık 200.000 TL
1 Yıllık 400.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık 120 DM
1 Yıllık 240 DM

Hesap No:

Sedat Hayta
Yapı Kredi Bankası / İSTANBUL
Akşamı Şubesi 0078089-9

Adres

Hökyar Mah.
Cemal Nadir Sk.
H. Fehmiye İsham D-63
Cappaci / İSTANBUL
Tel-Fax: (0212) 531 09 10

Avrupa Temsilciliği:

Solbaschin Karatas
Post. Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:

H. Koperek
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:

H. Arslan
Singerhof Str. 9 44285
Doctmund / Almanya

Baskı

Görüş Ofset

Genel Dağıtım
YAY-SAT A.Ş.

Ülkelerimizde her geçen gün biraz daha yükselmekte olan iş savaş, artık en görmek istemeyen gözün bile görmekten kaçamayacağı bir gerçek olarak duruyor önümüzde. Kökünü kazıdık, bitirdik, yok ettik gibi büyük laflarla çığırkanlığını yaptıkları, fakat her geçen gün biraz daha gelişen devrimci mücadele. TC'yi artık Sivas'ın Tokat'ın dağlarını bombalama, köylerini boşaltma noktasına getirdi. Burjuvazinin de çok iyi bildiği gibi devrim ateşi artık ülkelerimizi sarmıştır, bozku tutuşmuştur.

İşte bu çaresizlik içinde, tarihin önlenemez gelişimi önünde hangi silaha sarılacağını aşırı sermaye sınıfı, kendi burjuva yasalarını dahi hiçe sayarak katliamlarına, işkencelerine, tutuklamalarına pervasızca devam ediytr. Tarihinin en büyük çelişkilerini yaşarken, bir yandan Avrupa Topluluğuna girebilmek için demokratikleşmeden, insan haklarından bahsedener, öte yandan toplu katliamlarına her gün bir yenisini ekliyorlar. Yine basın özgürlüğünü, düşünce özgürlüğünü dillerinden düşürmeyenler, gazetecileri katletmeye, devrimci yayınları toplatmaya, yayınevi sorunluların ve yazarlarını cezaevlerine doldurmaya da devam ediyorlar.

Sizlerle birlikte olmadığımız bir aylık süre içerisinde dergimiz Devrimci Emek ve okurları da faşizmin saldırılarına hedef oldular. Dergimizin sahibi ve yazı işleri müdürü Sedat HAYTA, işyerinden hiçbir gereke gösterilmeden götürüldüğü Vatan Caddesi'ndeki işkencehanede 15 gün çeşitli işkencelere maruz kaldı. Yine aynı şekilde gözaltına alınan Genç Ekin Sanat Merkezi çalışanı uç arkadaşımızla birlikte tutuklanarak Sağmalcılar Cezaevi'ne gönderildi. Bu arkadaşlarımızın gözaltında bulunduğu süre içerisinde tek tek evlerine baskın düzenlenerek iki muhabirimiz, dergimizin eski yazı işleri müdürü M. Erhan İL, Genç Ekin Sanat Merkezi çalışanı arkadaşlarımız ve okurlarımızdan oluşan 22 kişi daha gözaltına alındılar. Aralarında 15, 16 yaşındaki lise öğrencilerimizin de bulunduğu bu kişilere 15 gün boyunca, elektrik verme, askıya alma vb. bir çok yöntemle işkence yöntemleri uygulanarak sahte senaryolar kabul ettürülmeye çalışıldı. Bu kişilerin 15'i çıkarıldıkları DGM tarafından tutuklandılar.

Dergimizin 41. sayısının hazırlığı içinde olduğumuz döneme denk gelen bu saldırılar çalışmalarımızın bir-iki gün gecikmesine neden oldu. Araya giren bayram tatili dolayısıyla baskıya giremediğimiz dergimizi sizlere bir sayı akmasıyla tekrar ulaştırabüldük.

Şu unutulmamalıdır ki, faşizmin bu azgın saldırıları aynı zamanda tükenmişliğinin bir göstergesidir. Bugüne kadar emekçi halklarımızın sesi, soluğu, doğrunun, güzelin yol göstericisi olan dergimiz Devrimci Emek, tüm bu saldırılara rağmen devrime ve sosyalizme olan inancıyla üzerine düşen görevi yerine getirmeye devam edecektir. Hiç bir güç Devrimci Emek'i susturamayacaktır.

DEVİRİMCİ EMEK

DEVİRİM

KOLEKTİF

DEHADIR

Toplumda her gün tekrarlanan, olup biten olayları yüzeysel bakmak yaygındır, ne-redeyse bir düşünce sistemi özelliği kazanmıştır. Özel mülkiyet ilişkilerine dayalı düşünce biçimi her zaman kendi maddi temelleriyle sınırlı kalmıştır. Her egemen sınıfın göre, kurulu toplumsal düzen, bulunduğu en son toplumsal sistemdir, mükemmel olduğu için de sonsuzdur. Aynı zamanda kurulu toplumsal düzenler, çok güçlü ordularla korunma altına alınmıştır. Egemen sınıfların görkemli ve göz kamaştırıcı yaşantılarına göre, düşünce biçimi görünenden öteye varmayanlar, egemenlerle aynı kanıyı paylaşırlar: **Kurulu Düzenin Sonsuz Oluşu**. Aynı toplumlar birbirini izledi. Hiçbir toplumsal düzen ve hiçbir devlet düzeni "**sonsuz**" olamaz. Her kurulan yeni toplum biçimi, eskinin diyalektik yadsınması ve tarihsel eleştirisi anlamına geldi. Her bir tarih biçiminde sahip olan insanların bu büyük evrim üzerine nel düşünceleri olması gerekir. Ama kapitalist özel mülkiyet ilişkilerini esas alan, ona hizmet eden bir kimsenin "**İlerieme ve dönüşümünün**" tarihini, evrimin yasası olduğunu kabul etmesi beklenemez. Bizim özel mülkiyetçiye göre tarihin son durağı kapitalizmdir; o'na göre tarih burada son bulur(!). Tutuculuk, yani garicilik, burjuvazinin bütün dünya görgüne egemendir. Bunun için İberiya doğru yandan her gerçek hareket, burjuvazinin gözüne korkunç görünür. Burjuvazi bu noktada şairin dediği gibi: "**serpilip gelişen hayata düşman**"dır. Burjuva ideolojisinin etkisi altında kulan toplum da olaylara yüzeysel bakar; burjuva toplumun temellerine inen, toplumu hacaya çıkaracak olan devrimci gelişmeyi çoğu kez anlayamaz.

Düşüncede yüzeylilik sosyalist hareket içinde de yaygındır. Ne var ki, olaylara çok

yüzeysel bakan sosyalistler, her nedense diyalektikte en çok hayranlardır. Çünkü diyalektik sadece soyut bir yöntem olarak ele alınıyor. Diyalektik hareketin yasalarını ele alan bir bilimsel yöntem değil de sadece bir sözün olarak ezberleniyor. Hareketin bilimini kendi hareketi içinde ele almak gerekiyor. Olayları ve gelişmeleri kendi somutunda ve hareketin kendisini izleyerek doğru olarak kavrayabiliriz. Olaylara yolaçan gelişmeleri iş zincirlerini, iş dinamiğini, dış dinamiğe karşılık etkileşimle biriktire bütünlüklü olarak ele alınmalıdır. Bu ifade biçimi de soyut gelebilir. Olaylarla gösterelim. Milyonlarca emekçi yaşamından memnun değil, toplumsal huzursuzluk var, daha da artıyor; çözümlü biçimlerde farklı sistem yollarıyla işletmelerin ve işletmelerin dile getiriyor; bu yönde sayısız olay yaşanıyor. Bu gelişmeye yüzeysel bakıldığında, kitlelerin sabun köpüğü gibi sonen her zamanki eylemlerinden birine daha başvurduğu söylenebilir. Yapılan bir eylem sabun köpüğü gibi söse de, bu eylemler sık sık yapıyor, bu olay yıllarca tekrarlanıp duruyorsa, bu demek ki, tüm bu olaylara yol açan köklü bir neden var. Öyle bir maddi temel var ki, her seferinde üzerinde sayısız olay ve çatışma meydana geliyor. Tüm bu gelişmelere yol açan kapitalist üretim biçimi ve üretim ilişkileridir. Bu demektir ki, mevcut üretim biçimi, gelişmenin önünde engeldir; üretici sınıflar ancak, bu engel, bu eski toplum biçimini devirirlerse üyelerini gerçekleştirebilirler. Sayısız olayın ve çatışmanın arkasında yatan gerçek; toplumun gelişiminin önünde engel olan, burjuva kurumlarının aşma eğilimi ve istemi bulunuyor. Hiç kimse kalkan ta, çatışma ve olayların bu noktada kalacağını söyleyemez. Gelişme devam eder, gelişmenin ka-

çınılması yönü ve sonuç korkunç bir hesaplaşma ve büyük bir alt üst oluyur.

Eğer eski toplumun bağrında, onun yerini alacak olan yeni toplumun maddi ön koşulları oluşmаса, toplum evriminin politik bir devrimle sonuçlanması kaçınılmazdır. İşte bu çoğu kez yüzeysel olarak ele alınan olaylar ve sayısız çatışmalar, bizi her gün önlenemez biçimde bu noktaya doğru getiriyor.

Üzerinde yaşadığımız topraklarda, Türkiye ve Kıbrıs topraklarında, her gün artık sayılmadığımız, sayısız olay oluyor. Toplumsal temeldeki bu sayısız olay, sayısız çatışma demektir. Yokmuş dingin bir yaşama olmaları, olup biten sayısız olay ve çatışmanın nasıl korkunç bir hesaplaşma ve sonuçla biteceğini anlayamaz. Olup bitenlere yüzeysel ve dingin bir yaşam penceresinden bakırlar, o içinde yaşadıkları dinginliği hissederler, o korkunç fırtınayı görmezler. Emekçi kitleler yıllardır kendiliğinden eylemlere başvururlar; her gün sayısız biçimde böylesine kendiliğinden olaylarla dolup taşıyor. Bugüne kadar olduğu gibi, devrimci durum kopulmasında, kendiliğinden olayların sürüklü olması durumunda nasıl korkunç bir alt-üstte yol açacağını pek çoğumuz anlamış değiliz. Oysa ki, "**Kendiliğinden olup bitiyor gibi görünen olaylar sayısız ve korkunç hesaplaşmalarla sonuçlanır.**" O korkunç hesaplaşma bizde çoktan başladı. Halen tutucu biçimde bu gerçeğe direnenler var. Kendiliğinden olup biten olayların kendisi, toplumdaki son derece sert ve keskin ilişkilerin ve antagonist güçlerin çatışmasını yansıtır. Bu kadar keskin ve ulaştırıcı (antagonist) ilişkilerin ve ulaştırıcı (karşı) güçlerin korkunç çatışmasının aynı biçimde korkunç bir sonuçla bitmesinde şüphelenmek ne var?

Her olayı ve her çatışmayı diğer olay ve çatışmalardan bağımsız olarak ele aldık mı hiçbir sonuca varamayız.

Bütün toplumsal ve politik olaylar birbiriyle ilişkili ve karşılıklı etkileşim içindedir.

Bütün toplumsal çatışmalar, bütün halindeki zincirin iç halkalarıdır; bütün halkalar iç içedir.

Eski toplumun gerici güçleriyle, doğacak yeni toplumun devrimci güçleri; devrimle, kan-devrim her gün sayısız olay ve yollarla karşı karşıya gelir. Her olay ve her çatışmayı diğer olay ve çatışmalardan bağımsız olarak ele aldık mı, hiç bir sonuca varamayız. Bütün toplumsal ve politik olaylar birbirleriyle ilişki ve karşılıklı etkileşim içindedir. Bütün toplumsal çatışmalar, bütün halindeki zincirin iç halkalarıdır; bütün halklar iç içedir. Ama bize görünen olarak her olay, diğerlerinden bağımsız gibi görünür. Her toplumsal çatışmanın kendine özgü nedeni varmış gibi görünür. Oysa toplumsal olayların ve çatışmaların kadine "özgül" nedeni yoktur, neden ortaklar. Bu ortak neden, bu ortak maddi temel, sadece kendini sayısız çeşitli olayla gösterir. Burada yüzyesil düşünme; yalnızca bu sayısız çeşitli olayın kendini ile ve özgül gibi görünen nedeni ile ilgilenir. Diyalektik materyalist ise, sayısız çeşitli bu sayısız olayın ana nedeni üzerinde durur, sayısız çeşitli çatışma ve olayın yönünü ve niteliğini değiştirmek için, tümünü etkileyen ve biçimlendiren ana nedeni, bu ortak maddi temeli değiştirmek için savaşır; bu yüzden devrimcidir. Binlerce ve binlerce olaya, sayısız çeşitli çatışmaya yol açan bu eski toplumsal düzen devrim yoluyla yıkılmadığı sürece, her geçen gün artan biçimlerde olaylar devam eder. Toplumun bir kesimi, toplumun diğer kesimiyle sürekli ve sayısız biçimdeki olaylarla, sayısız çatışmalarla karşı karşıya gelecektir. Bu karşılaşma tarihin en acı ve köklü karşılaşmasıdır. Basitten karmaşığa doğru gelişmeye uygun olarak, her yeni gün, düme göre daha çok karmaşık çok daha sert ve yaygın ve yoğun olaylara sahne olacaktır.

Artık her türden gelişmenin önünde ayak bağı olan eski kapitalist toplum ile, bu eski toplumun yerini alacak olan yeni ve daha üst toplumun devrimci güçlerinin karşı karşıya gelmesi, birbirinin üstüne doğru yürütmesi, güdüklük yaşamı ve kavgsız sayısız örneklerle kendini gösterir. Mahkemelerde ko-

münist tutanakların, mahkeme heyetiyle karşı karşıya gelmesi; işçilerin grev, direniş, yemek boykotu, iş yeri işgali, sokak gösterisi ve daha sayısız biçim ve çeşitli olaylarla burjuva sınıfa karşı karşıya gelmesi; yoksul insanların her gün çeşitli biçimlerle, devletle karşı karşıya gelmesi, insanların kalledilmesi, kaçırmama, işkence görmesi, kısacası yaşanan bütün alanlarındaki sayısız olay ve

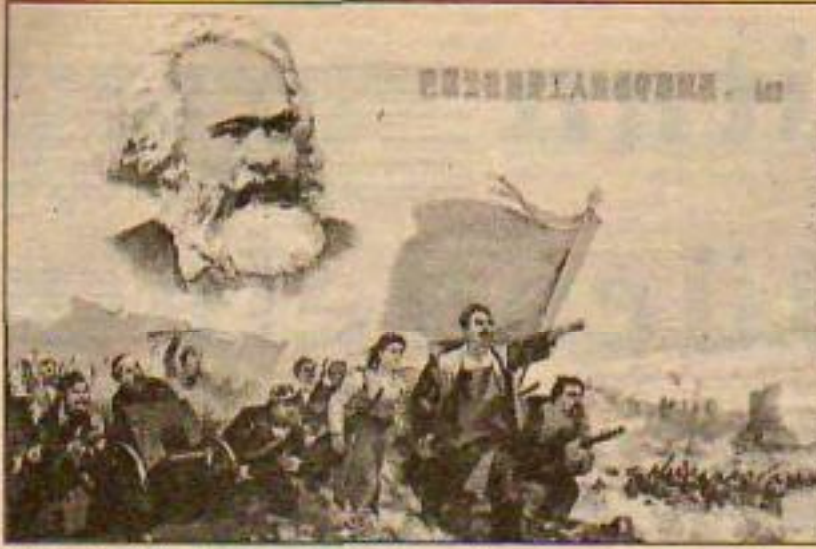
yaptığın yapamaz. Emekçi sınıfı birleşmeye iten kesinlikle kapitalizmin baskı, sömürü ve zulüm koşullarıdır. İnsanların yaşamalarını biçimlendiren maddi yaşam koşulları yenede ve insani olarak düzenlenmediği sürece, bu maddi temeller üzerinde sayısız olay ve çatışma oluşur. Bu maddi koşullarda "sayısız ve korkunç hesaplaşma" kaçınılmaz olacaktır.

çatışmanın temelinde hep aynı şey yatıyor: İki ayrı sınıfın, iki ayrı dünyanın tarihi hesaplaşması. Ama her olay, görünürde sanki ortak bir temele ve nedene bağlı değilmiş gibi görünür. Bizim yüzyesil sosyalistlerimiz de görüntüye bakıyorlar. Aynı biçimde emekçi sınıfları ortak kavgsıza iten, onları bir araya getiren usunda yığıt örgütçüler değildir. Marx'ın belirttiği gibi, yüzlerce yığıt örgütçü bir araya gelse, baskı ve zulüm koşullarının

Yaşadığımız Türkiye ve Kırdistan topraklarındaki mücadele, çok sayıda çelişki ve gelişmenin birleşmesini ifade ediyor. Kapitalizmin egemenliği ile birlikte, bu egemenliğe bağlı, sermaye egemenliğinin kaçınılmaz sonucu olarak uzun zamandır üst üste biriken, iç içe geçen bütün toplumsal, sınıfsal, ulusal çelişki ve sorunlar en sonunda birleşti. Bugün çözümlenemeyen sorunlar, uzun zamandır birikip gelmiş olan sorunlardır. Öylesine köklü sorunlar ki, çözümleri için şimdiye kadar atılan dinamik ve reformcu adımlarla çözümlenememiştir. Oysa bu konuları sorunların çözümü için bu güne kadar sayısız eylem yapıldı, mücadele verildi. Ama her sonucun görümlü bütünden ve maddi temellerinden bağımsız olarak ele alındığı için asıl bu yüzden çözülemedi. Ancak insanlar yıllarca verilen sayısız mücadelede biçimsel sonuç, yeni yeni sorunların maddi temellerini devrimci yoldan değiştirmek gerektiği biçiminde bir bilince ulaştı. Bunun sonucu her gün sayısız olarak olup biten çatışmanın bilincine varmaktadır. İnsanlar bu çatışmanın bilincine, ancak ideolojiler aracılığıyla varırlar. Bugüne kadar çok sayıda yazar, araştırmacı, teorisyen toplumdaki sınıfsal çatışmanın seyrini ortaya koymak için kafa yordular. Ancak doğru bir ideolojik yaklaşım ol-

madığı için hep eksik ya da yanlış sonuçlara ulaşılmıştır. Sınıflar çatışmasının bilincine varmak için (doğru biçimde) marksist-leninist ideolojiye dayanmak gerekiyordu. Fakat çok yazar, araştırmacı, teorisyen bunu kavrayamadığı için, toplumdaki sayısız çatışmanın nedenlerini de hiç bir zaman kavrayamadılar. Bilimsel sosyalizmin devrimci özü olan devrimci diyalektik kavrayamayanlar, o'nu temel almazlar, toplumda her gün kendi-

liğinden olup bitiyor gibi görünen sayısız çatışma ve hesaplaşmanın gerçek anlamını ve sonuçlarını anlayamazlar.

Söylediklerimiz çağrıda her gün güzelliklerin önünde olup biten olayların anlamını öz biçimde ortaya koyalım. Burjuvazinin ve konformistlerin aykurlarını ve hazırları bizim Kürdistan'daki gelişmeleri ele alalım. Nedir Kürdistan'daki iç savaşın anlamı. Kürdistan'da bugüne kadar sürekli baskı ve zulüm vardı. Mücadele ise belli düzeyde ve düzensizlik dönemlerine rağmen hep vardı. İç savaş bu durumda ne anlamı gelir. Kürdistan'da sürmekte olan iç savaş gerçekte korkunç bir ayaklanma anlamına gelir. 30.000 insan kendiliğinden ölmedi, buna yol açan methiş bir çatışma ve köktü bir ayaklanmadır. Buradaki iç savaşın köktü bir ayaklan-

ma anlamına geldiği hiçbir zaman bizim sosyal-reformistlerimiz tarafından anlaşılmadı. Kürdistan'da, faşist TC ile Kürt Halk Hareketi arasında sayısız çatışma oluyor. Sayısız çatışmanın sonucu korkunç bir hesaplaşmadır. Bugünden her gün sayısız olay, sayısız çatışma ve korkunç bir hesaplaşma yaşıyoruz. Milyonlarca insan bu korkunç hesaplaşmanın içindedir, milyonlarca insan yeni bir yaşam biçimi için dövüyor, milyonlarca insan korkunç bir şiddetin içinden geçiyor. Milyonlarca insanın başvurduğu şiddet sayesinde "Şiddetin sabahı yakındır." Milyonlarca insanın örgütlenmediği bu korkunç çatışma ve şiddet, köktü burjuvalarımızın keyfini kaçırsa da kaçınılmazlar ve sürmektedir. Toplum şiddeti örgütleyerek, şiddet sayesinde küllüklüğünü yenecek ve özgür olacaktır. F. Fanon'un belirttiği gibi "Yalnızca şiddet, halkın şiddeti, halk liderlerinin örgütlediği ve öğrettiği şiddet kitlelerin toplumsal gerçekleri kavramasını olanaklı kılar ve onlara anahtar verir." Afrika ve bütün köktü halklarımız silaha sarılarak kavradığı gerçeği Kürt Halkı da kavramıştır. Hiç kimsin, Kürt halkını bu yoldan çeviremez. Düşünün, insanlar bu gerçeğin bilincine varana kadar ne kadar uzun bir yoldan geçtiler, bu güne kadar ne kadar sayısız çatışmalara katıldılar, nice insanları gördüler. Kürt halkına başarıyı ve zaferin anahtarını veren devrimci şiddettir, halkın şiddetidir.

Sadece Kürt halkı değil, bütün halklar yaşam koşullarını ve yaşam biçimlerini karşı bir ayaklanma ve devrimle başkaldırı içindedir. Her gün olup biten sayısız olay bunu gösteri-

yor. Eğer, buradan bir devrimci sokak gösterisine, aradan bir günlük olay bile insanları ayıya kaldırıyor, üstelik bu sürekli oluyor, sa, hesabı ki, toplum zincirlerinden boşanmıştır. Tekkeci güçlerin, toplumun zincirlerini pekiştirme girişimleri sonuç vermiyor. Tarih, 40'lı yıllarda Yunan halkının karşıtına çıkardığı şu kilemi Türkiye ve Kürdistan halklarının karşıtına da çıkarır: "Zincir mi, silah mı?" Emekçi sınıflar, eğer sürekli silahlanyorsa, örgütleniyorsa, çatışmaya atlıyorsa, barikatlara koşuyorsa, güğün göğse çatıyorsa, bu demektir ki, bu toplum çatışmanın bilincine varmıştır. Bu toplum değişiklik istiyor, hem de köktü değişiklik. Bu toplum bütün sınıfı toplumların temel yasası olan "zorunluluk yasasını" kavramıştır. Zorunluluk, anlamına gelir. Toplum onun ve sayısız mücadele ve çatışmalar sonucu kurulu özel mülkiyet toplumuna son vermek gerektiğini anlamıştır. Olayların gelişimi on sandan toplumun bu yola girdiğini gösteriyor. Faşizm ve kapitalizmin hayırdığı baskı ve zulüm karşısında, emekçi sınıfların geliştirdiği nokta şudur: "Ya Zincir, Ya Silah", "Ya Devrim Ya Ölüm!"

Bu günkü toplum sorunları üzerinde oluşan sayısız olay ve sayısız çatışma, gelişimin karmaşık önelikliğini de gösteriyor bizlere. Devrimin temel sorunlarının bu kadar karmaşık hale gelmesi hiç kimsenin gözünü korkutmasın, çünkü sorunların çözümünü de kendi içinde vardır. Devrim mücadelesi sayısız olayın, gelişimin ve çatışmanın bilincinde olarak dayanır, bütün temel sınıfın çabaları ve toplumsal sorunları çözer. Lenin kendi dönemiyle birlikte uluslararası sorunların çok karmaşık hale gelmesi üzerine, "Yüz tane Marx gelse bu sorunları çözemez" derken, burada emekçi sınıfların kolektif dehadının devreye girdiğini anlatıyordu. Emekçi sınıflar, kolektif dehadıyla en karmaşık hale gelen sorunları bile çözebilirler. Yalnızca proletarya devrimci bir sınıf olarak, kolektif biçimde davranarak devrimin karmaşık sorunlarını çözebilir. Devrim, proletaryaya ve bütün emekçi sınıfların ortak dehadıdır. Gelişmelerin, olayların, koşulların her gün yarıdan ve yarıdan gündeme getirdiği emekçi sınıfların bu kolektif dehadı ve girişimidir.

Uğur GÜNDÜZ

Bilimsel sosyalizmin devrimci özü olan devrimci diyalektiği kavrayamayanlar, o'nu temel alamayanlar toplumda her gün kendiliğinden olup bitiyor gibi görünen sayısız çatışma ve hesaplaşmanın gerçek anlamını ve sonuçlarını anlayamazlar.

Militan

Mücadele

Burjuva devlet terörünün çok çıplak biçimde uygulandığı, varlığını yalnızca teröre devam ettirebilen bir toplumsal düzenle dursa, baskı ve kitlesel gösterilerle bu baskı rejimini devirmek mümkün mü? İlim ve baskı gösteriler, toplumsal düzeni devirmeyi göc alamamanın anlamıdır. Belirlemeyi, böyle yapmak çok çarpıcı oldu. Tarihin dersidir: İktidar mücadelesi toplumun birbirine girdiği, en şiddetli, en sert ve silahlı ayaklanmaya dayalı mücadeledir. Aynı tarihi devrin devamıdır: İktidar başka türlü ele geçirilemez. Ancak hiç bir toplumda emekçi kitleler hemen bu noktaya gelmezler. Uzun bir süreçten, çeşitli mücadele biçimlerinden ve mücadele evrelerinden geçerek Türkiye ve Kürdistan'da yalnızca iktidar mücadelesi değil, ondan önce, hak elde etme mücadelesi de "sert" geçti. Hak peşinde koşan kitleler inemeye de, siteme baskıya başvurur. Bugün olduğu gibi, ilkin de baskı ön plandaydı. Devlet denen baskı makinesi, baskıyı zorluluğunu sürekli gösterdi. Bu durumda ilim ve baskı gösteriler, hak mücadelesinde dahi hiç bir sonuç elde edilemez. Bu da kendi tarihimizin kısa dersleridir. En hak bir hak elde etmek için bile zor yöntemlerimize başvururuz.

Burjuvazinin politik baskısı, emekçi kitleler ve bütün halklar üzerinde, burjuva egemenliğin bütün dönemlerinde vardı. Türkiye'de, burjuva egemenlik yalnızca baskı anlamına geldi. Burjuvazi egemenliğine başka bir dönemde ve başka yollardan sürdüremezdi. En göçün görüldüğü zamanlarda bile, kendi egemenliğini güvence altına almaya çalıştı, yarımdan emin olmadı. Çok dingin ve sessiz gecelerde bir yaprak kırptısından korkar oldu. Bunun için halklara karşı "Demir Okuy" gösterdi. Sınıfların ve halkların, egemen olma karşı mücadelesi, son otuz yıla ya iş savaşından geçti ya da iş savaşına yakın bir düzeyde geçti. Sınıflar mücadelesi son yıllarda kesin olarak iş savaşını bitirmedi; iş savaşının önüne geçemedi. Herhangi bir nevi gibi, iş savaşına kendi yöntem ve araçlarına dayanarak, iş savaşının önüne geçemedi. Burjuvazi geleceğini iş savaşını geleceğine bağladı; iş savaşını kazanmak için savaşın bütün araçlarını

kullanıyor: İhtis, katliam, toplak alma, işkence, katliam, ardi arkası gelmeyen asker ve polis operasyonları; saldırılar. Tekkeci güçlerin devlete dayanarak emekçilere uyguladıkları "baskı" ifadesi yapılanları tam karşılamaz. Burada "baskı" terörü iş işi geçici, terör, baskıyı da içeriyor. Burjuvazinin her zaman göçü olan politikası: terör ve katliam ya da vahşet ve dehşet.

Çıplak lafisi teröre ve katliamlara başvuran burjuvazi iş savaşını kazanmak için bütün gücünü ortaya koydu. Bu durumda, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bütün güçlerini ortaya koymaları, iş savaşını yönetmeye başlamaları zorunludur. Geçmiş sol çevreler, dönemin özelliği olan şiddetle dayalı mücadeleyle ilgili mücadele yollarına başvuruyorlar. Halen imada, baskı ve kitlesel gösterilerde ısrar ediyorlar. Karşı-devrim zincirlerinden boşanmışken, bu sol çevreler, baskıyı silahlı kitle gösterileriyle, silahlı emekçi kitlelerin elini kolunu bağlıyorlar. Savaş meydanında, kitli dümana teslim etmek istemiyorlar. Kaçmakla da savaş bitmiş sayılmayacakları. Düşman, sınıf güçlerini yenden yere çalana kadar kovalamaya devam eder. Savaş meydanında ileri atılıp, hris savaşın kazanılması için, gelin baskı yapalım demek Nizam solcularımıza öğütür. Devrimci durum iş iş savaşını devrimci solcularımızın izledikleri Tolstoyculuk devrimci büyük zarar veriyor. İş savaşını Tolstoyculara öğütmen yapıyorlar, peşlanıyor ve sertleşiyor. Devrimci kitlelerin yapması gereken doğru şey, devrimci yöntemler ve araçları kullanmaktır.

İşçi sınıfı, baskıya kadar mücadelesini her biçimine başvurdu; mücadele bastırma karmasıyla, silahlı-burjuva yönteminden, devrimci-silahlı yöntemine doğru gelişimi gösteriyor. Maddi koşulların yanında politik koşullar, tekneklilik kazanan zulüm ortamı da işçi sınıfını militan sınıf haline getiriyor. Yılların her alanında militanlık dönemin özelliği. Son yıllarda yaşananlar, bundan sonra da tekrarlanacak olanlar söyleşiklerimizden somut kanıtlardır. Burjuvazi emekçi sınıflara karşı başlattığı "topyekün saldırı"nın gereği olarak, işçi sınıfına işçilerin toplumsal üretimi sürecinden uzaklaştırıyor. Bugüne kadar yüz binlerce işçi, toplumsal üretimi sürecinden dışlandı. Bu,

burjuvazinin sınıfsal saldırısıdır. İşçilerle olan mücadelede kitlesel işçi kitleleriyle, işçileri işten çıkarmak, sınıfsal saldırıdır ki, burjuvazi burjuvazi, mücadele halinde düşmanlarından kurtulmayı amaçlıyor. İşçiler, burjuva sınıfa saldırılarını karşılamak için farklı mücadele yollarına başvuruyorlar. Mücadele biçimlerinden yalnızca biri soruların çözümünü ip uçlarını veriyor bizlere: Zora ve silaha dayalı mücadele. Bu köklü ve devrimci mücadele biçiminin ilk belirtileri üzerinden epay bir zaman geçti. İki bu örnekte her tarafı tekrarlıyoruz. İşçiler de bunu yapıyorlar. İlk belirtileri, ilk örnekleri ortaya çıkan zora ve silaha dayalı mücadele biçimlerini yaymaya başladılar. İlk planda baskı patlayıcılara, motofol kökseylere dayanıyor. Bir kere bu yol açıldı ya, artık açılan yoldan geçen çok olur. Gelecekte bu yönde oluyor, değişime bu yönde oluyor.

Maddi koşullar ve politik durum yalnızca işçi sınıfını militan sınıf haline getirmekle kalmıyor, bütün emekçi sınıfları, bütün halkları da militanlaştırıyor. Tekkeci güçler, toplumun esas çoğunluğunu etkilemek için çok bir terör uyguluyor. Toplumun her emekçi sınıfından insanlar baskı gördüler, zulme uğradılar. Tekkeci güçler plütlük ekonomik ilişkileri bile baskı yasalarıyla yürütüyor. Vergi, zam vb. konularında baskı yasalarına dayanmadan uygulamaya sokuyorlar. Böylelikle, emekçilerden ve halktan daha fazla vergi toplamak ve daha fazla zam yapmak için, silaha fizik baskı yasalarına başvuruluyor. Baskı yasalarının yetmediği oranda, devlet terörü her zaman işbaşında. Asker, polis ve sivil güçlerini halk kitlelerine karşı saldırısı ileri düzeye ulaştırıyor. Karşı-devrim egemenliğini sürdürmek, varlığını korumak için ne kadar teröre başvurursa, emekçi kitlelerin devrimci yollarına başvurması zorunluluğu da kendini o kadar dayatıyor. Militanlık-silahlı bir devrim makinesi, ancak ve sadece işçi sınıfı ve bütün ezilenlerin militan mücadelesiyle yapılabılır. Bu gerçek, işçi sınıfının, ezilen ve sömürülenlerle gerçekleştireceği birlik, ancak ve yalnızca militan birlik temelinde dayanıyor, baştanın yolunu açabileceğini gösteriyor. İşçi sınıfının, sınıfsal köylü-

**Komünist militanlar,
yalnızca
düşünce düzeyinde değil,
kavganın militanları
olmalıdır.
Sınıf savaşının
iç savaş biçimi aldığı
koşullarda
ancak ve yalnız
militanca örgütlenmiş
bir devrimci kavgayı
bizi zafere götürebilir.
Bu noktada,
korkulara, kaygılara
yer yoktur;
korkuları ve kaygıları
atın içinizden.
Yalnızca
kavganın zaferini düşünün,
yalnızca bunun için
mücadele edin.
Tarih karşınıza
militan mücadele ile
devrim yoluyla,
silahlı ayaklanma yoluyla
ihtidarı ele geçirme
olanakları ve görevi vermişken;
bu durumda
kişisel korkulardan ve
kaygılardan
söz edilebilir mi?**

lık ve bütün hallarla nitelikli militan nitelik olmak zorundadır.

Daha önceleri, zaman zaman, bugün sık sık gündeme gelen "birlik" ve birlik biçimleri yürüyen mücadelelerin karakterine uygun olarak militan devrimci olmak durumundadır. Birlik devrimci temelde kurulacaksa, devrimi ve kendin hedefleyecekse, bu militan bir birlik olmasıdır. Burada militan-devrimcilikten anlaşılması gereken şudur: Faşizm ve kapitalizme yalnızca devrim yoluyla son vermek, bunu söylemek de yetmez, bu amaçla silahlı mücadeleleri kabul etmek; bu da yemec, silahlı mücadelelerin tavrı edilmişini kabul etmek ve somut olarak aktarılmak; bu da kendi başına yeterli değildir, emekçileri militanlar biçiminde örgütlemek, gerilla mücadelesini yapmak ve silahlı halk ayaklanmasına hazırlanmak. Devrimci-militan temelde oluşmayan, devrimci ve zaferi hedeflemeyen bir güç birliği, eylem birliği, cephe vb. platformlar dönemin gerisinde kalmaya kendilerini mahkûm ederler. İçinde bulunduğumuz koşullarda

aktarılmış devrimci mücadelelerin hiçbir başarıya ulaşması yoktur.

KAVGANIN MİLİTANI OLMAK

Hergün sokaklara çıkan küleler, artık sokaklardan ayrılmaz oldular. Parlamento dışı mücadele esas mücadele oldu. Sokaklar daha hareketli ve kavgaya yüklü. Son Örneği Taksim'de görülen göğüs göğüze çarpışma, sokaktaki mücadelenin asıl yüzü oluyor. Kitleler her tarafta mücadeleye alıyorlar. Koşullar bütün sınıfları, keskin iradesi dışında çatışmaya, sokaklara, mücadeleye alıyor. Böyle yoğun-devrimci bir ortamda örgütlü öncünün, kavgadaki militanlığı yalnızca gereklilik değil; kesin bir zorunluluktur. Göğüs göğüze çarpışmada önce öncü göğüsünü gösterir, öncü burada hiçbir gücün durduramadığı bir militandır. Burada kavganın militanı olmak gerek; burada kavgayı militanca vermek gerek; burada kavganın şahsı militan mücadeleyle sökecektir. Şafaktan önce devrimci militanların sökülmesi emsali gerektir. Devrimin her zaman "sıra nefeslerine" gereksinimi vardır, ancak, devrimin asıl gerçekleştirilmesi duyduğu öncüdür. Bugüne kadar devrimci kavgada yer alan ve ölen insanları anılmak için "o bir sıra nefesiydi" demeli. Belki de bu devrimci gelecek devran emsali; bu kavgaya da yeni bir örnek yarattığımız şairdir. Ancak devrimin kavgaya nefeslerine "onlar öncü kavgaya nefesleridir" demesidir. Kavganın nefesi (militan) öncü militandır.

Militan mücadele, yaşamın her alanında verilmesi: Fabrikalarda, okullarda, kışal alanlarda, kültür merkezlerinde, semtlerde, toplumsal kurumlarda içinde, öncesi hareketin her alanında. İşçi sınıfı içinde, bu güne kadar ekonomik anlayışına bağlı olarak daha çok sendikal mücadelede öne çıkan "sendikacı militanlar" ön planda oldu. Zamanla bu da değişti. Artık fabrikalarda "komünist militanlar" söz ediliyor. Bu, çok belirgin gelişimdir. Sendikalarda olan, merkezlerde oluşan artık "komünist militanların" sayısı artıyor. Komünist militanlar, yalnızca düşünce düzeyinde değil, kavganın militanları olmalıdır. Sınıf savaşının iç savaş biçimini aldığı koşullarda ancak, ve yalnızca militanca örgütlenmiş bir devrimci kavgayı bu zafere götürebilir. Bu noktada, korkulara, kaygılara yer yoktur; korkuların ve kaygıların atını içinizden. Yalnızca kavganın zaferini düşünün, yalnızca bunun için mücadele edin. Tarih karşınıza militan mücadele ile devrim yoluyla, silahlı ayaklanma yoluyla ihtidarı ele geçirme olanakları ve görevi vermişken; bu durumda kişisel korkulardan ve kaygılardan söz edilebilir mi? Hareket halindeki mücadele için sınıra kadar, zafer sağlanana kadar götürmek... İşte işçi sınıfının öncü militanı olmak budur. İşçi sınıfı, bağrında böyle öncü militanlar çıkarmadan, hiç bir za-

man ihtidarı ve kuruluş yüzü görmeyecektir.

Kültür alanında yapılması gereken de budur. Yaşamın canlı, dinamik kültürü devrimci kültürdür, devrimin kültürüdür. Bugün yaygınlaşan ve kabul gören düşünce, kavganın kültürüdür. Totsaklar, amalar, gerillalar, sokaklarda çatışmalar, barikatlara koşanlar, silahlı başına koşanlar yaşamın ve mücadelenin kültürünü yansıtır. Devrim, aynı zamanda insan düşüncesinde, bütün düşünce biçimlerinde köklü değişiklik demektir. Artık en güzel şairler kavgaya şifrelerdir, en güzel şarkılar (müköfer) kavgaya dair olanlardır. Kültür alanındaki mücadele bütünleşik mücadelelerin bir parçasıdır, bundan sonra da öyle olacaktır. Sosyal-pasifistlerin kültür alanındaki mücadelesi devrim mücadelesinden kopması günümüzde karşı olumsuz ve sert bir mücadele verilmesi. Yaşamın bütün alanlarında yaygınlaşması gereken, dalga dalga devrimdir.

Çoğu çevreler Leninistlerin militan kavgaya bu kadar önem vermediklerini, bu kadar öncülerin çıkarılmalarını bir türlü anlamıyor, yapılanları hiç bir anlam veremiyor. Militan mücadele dönemin zorunluluğudur, tarihin bir örneği verdiği görevdir, kavganın zaferidir. Bu kavgaya kadar teorinin ve pratiğin yeni bir öz yaratmaya çalışıyor, bu devrimci bir örnektir. Teoride ve mücadelede devrimci öz yaratılmadan, kavganın yeni aşamalarına ulaşılmaz. Bu devrimci kavgada yalnızca bugünün devrimci insan tipi değil, devrim zaferi kadar götüreceği yarının insan tipi de doğuyor. Onarlı, yürekli, devrimci bir savaş veren Deniz, Mahir ve diğer savaşçılar bugün yoktur, ancak o savaşçılardan yeni insan tipi doğdu. Bu da bizler, savaş sürdürümleridir. İşte bu yüzden, devrimci önderlerin davaları sürüyor, adları ölmüşse de, verdiğimiz militan kavgada doğacak olan, insan ile yaşamıyla, kültürüyle geleceğin kendisidir.

Devrim kavgası en büyük eğitimidir. Kitlelerin eğitimden geçirmede teorik eğitim her zaman önemini korur, ancak bir devrim döneminde, bir açık kavganın döneminde asıl eğitici olan devrimci kavgadır. Bu kavgaya katılmadan, bu en etkin okuldaki geçirmeden, öncü militan olunamaz. Çevrenize bir bakın, en etkin kadroların tümü kavgalardan geçmiştir. Kavgadan kopuk olarak davranışlar iyi birer emekçiler, iyi birer ansiklopedist olabilirler. Ama, devrimci militan olunamazlar. O halde, bütün çevremiz devrimci kavgaya sokmak için seferber olalım. Devrimci kavgaya eğitim, öğretim, dönüştürme.

Devrimin örgütünde, devrimci dönüştürme örgütü militan kavgaya, kavgaya da militanlığa bağlıdır.

**Umut kavgada!.. Gelecek kavgada!..
Güzellik kavgada!..**

Zafer AYDIN

OPORTÜNİSTLER DENİZLERE SAHİP ÇIKAMAZ!

Burjuvazi ile uzlaşma politikası izleyen oportünizm, uzlaşmacı politikasını öyle her zaman açık olarak göstermez. Çoğu kez devrimci proletaryadan büyük tepki aldığı için asıl karakterini gizler, üstünü sol söylemlerle örter. Aramızda devrimci maskesi takarak dolaşacağı için işçilerin bir bölümü onları hemen ayırt edemez. Son derece kurnaz ve ince taktiklere başvuran oportünizm, ipliği pazara çıkmış sosyal-reformist korundaki burjuva yardakçılardan ayrı olduğunu dair "yemin" derecesinde ara içer. Bununla da kalmaz, bol miktarda diğer cinslerine karşı kitfür savurur. Böylece kendini inandırmak için olmadık palyaçoluk gösterilerine girişir. Ama, kendini ne kadar gizlerse gizlesin, üstüne hangi örtüyü çekerse çeksin, yüzüne hangi çeşit maskeyi takarsa takarsın, biz yine de onu tanırız. Ana karakteri olan uzlaşmacılık mutlaka çeşitli olaylar sırasında ortaya çıkar. Yani saltanat uzun sürmez. Bir oportünist hiç bir zaman ilkel ve tutulu, devrimci bir çizgi izleyemez. Öyle görünmeye çalışsa da, taşıdığı oportünist öz, kendini mutlaka belli eder. Kızıl bayraklarla ortaya çıktığı zaman bile, arka cebinde bir de "beyaz bayrak" sakladığını çok iyi biliriz. Zor günler gelip çatığında hemen (kitleleri aldatmak için taşıdığı) kızıl bayrağı indirir, arka cebinde taşıdığı kendi öz bayrağı olan "beyaz bayrağı" sallar. Ama biz oportünizmin, oportünist olduğunu "beyaz bayrak" sallarken değil; kızıl bayrak dalgalandırırken de tanırız.

Bir oportünist parti ile diğeri arasında nasıl bir ayrım var. Belli de bazıları, di-

ğileme göre daha "ittelli" ve "erdemli"dir. Ancak, "iffetli" ve "erdemli" oportünistlerin en tehlikeli oportünistler olduğunu marksistler çok iyi bilirler. Her uzlaşma politikası izleyen parti, diğeri ile farkını göstermek için sık sık "yaşasın partimiz" demek zorunda kalır. Bu "yaşasın partimiz" ne ideolojik bir ayrımı, ne politik farklılığı, ne de yöntemi farklılığını

ifade eder. Ama her şey mücadelenin ve zamanın sınavından geçer. Belli bir süre sonra diğerkinden farklılığını göstermeye kalkınlar, bir bakmışınız ya öbür tarafa geçmişler, ya da ayrı olarak yaşatacakları bir şeyleri kalmamış. İşçi sınıfı tüm bu süreçleri yaşadığı gelişmeleri izledi. Yasallık sağrarağı ele alamı. Yasallık amacıyla birden fazla sol parti kuruldu, diğerkleri de yolda. Kurulan ve yolda olanların tümü, aynı yasallık ilkesine göre hareket etmelerine rağmen, bunu inkâr etmek için olmadık "yeminler" ediyor, daldan dala atlıyorlar. İnkârları aynı olduğu gibi, yöntemleri de aynı, izledikleri politika da aynı. İlk planda sözü edilen **farklılıklar** ise, su dalgalanının taşları döve döve köşesiz hale getirmesi gibi, burjuva platformu tarafından dövüle dövüle hepisi aynı duruma gelir. Bu durumda "yaşasın partimiz" ne işe yarar ki?

Şimdi üzerinde durmayı gerekli gördüğümüz oportünist parti "SİP"dir. SİP kendini sosyalist hareketten ayrı göstermek için bugüne kadar esas olarak "teorisini" öne çıkarır. SİP bu güne kadar teorisini yaptığı "Sosyalist Devrim" anlayışına rağmen pratikte ise hiç bir zaman "devrimci" olamadı. Böylece "sosyalistliği" reformist düzeyde kaldı. TİP'ten beri böyleler: "Sosyalist Devrim" stratejisini benimseyeni ya da eğilimini ortaya koyanlar nedense gerçekte oportünist olanlar oldu. Burada yanlış olan "Sosyalist Devrim"i savunmak değildir, böylesine önemli görüşü kâşesi altında en uzlaşmacı çizgiyi izlemektir. SİP'in bu savunusu "Sosyalist Devrim" stratejisini savunan

*Bir oportünist hiçbir zaman
İkeli ne tutulu
devrimci bir çizgi
izleyemez.*

*Öyle görünmeye çalışsa da,
taşıdığı oportünist öz,
kendini mutlaka belli eder.
Kızıl bayraklarla ortaya çıktığı
zaman bile, arka cebinde bir de
"beyaz bayrak" sakladığını
çok iyi biliriz.*

Onlar oportünist-parlamentarist yolu reddederek devrimci mücadele yolunu seçtiler. Siz oportünistler seçimlere ve sandıklara sarılırken, onlar silaha sarıldılar. Siz oportünistler, parlamenter yolu izlerken; onlar parlamento dışı devrimci mücadele yolunu seçtiler. Siz burjuvazi ile uzlaşırken, onlar uzlaşmaz bir mücadele verdiler. Onlar illegal örgütlenmeyi temel alırken, siz oportünistler, legalizmi butaklığını seçtiniz. Onlar devrim yoluyla dünyayı değiştirmek için öne atılırken, siz oportünistler reformlar yoluyla kapitalist dünyaya bağlandınız.

bütün çevreler gibi, gerçekte sadece kendi oportünist karakterini gizlemek içindir. Bunun için bu çevrelerle sözüne ettiğimiz konularda tartışmaya girmedik. Bu anlamda SİP'in "teorisi" üzerinde değil, uzlaşmaz karakteri üzerinde durduk. SİP diğer oportünistlerden farklı olarak yukarıda sözünü ettiğimiz en "iffetli" ve en "erdemli" oportünisttir; bu yüzden işçi sınıfı için en tehlikeli olandır.

Şimdiye kadar "teorisini" öne çıkaran SİP "Sosyalist Devrim" partisi olmadığı için bunu çok iyi bildiği için ÖDP kurulurken çok ivedi olarak sokaktan Deniz'in afişleriyle donattı. Kumazlığı guradadır, kitlelere ÖDP'den ayrı olduğunu, daha çok Deniz'lere yakın olduğunu göstermiş olacak, ÖDP'ye tepki duyan devrimci kitleyi kendi yapısında toplayacak. ÖDP ile başka bir ayrımı yok, pratikte bunu gösteremiyor. ÖDP karşı öne çıkaracağı kendisinin ve oportünist tarihinin değerleri yok, bu yüzden bizim devrimci değerlerimizi öne çıkartarak puanı toplamaya çalışıyor. Kendi tarihimizde elle tutulur hiçbir değerimiz yok mu? Zaten olsa şimdiye kadar kullana kullana varını çıkartırız. Deniz'ler sizin değerlerinizi değil, bu anlamda ÖDP'ye karşısında gösterecek bir şeyiniz kalmıyor. ÖDP ile SİP'in söylem ve biçimindeki kimi farklılı-

ğına rağmen politik özü ayrıdır.

Deniz'in afişini asmakla SİP, kendi çizgisinin ilasıyla ilan etmiş oldu. Bu, SİP'in sorumludur. Biz burada ilgilendiren, SİP'in kendi oportünist amaçları için Denizleri kullarmasıdır. Kesin olan bir şey varsa, o da, SİP devrimci önderleri kendi pis amaçları için kullanıyor. Daha önce aynı şey CHE için yapıldı. Oysa, Deniz olsun, CHE olsun bu oportünistlere karşı mücadele ederek yola çıktılar. Onlar oportünist-parlamentarist yolu reddederek devrimci mücadele yolunu seçtiler. Siz oportünistler, seçimlere ve sandıklara sarılırken, onlar silaha sarıldılar. Siz oportünistler, parlamenter yolu izlerken; onlar parlamento dışı devrimci mücadele yolunu seçtiler. Siz burjuvazi ile uzlaşırken, onlar uzlaşmaz bir mücadele verdiler. Onlar illegal örgütlenmeyi temel alırken,

siz oportünistler, legalizmi bataklığını seçtiniz. Onlar devrim yoluyla dünyayı değiştirmek için öne atılırken, siz oportünistler reformlar yoluyla kapitalist dünyaya bağlandınız. Sizinle devrimciler arasında bu kadar derin bir ayrım varken, nasıl olup da kalıp, onlara "sahip" çıkıyorsunuz. Onlar izledikleri devrimci çizgilerinden ayrı insanlar değildi. Hem onların devrimci mücadele yoluna karşı tavır alacaksınız, hem de utanmadan onların adlarını kendi oportünist amaçları için kullanmaya kalkacaksınız. Burada devrimcilerin size "Dur!" diyeceğini bilmeniz gerekiyor. Devrimcilerin adını, kendi oportünist politikalarını için kullanmanız karşısında devrimciler sessiz kalmayacaklardır.

Denizlerin adını kullanmaya kalkarken söylediklerimiz: "Onlar halkların ortak değeridir" sözü de sizi kurtarmayacaktır. Onlar mücadele eden halkların devrimci önderleridir, yoksa uzlaşmaz olan oportünistlerin değil. Kaldırımları oportünist imzaları devrimci önderlerimizle adlarının altından.

**DENİZ, MAHİR, CHE
ADLARI VE DEVRİMCİ DAVALARI
ÖLÜMSÜZDÜR!**

Özgür ZORLU

"YAŞAMI HÜKMÜNÜ SÜRDÜRECEKTİR"

V. İ. LENİN

Biz, teori ve pratik arasındaki diyalektik ilişkinin, sınıf mücadelesi düzleminde, politika olarak kullanılabilirliği bilgisinin, tarih ve dialektik sonuçlar artık, politika-dan teori ve pratiğe utuşmanın koşulları içinde olmasından, bu yöntem üzerinden yaratılan tartışmaların, tartışma faaliyetleri yaratılı buluyor ve tercih ediyoruz. Buna, başka bazı öğe ve gelişmeler bir yana, çok somut ve kendi dışındaki ile bir çok şeyi tall kılan bir gerçekçi de ileri sürerek inanıyoruz.

Türkiye ve Kafes Kırdistan devrimci ve sosyalist hareketi, kadroları başlamak, yeni ama çok yeni bir kuşakla yoluna devam ediyor. Bu kuşak, ideolojik ve devrimci eğilimini, örgütsel ve sokaktaki günlük pratiklere yola çıkarak sağlamaya çalışıyor. Devrimci hareketler, uzun yıllar boyunca, '80 öncüsünün teorik birikimi üzerinden hareket etti, ve doğruya doğruya saplanıp kaldığı, ayrı yolumu devşiren durumun ve halk hareketinin arkasından ayretmeye dönüyor. Oysa, öteden beridir, sosyalist bizim sınıflarımızı boşlu boyunca sokaktaki pratik dönüyor. Bu gelişim sürülecek, sürülecek zorunda.

Şu, artık apaçık gerçektir: Türkiye ve Kafes Kırdistan sosyalist hareketi, tam da olmasın gerektiği ve olacağı gibi, doğrudan doğruya sokaktaki somut mücadelesinin yaratığı pratik gündemlerden ve eğilimlerden kaynaklı olan bir yarıya içindir. Bu, artık her zamankinden daha açıktır.

Doğrusu, bu aşama sun dört-beş yılın anlamını, sosyalist hareketin kendi öz gelişiminde bulamaz. Sokak, çoktandır, bu hareketin her şeyini söylemektedir. O halde sokak, bir de bu açıdan, bazı şeyleri anlamak için, daha çok önemli Lenin çok bilmiş lafi edilmişse rağmen, ilk ilk, kendi yoldanımız da, Marx ve Engels'in, "Bizim inimiz, bir doğru değil, bir çözüm buluyoruz." sözlerini hatırlatılmaktan geri durmaz. Kendi devrimciyle, "Bir zamanların

okulları marifetleri"nin, Kautsky'lerin, Plehanov'ların, Bauer'lerin en büyük suçlarını, işte tam da bu gerçekçi "devrimin en yaşamsal anlarında anlayıp uygulamaması" olduğunu da çokça belirtir. Ve yine aynı Lenin, "yığınların pratik sistemi söz konusu olduğunda, yalnızca 'aif' komünizminin gerçeklerinin yitirilmesinin, yalnızca propagandası yöntemleriyle yitilmesini hiçbir başarı getiremeyeceği"ni" ısrarla ve vurguyla anlatır. ("Sol" Komünizm, Svl: 92) Demek ki, Leninizm'in politika anlayışında, mücadele biçimi ve yöntemlerinin yeni, temel önemdedir. Hali "sokak" söz konusu olduğunda, işte Leninizm'in diyalektikliği burada.

Bu kısa ama örne olmasına çalışacağız yazımızda, son beş yılın zaman süreci ile sosyalist hareketin durumunu karşı karşıya koyarak, bir kaç sargı elde etmeyi amaçlıyoruz. O zaman şu noktayı belirtmek başlayalım... Belli bir zaman süreci koşulları söz konusu edildiğinde anlam kazandığına göre, biz, bu süreci anlamlandıran koşulları özelliklerine özen veriyoruz. Ama yine de, bizim bakışımız farklılaşırken bu özen veriyor değil. Burada, devrimci koşulları, hiçbir şekilde tartışma konusu yapmayacağız. Aksine, devrimci durumu, kesin ve bir o kadar somutların politik sonuçlarını yaşamına anal yön verici nesnel öğe görecelik davranacağız. Karşımızda, sınıfın ve politik temsilcilerinin hareketleri dışında, yaşamın kesin olarak ortaya çıkardığı bir sentez var. Devrimci düşünce, kendi program ve taktikleriyle given sosyalist grupların, durumu ile ilişkisinde andığımız "sokak"ın devrimci karakteri arasında açığı varan bir sentez bu. Açıkçası, Leninistler'in, 80-90 süreçinde vurguladıkları "devrimci durum", bir bakıma, kendi yolunda yürüten, işleri ve dışarı kaynaklı sonuçları gündemlerinde geri tondağı dünya sorunları için, neredeyse beğenilecek sosyalist hareketi, tartışma süreci bir jüdelele anaforuna alık ki, geri-

çekten pek çok grup bunu anlama fırsatını bile bulamadı. Ama eğer sosyalistlerin örgüt varlığına, bir bakıma, "hesat yaratma" gibi bir bilgi ve deneyim yoğunluğuna içsellığı ise, bu içsellige sahip olamayacaklar, kendi, ideolojilerinin, kitlesel çevrelerde kaymak bulduğu gerçek somut çevreleri "geri dön"üyorlar. "Devrimin en yaşamsal anlarında", "yaşamsal" yasalar işleme devam edecektir elbette.

İşte başka bahsettiğimiz yeni devrimci genç kuşak, ideolojik ve politik devrimci eğilimini ve gelişimini, eğer bu belirlenmiş durumları gözetip, teori ve pratik arasındaki diyalektik sentezi doğru kavrayarak, günlük pratik üzerine oturan gelişimini bir üst düzeye çıkarabilir ve kendisiyle sağlam bu kan değişiminin sağlıklı olmasına getirebilir. Vurgulayacaklarımızdan biri budur. Ama bu kadar, söz konusu bütün eksik baskınlıklarda, hala bir şey ifade etmeyecek. O halde devam etmemiz gerekiyor...

Leninistler olmak, burjuva sınıf ve sınıf-devrimci karşı mücadeledeki oportünizme ve reformizme karşı mücadeleden ayrı düşünmedik. Öyle yaptık, öyle de yapıyoruz. Zaman zaman birkaç bildiklerimizde karşımıza çıkan, eleştiri olarak kabul etmediğimiz bu mücadeleyle "bu noktalara" yaptığımız türünden yerinmeleri, "olgunluk"(!) karşılamanın ödemidir. Böyle bir "olgunluk", oportünizme prim ve cesaret vermektense başka bir şey olmasıncağı gibi, sonuçları itibarıyla da vahim anlamlar taşıyacaktır. Kimse hiden bunu beklemesin.

İlk vurgumuz da ilişkisini tartışmak için, son 24 Aralık genel seçimini ele alarak düşüncelerimizi açarken, bir sonuç da buradan çıkarmak istiyoruz. Başın şu kadavra söyleyelim, 24 Aralık genel seçimleri, sadece ideolojik düzlemde değil, Lenin'in 1905-1907 devrim yıllarına atıl yapacak belirttiği gibi "sınıfların kendi öz ilişkileriyle ortaya çıkması" anlamında da, büyük değil, ama

güzel planda bir gerçeği yeniden gösterdi ve iyice öğütledi.

Bu yazı, seçimler konusunda, üst yönergiye ele almayı amaçlamıyor. Kaldı ki, bu, devrimin eğilimli yazılarında sıkça ele alındı ve tartışıldı. Bizim yapacağımız, sadece bu seçim sürecinde, ama ilkönceki aşamadan olağanüstü önemdeki süreçte, olup-bizden-yapılıp edilmişlerin bir başka açıdan esas yönüne eğilmek ve diktar çıkarmaktır. Ayrıca şu notu düşmeliyiz ki, bu yazı seçimlerden önce yazıldı. Ama doğrusu, bunu beklemiyorduk hiç de gerek kalmasıncağı.

Sono baştan, rahatsızlıkla söyleyelim: Reformist ve oportünist akımlar, güdeleri önünde olup bitenlerin esas yönünü ve peşinden sürüklenmeleri gelişmelerin esas ilişkisini kavramakta, büyük ve derin bir acizlik içindedirler. Bu yeni olmayan düşünceleri, işleme etmedikleriz bir tartışmaya dönerek açabiliriz. Ne sonra adımlarımız grupların aralarındaki bu "potansiyel", konuşma açısından bir üst saktayı ele veriyor.

Reformist çevrelerin, olmaların devrimci gelişiminin etkisinde kalarak ilk olarak, bir şeylerin eskisi gibi gideceğini(!) sezdirendeler, 2 Temmuz 1997 Sivas Kafilem ardından gelişen olaylarla befordi. Bunun, bilgi düzeyinde olmasın zorunlu olduğu bir aş için bir yana konuşarak, "sergi" olarak doğrusu çok geç kalmıştı. Zira, 89 Bahar İşçileri, 90-91 Büyük Madenci Eylemi ve 92 yılın boyu boyunca kapılan işçi ve memur grev-eylemleri, çoktan geride kalmıştı. Bu adımlarımız süreci, yine andığımız gelişmelerle tamamlamak çabasında olacağız için, bizim, boyumuzla güdüm oluşturma bir anlamıyla yetinmişimiz belatedim. Asıl konuya gelince, Reformist çevrelerin, tam da bu süreçte yaptıkları itibarıyla konferanslarda ilanı ettikleri, gelişmelerin en fazla "normalleşme", "devrimci kalıplaşma", en fazla bu süreçte sızan görüşleri, tek tek bu gündemsel olayların ve

men arkasından çok çabuk yorgun düğü. Bu öylesine alışkanlık düzeyine vardırıldı ki, yayın organlarının münşeleri, haftadan haftaya içerek olarak değişiyordu. Devrim önermelerinin ve 'devrimin en yansıtıcı anlamını' diyalektikliği kavrayamadıklarından, 'devrimci kabarı'ların kesikli ve aşırı gelişimini de anlayamıyorlardı. Her şeyi sarıya boyayan göçüri kategorize düşünceleriyle, sadece ruhlarını okuyamazca izin verdikleri olayların devrimci dinamiklerini göremediler. Görülen o ki, devrimci koşullara aslı öğelerinden birini yitirip hareketi, anı parlama-larında ve başka bir aşırıyaya kadar geri düşüşleriyle, gelişiminin bu diyalektik mantığıyla, reformistleri dahi çok ypratıcak. Hiç değilse, olaylara diyalektikliği ile, kafalarındaki diyalektik arastandaki anlayamaz çelişkiiden dolayı, bu, böyle olacak. Bu kimilerinin ezami şakacak değerlendirmelerini haklılığını görmek isteyen, az önce andığımız Devrimci Proletarya ile Kızıl Bayrak arasında hula süren polemikleri inceleyebilir.

Siyasal ve toplumsal olayları 'iyimserlikle' mi 'abartıcılıkla' mı, kimin ele aldığı, teori ve politik perspektiflerin pratik düzleminde değil de, 'tahvilat' iddiaları arasında yürüdüren bir siyasal-likla, her gün güderik aydınlaşan tutarlılıklarını ve gerçeklerini, yaptırı bir 'iyimserlik'le bir birinin yüzüne karşı karşıya kullandırmaya çalışıyorlar. Karakteristik bir aydınlaşma ile sosyalist bir beyin jürüstüğü. 'Tencere dibin kara, seminki bendin kara' anısalı... Farklı zamanlarda ve değişik gelişimlemlerinde arastandaki her iki çevre-nde de, çok önceki süreçlerde, gelişimlemlerini devrimci olduğu yolunda-ki her çabazlıklarını, hatta açık-tan devrimci durum söylemlerinde bulunmaları sorun yaratıyor ki, eğer, şimdi geri aldıkları bu sözle-ri bir daha öğelerine almaya-caklarına dair birbirlerine güven verilerse, eminiz ki, bu polemik teorik ve politik sonuçlar yaratma-dan bitirilecek. Böyle bir güven sağladıklarında, birbirlerinden beklentileri o ki, o zaman karşılıklı birbirlerini suçladıkları 'abartıcılık', 'iyimserlik' gibi 'kuşrukçulukları' ortadan kalkacak! Zira 'reformist'liğinde ve 'kuşrukçuluğunda' anlayışları, ama karşı-devrimciğini büyük bir illelikle gö-ledikleri Aydınlık-İP karşı-devrim-

ci çetesinin, beşinden 'abartıcı' ve 'kuşrukçu' olduğundan söz etme-ye bile gerek kalmayacak.

Opportunizist grupları dürtme girişiminde bulunan bir başka gelişim, 12-15 Mart Sokak Savaşları oldu. Kendi devrimleriyle, bu defa farklı bir olay üzerinde dillenen 'abartıcılık' ve 'iyimserlik'leri, bu olayla yeniden tekrar 'kabar'-dıysa da, sağ kavrayışlıklarına galebe - çalamadık. Kızıl Bayrak, olaya hemen arkasından 'ayak-larına' ile başladığı tepkilerini, bir sayı sonra 'direğin' ile miktala-yıverdi... Ama diyalektik, kendi yasalarını işletmekten vazgeçecek değil ya? O halde, sosyalist grup-ların bu yapıtlarına ve yapıtlarına önceki trajedilerine atıl yapı-tarak bir komedi ifhamında bulun-mak, ne haklılık olabilir ne de yanlışlık. Sadete an bir gerçek!

Feki o halde, 24 Aralık Erken Genel Seçiminin, kendi biçimsel gücünü gösteren sosyalist hareketler platformunda, hangi özel ayrı-mayı ve farklılığı bir kez daha aç-ışa çıkardı ve anlattı? Ve bu, farklılıktan öte bir şey midir? Özü anlamak için, biçimi, ayrımlı ve denetlenen bir bilimsellik-le incelemek gerek. Doğrusu, bir bu işi defalarca yaptığımızdan, us-talanmızın ve çeşitli deneyimle-riin mantığına ve derslerine bay-ırmayı, bu kasa yola bayırmayı tercih edeceğiz.

Her şeyden önce marksistler, seçimler veya parlamenter müca-dele biçimi karşısında, bir somut belirli anda devrimci tutumlarını belirlerken, bu biçimi, sınıflar müca-delesinin, politik bir türevi ola-rak görürler. Bu yüzden, hiç bir mücadele biçim ve yönteminin karşısına olduğu gibi, bu biçimin karşısına da ilkesel bir düzlemde-çıkamazlar. Bunun esas olan, her olgunun, biçimin tarihsel içeriğini ve somut olarak varlık koşullarına, tam kesin betimlemektir. Bu gereklilik, işçi sınıfı komünist partisinin programatik amaçları ile işçi sınıfının tarihsel eylemi için, araç konumunda bulunan politik eylem arasındaki ilişkinin us-sul kurulacağıyla temelden ilgili-dir. Lenin'in 'İletiründe', bu, 'Ne Yapmalı?' sözleriyle karakteri-zedir.

Devrimler yığınaj ve devrim yapmayı bir parı olarak Bolşevik Parti'nin tarihsel öncelikli de-neyimlerini bir kimsa ederken, Leni-nistler, büyük rahatlık duyuyor-

lar. Şimdi bu rahatlığı bir kez da-ba yaşayarak ve göstereceği.

Sınıf mücadelesinin kendi ağı-ğ içinde, sadece Bolşevikler karşı-layarak bu mücadele biçimiyle. Başlı başına kendisinin tartışılma-sında, kendisine öge bir literatür doğurduğu gibi bu mücadele biçimi, marksizmin mücadele biçimle-ri ve yöntemleri konusundaki öse-l aksiyonların, tartışılan yeni-den türetti ve daha da güçleştir-di. Tartışma zenginleştirildi, Leni-nizm'in vakıyını da hem belir-ginlik hem de egemenlik sağlıyor-du. İşte 'Sol Komünizm, bizim uludarası çapta belgesi oldu.

Lenin, yaşamın diyalektikliği kar-şısına aklın diyalektikliği koyma-mayı, herhangi bir mücadele biçim ve yönteminin ömsne, metafizik-çe, aklın 'evet' veya 'hayır' baraj-larını dikmemiştir. Bunun için O, 'belirli bir hareketin, belirli bir aşamada olduğu somut duruma'nı, 'hangi biçim ve yöntemleri öne çı-kardığı'nı önemli ve belirleyici görürmüş. Diyalektik, birbirinin karşısına dönüşme eğilimi ve hare-keti olarak özet bir ifadeyle ta-nımlanabilirse şayet, bunun, müca-dele biçim ve yöntemleri için, hiç de diğer başka şeyler için ol-duğundan daha az geçerli olduğu söylenemez. 'Sol Komünizm, ö-kelertimizde, sağ oportünizmin, genel olarak, Leninist damara ve güncümüzde de Leninistler'e karşı hep bir zırb olarak kullanılmak. Ama 'kızıkleri' olarak anla-makla öz reformizmin, bu aciz-liğini seçimler süreci olarak da göstereceğinden emindik. Nü-kim öyle de oldu.

Lenin'in, II. Enternasyonal ihbarının ve Avrupa'daki devrim-ci durumların bir devrim dönü-şemesinin, büyük bir politik yak-lamışımızın arhadan yazdığı bu incelemenin konusu, 'sol' sapmadır. Ama eserin teması, ya da özü, tam da yukarıda değindi-ğimize, marksizmin mücadele bi-çim ve yöntemlerine yaklaşımıdır. İddia ediyoruz ki, ökelertimiz sosy-alist hareketinin, Lenin'in belirli de hiç anlamadığı kitabıdır 'Sol' komünizm. Oysa kitap diyalektik materyalizmi politik maddede, o sarıta uludarası işçi hareketine misallat olmayı başlatan 'sol' saptıma üzerinden anlatır.

Kitabın konusu, hakkında bir-kaç önemli noktayı belirtmekle fayda var... Lenin, 'işçi hareketin-de oportünist günahlarının (II.

Ent., bn.) cesası' olarak nitelendi-ği 'sol' sapmasını, marksizmin ve işçi hareketinin bu önemli sorunu-na, mücadele yöntemleri sorunu-na nasıl (yanlış) yaklaştığını ince-ler ve nedenlerini ortaya koyar, bu kitaptadır. Bu sapma akının ekonomik kökenlerini, yekama uğ-rayan küçük mülk sahiplerinin, hızlı işçi sınıfına katılmaları ola-rak belirler. Doğal olarak, işçi sınıfı sınıflarına, kendi küçük burju-va öğelerini de beraberinde taşıdı-lar bu katmanlar. Doğru, işçi sınıfı hiç bir zaman saf olmadı, ama 'sol'un toplumsal gerçekliği de büyü. 'Solun', böylesi bir ekono-mik yitkimden sonra, II. Enternas-yonal ihbarı ve Avrupa'daki devrimci durumların bir devrimci dönü-şemesinin getirdiği ağır bir gerçeklik derinleşen büyük bir politik yitkim düşümünde, bir sap-ma akım olarak, kendisini böylesi tarihsel koşullarda, uludarası çapta ortaya koydu. Ve Lenin ince-lemesini, tam da bizim teması dediğimiz noktayı, sağ'ın ve 'sol'un, öz ve biçim-yeni ve eski vs. diyalektikliği, onun birbirine dönüşme hareketini gösteriyor, ilanda onun zot uçlarına tutula-rak, diyalektikliği anlamadıklarına vazu yapılarak bitirir. Özetle, Len-in 'Sol' Komünizm adlı kitabın-da, marksizmin mücadele biçim ve yöntemlerine nasıl baktığını, nasıl yaklaştığını bir kez daha te-orik temellerine kavuşturmuştur. Eğer, önceleri, sağ akımlar, Len-in'in bu kitabını yine Leninizm'e karşı kullandığı gibi gösterdikler-se, bunun, dersler çıkarılacak yanıyla, marksistlerin eskiği tutum-larına yormadır. Ama öte yan-da, açık bir devrimci loğullar içinde oluyumundan dolayı, sağ oportünistler, çabuk tersine bü-lüp, artık bunu yapamayacaklar-dır.

Fakat şimdi, sağ akımlar, eski-ği gibi, Lenin'in bu eseri zırb edip kendilerinin 'sol'unda gö-rdüklerine karşı yine oportünistçe kullanıyorlarsa, bunun güncel iki nedeni var. Öncelikle, burada, Leninistler'in Leninizm'in bu so-runa bakışını çok güçlü bir şekil-de devrimci ortama küstürdüğünü ve benimsettiğini belirtmeliyiz. Bu ökelertimiz devrim için, öze-likle tarihsel açıdan önemlidir. İkinci ki, bu ökelertimiz belirleyici-dir; doğrusu sağ dalga, daha da-ın olara dibindeki ve yasadıkları-ri, hatta bazılarının 'yoldaş' dedik-

lerini alıp sığdırmaya, sranın kendilerine geldiği ürperti içinde, döşüp kordillerine bakmak alabalarına gelmesinde, tam da anlatmaya çalıştığımız esas karakterleriyle, reformist düşüncü ve politikalarıyla, devrimcileri sıldırılmaya devam ettirir. İşte bu, onların, Lenin'in bu kitabın Leninizm'e karşı kullanmalarını inkâsıdır.

Şimdi, 'Sol Komünizm'de parlamentere mücadele üzerine ne var, biraz bura bakalım... Öncelikle Lenin, 'sollar'ın burjuva parlamentelerden faydalanmaya, genel ve kesin olarak reddetmelerini, keskinlikle reddeder. Lenin, burada kalmasa, devam eder: "... küçük yok ki, esliğin olduğu gibi, genel olarak burjuva parlamentelere katılmayı reddetmenin, koşullar ne olursa olsun, yanlış olduğuna inanılmıyorsa, hata etmiş olur." (age., sfl. 37) diyor. Keskinlikle reddetmez. Herkes arkasından, ilki boşanmış ikincisine de başarısız dediği kendilerini ilki boykot düzeyinden söz ederken, 'red'in, hangi koşullara göre olduğunu açıklar. Bu, açıklar, "parlamentaya dışı sığın eylemi"dir, (aynı yer). Derin nesnel devrimci koşullara dayanmayan bir sığın eylemi, başarısız bir gelişim halinde iken, Lenin'in söyletiyle "parlamentere sığınma biçimlerini reddetmenin bütün yararlı ve hatta zorunlu olduğu" açıklar. Objektif koşulların sıkı bir tabii ile, bu koşulların arasında olmazsa olmaz bir mantık kuran Lenin'e rağmen 'Sol Komünizm' kitabında en özü ve ayrıntılı olarak incelediği bu gerçeklere rağmen, Cemal Hekimoğlu, tam da bu özü ve ayrıntıyı geçiştirerek, Leninizm'in devrimci duruma ilişkin şartmalarını ve mantığını 'kitle manipülasyonu'na, 'kitlelerin vicdanına seslenme'ye kadar alıyorsa, (Ne Yapılacaklar Kitabı, Sf. 103, Gelecek Yay.) Oysa Hekimoğlu'nun, "emekçi kitlelerin, vicdanına seslenemediler" dediği İspanya komünistleri, iç savaşta, Leninizm'in, mücadele biçim ve yöntemleri konusundaki düşüncelerini anlamadıklarından dolayıdır ki, silahlı mücadele giriştiler. Tam da bu yüzden, kendilerini "soğuk bakış" kesimlerini "Vicdanına seslenemediler." Leninizm'in gücü, "kitlelerin zaafiyetlerinden faydalanma, vicdanlarının bükme özelliğine 'seslenmede' değil, esas

ve esas olarak, -toplumsal eylemin başarısız bütün biçimlerini kullanabilmesinde ve gerekliliğinde bir biçim yerine bir başkasını koyma' bilincine ve yeteneğine sahip olmasındadır. ('Sol Komünizm, Sfl. 94)

Şimdi son 24 Aralık seçiminin, bu anlamda ifade ettiklerine bakalım... Doğrusu, burada sonun, yapacağımızın başlı başına nas geniş ve ayrıntılı yönleriyle seçimler ve çeşitli tutumlar olduğum açıklamak, artık gerekmiyor.

Sen seçim gelişmesinin, gözle görülebilirlik olarak en açık ortaya koyduğu şey, devrimci koşullar da bile, bir çok reformist grubun, içeriksiz de olsa aynı durum tespitine rağmen, yıllarca devrimci yollar ve yöntemleri öneremedikleridir. Zira, onlar, boykot tutumunu, "Kitlelerin kendi iktidarlarına karmak için atacağı kalkıklıkta, zinde" ileri sürerlermiş (Alman, Sayı: 61). Ve sadece kendilerinin aday gösterememeleri gibi, tamamen subjektif bir gerekçeden dolayı "boş oy" tutumunu savunurlar. Başlı başına sayılar alacak tutarlılıkları ve çelişkili görüşleri ile, bir başka biçimde kendi subjektif durumlarına teslim olurlar. Zira, Alman, ülkelerimizi, binlerce bütçeye ayarabilmeye yeteneğinde olmadık ki, her birine yönelik ayrı ayrı taktiklerle; "boykot eğilimi olan yerde boykot, bazı yerlerde boş oy, bazı yerlerde popüler sloganlarla dolandırılmış komünal oy, bazı yerlerde ise beşerönlükleri bağlamak" taktiklerini öneriyor. Ama öte yandan, bağlamak aday çıkarmayı da, "güçsüzlüğün hakim olduğu durumda, düdüğe düğme (age, Sayı: 63) olarak görüyor. Gazetelerinde yer buldukları oranda, yıllarca dözendek, burjuva partilerinden, parlamentodan umut kesmesinde dair, hem ajitasyon hem politik cümleler sıldırılmaya çalışan Alman yazarları, hatta bu yitülü rüportajlara yer verdikleri sayfaalarında, "boykot çabası yapılmamasının nedenlerini açıklanmıştır" sözlerini de çirkürlendiriyorlar. Anlatılan o ki, kendi ifadeleriyle, devrimci durum değil de, "kitlelerin iktidardan almak için atacağı kalkıklık" bir devrim am kaplarını çalıştırdığı, onlar için de çok geç olacak... Ne denebilir ki başka?

Bir başka misal... Alman da, seçimlerde "devrimci taktik" için

"bir kaç değişik biçimi birleştirme"ye" uğraymış. Uğraymış da değil, basınca gereğini yerine belirtebilir (Alman, Sayı: 58) Bunları, 'bağlamak aday' ve 'güç birliği-blok' olarak sıralıyor. Alman'ın görüş ve tutumları konusunda söylemeyecek çok şey var. Biz konumuz gereği, asıl olarak, ne edeyse boykot taktiklerine tek başına dil yaratma çabası gösterdiği için, vurgularımızla bağını kurarak ele alacağız. İşte burada, Alman'ın oportünizme özgü bir tutuma başvurduğu, deminden beri lafını ettığımız 'Sol Komünizm' işe yeniden giriyor. Alman, boykotu, bir mücadele biçimi ve toplumsal/siyasal koşullarla ilişkisinden öte, devrimci taktiklere karşı tam bir saldırgan tutumla ve oportünizme bas bir keyfiyetle, "gelecekte boykotçuluk damarı"na basıp, bu tek geçerli tutumu tutukla emere çalışıyor. Bu saldırgan görüşün bir yurda meydan okumadığı(!) açıkça. Tam bir reformizmdir! Gözlem bakalım...

Alman'ın 61. sayısında 'Perspektif' köşebuabı yazıda, "halkın parlamentodan değil, burjuva partilerinden umut kesilgi" söyleniyor. Daha bir kaç sayı önce, "parlamentodan umudunu kesen işçi sınıfına parlamenter avanaklığı taşınmaya çalışan sendika ağaları, işçi sınıfını bu yolla da sermayenin arabasına bağlamaya çalışıyorlar" sözlerini hiç yazmamış gibi... Varsa, perisini bu yazı okuyanlar düşünün. Oyle ya, "her şey burkaların iki yana kadar set..." sözlerini de Alman'dan başka kullanmadı. Ve aynı Alman, boykot taktiklerini reddettiğini göstermek için ve "boykotçuların damarı"na basmak için, "boykotçuluğun pratik bir eylem ve hareket alanı yoktur. 3-5 yılca kitlelerin aydınlanmasını beklemek bir tutum ve büyük emekçi kitleleri, öcünün eteğine yapışmasını ummak, aslında yapıldığına politik koşullardan hiçbir şey anlamamak olduğu kadar, yıllarca siyasi durumlarını keyfi ve subjektif olarak abartmak anlamına geldiğini" (Sayı: 61, Platform) söylerken, bir sonraki sayısında, "Perspektif köşe yazısındaki 'durum gülsüde işçi sınıfı ve emekçi güçlerini, devrimci öncü etrafında birleşme ve devrimci eylem yürütme yeteneğinin gelişme düzeyine bağlı hale geliyor" denmeleriyle, acaba hangi durumu düşündüğünü sanıyor...

Bütün bunlar başka şey ve şim-

dilik bir yana koyalım. Ama, "boykotçuluğun pratik bir eylem ve hareket alanı yoktur" sözleri, her bakımdan 'Sol Komünizm'in karşıtıdır. Leninizm'in "bütün zorunlu" gördüğü bir mücadele biçimini tamamen reddetmesi bir yana, olumsuz tek devrimci tutuma karşı, kendisi için tutarlılıklar içindeyken bile, yıllarda güvenisizlik, kadrolarda sağ perspektifler oluşturacak bu sözlerin anlamını çok önceli olduğu buradan anlaşılacaktır. Sadece akırdıklarımıza bakalım, Alman, "durum'u herhangi bir 'boykotçuluk' kadar 'abartıyor". Delaysıyla bu "abartı" durum, apaçık bir devrimci durumu karşıyorsa, gelişmelerin eğilimi karşısında tutanmaz da devrimci olmalıdır. Değil mi 'eski'nin çalışma biçimleri 'yeninin içeriğine dar geliyor demektir. Değil mi ya, bir şeyler ziddiye düşünüyör, diyalektik bu. İşte, Lenin'in 'Sol Komünizm'de tam da bu duruma düştüğünü söylediği Kautsky'nin, Platform'un durumu kale, Alman'ınki ne kadar birbirine benzer: "Sağ doltrünçilik, ancak, eski biçimleri benimsemeye inatçılık ediyor; yeni içeriği tanıyanmadığı için ilkas etmişler."

Yazımızın özeti: ... Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da sağ-sapma, çok köklü ve yaygındır. 'Sol sapma' genel olarak, sınıf savaşımına olan ve geriye düşüş dönemlerinde, en fazla öne çıkıp zararlı sapma oluyor. II. Enternasyonal ihanetinin tam da tüm Avrupa'da bir devrimci yükseliş dönemine denk geldiğini düşünerek, sağ-sapmanın, tarihsel sığama dönemlerinde en zararlı akım olduğu daha iyi anlaşılır. Lenin'in '20'de, özellikle siyasal bir büyük yıkımla birlikte, proletaryaya sularında küçük burjuvazinin anarşizan ruhunun yeniden dirildiği bir dönemde, neden 'Sol Komünizm gibi bir şahısın, dünya proletaryasına bıraktığını daha iyi anlayabiliriz. Ülkelerimiz, Leninistler'in, apaçık devrimci iktidar sorununa bağlılıklarını bir iç savaş devrimci eğilimi içinde. Her de çok derin bir şekilde, LENİNİST ÖNCÜ'ydü... Ve sağ oportünizmin neden tam da bir devrimci durumda asıl tehlike olduğu, daha çok açıkça çıkıyor. Günümüzde, yeni genç kuşak kadroların en önceli olacakları bir gelişmedir bu.

Hüseyin GÜLAY

Yanlış Haber

DEVRİMCİ DAYANIŞMAYA ZARAR VERİR

Bu kısa yazının başlığı bize ait değil. ODAK Dergisinin yayınladığı bir haberle ilgili KURTULUŞ Gazetesi'nin 29. sayısında yer alan kısa bir yazının başlığıdır. Eğer, Kurtuluş Gazetesi'nde bu başlığa rastlamasaydık, muhtemelen bu kısa yazıyı yazma gereği de duymayacaktık. Ancak, Kurtuluş Gazetesi'nin yanlış haberlere karşı bu duyarlılığı görünce bu kısa eleştiri yazma gereği duyduk. Çünkü, biz de yanlış haberin devrimci dayanışmaya zarar verdiğini düşünmüyoruz. Biz, yanlış haber hangi dergide yer alırsa alsın ve hangi devrimci çevreye yönelik olursa olsun, o haberin devrimci dayanışmaya zarar verdiğini düşünmüyoruz. Bu yüzden, okura ve onun doğru haber alma hakkına saygımızın gereği olarak, bizim dergide de yayınlansa, yanlış haberin mutlaka düzeltilmesi

gerektigini düşünürüz. Ne yazık ki, kendine yönelik yanlış haberlere karşı son derece duyarlı olan Kurtuluş Gazetesi'nin, kendi sayfalarında yer alan ama başkalarına yönelik yanlış haberler konusunda aynı titizlik ve duyarlılığı göstermediğini düşünmüyoruz. İki örnek vermek istiyoruz. İlk örnek, Kurtuluş Gazetesi'nin 29. sayısında, Sabancı'ların cezalandırılması eylemi ile ilgili 10. sayfadaki

alan ama başkalarına yönelik yanlış haberler konusunda aynı titizlik ve duyarlılığı göstermediğini düşünmüyoruz. İki örnek vermek istiyoruz.

İlk örnek, Kurtuluş Gazetesi'nin 29. sayısında, Sabancı'ların cezalandırılması eylemi ile ilgili 10. sayfadaki

suna haber veriyor. Kurtuluş yazarının yaptığı bir yorum yapma değil, bir haber verme, bir durumu aktarmadır. Zaten yorum yapmış olsaydı, üzerinde başka türlü dururduk. Şimdi, Kurtuluş yazısına soruyoruz: Gerçekten bütün yayın organlarını önüne serip bak-

tuğunda bir tekinde dahi eylemin "cezalandırma" olarak nitelendirildiğini görmedin mi? Peki, Devrimci Emek'in 15 Ocak 1996 tarihli 39. sayısında çıkan şu sözlerle ne diyorsunuz? Üstelik dergimizin bu sayısı Kurtuluş'un söz konusu sayısından on iki gün önce yayınlanmıştır.

"Faşist TC'nin eli kanlı tekelileri olan Sabancı Holding sahiplerinden Özdemir SABANCI kendi ininde cezalandırıldı."

DHKP-C tarafından 09.01.1996 tarihinde gerçekleştirilen eylem sonucu,

27 Ocak 1996

caphe vuruyor

Düzen Partileri Hesap Veriyor!

CHP'ye bomba

Kurtuluş Gazetesi'nin 29. Sayısına ait bazı yazı ve resimler.

gerektigini düşünürüz. Ne yazık ki, kendine yönelik yanlış haberlere karşı son derece duyarlı olan Kurtuluş Gazetesi'nin, kendi sayfalarında yer

yazıdan... Söz konusu yazıda, Kurtuluş Gazetesi kendi dışındaki sosyalist çevrelerin yaptığı değerlendirmelerle ilgili nasıl bir haber veriyor:

"Şu ya da bu 'sosyalist devrimci, marksist-leninist, komünist, yurtsever' sınıflarını taşıyan çevrelerin misyonuna temsil iddiasında olan sayısız yayın organını önümüzce seriyoruz. Sabancı'nın cezalandırılması bir tekinde (abç) 'cezalandırma' olarak alınmıyor, cinayet, öldürüldü, yaşamını yitirdi... hepsi var, ama cezalandırma yok... Devrimci coşku, devrimci bir sevinç okunmuyor hiç birinin satarlarında..." (agy)

İşte böyle. Kurtuluş Gazetesi yazarı, sayısız yayın organını önüne serdiğini ama bir tekinde bile eylemin "cezalandırma" olarak nitelendirilmediğini, bütün bu dergileri önüne serip okuma imkânını bulamayan okuyucu-

sermayenin en irilerinden biri, tarihin çöplüğüne gömüldü."

Bu sözlerde, 'devrimci bir coşku, devrimci bir sevinç' okunur mu okunmaz mı, bu bir subjektif değerlendirme konusu olduğu için işin bu yanına dokunmuyoruz. İsteyen, bu sözlerde devrimci bir coşku görür, isteyen görmez, işin bu yanıyla fiizils ilgilenmiyoruz. Fakat Kurtuluş yazarı, bu sözlerdeki "kendi ininde cezalandırıldı" ifadesini görmemiş olabilir mi? Okuruna, nasıl olur da "bir tekinde bile" cezalandırma sözcüğüne rastlamadığı haberini verebilir? Kurtuluş yazarı, bütün dergileri alıp önüne serme imkânı bulamayan okurunu bu şekilde yanlış bilgilendirerek ve devrimci, sosyalist, komünist yapılar hakkında şartlandırarak devrimci dayanışmaya katkıda mı bulunmuş oluyor? Belli ki, böyle yanlış yanlış haberlerle "bilgilendirme"

Kurtuluş yazarı, bütün dergileri alıp önüne serme imkânı bulamayan okurunu bu şekilde yanlış bilgilendirerek ve devrimci, sosyalist, komünist yapılar hakkında şartlandırarak devrimci dayanışmaya katkıda mı bulunmuş oluyor? Belli ki, böyle yanlış yanlış haberlerle "bilgilendirme" yoluyla yönlendirilen okur, devrimci yapılarla karşı hiç de dostca olmayan duygular besleyecektir.

**Madem ki,
Kurtuluş Gazetesi çevresi
kendine yapılan
en uzak bir
haksızlığa karşı
son derece duyarlı olmayı
kendî sorumluluğu
gereği sayıyor,
o halde,
aynı gazetenin ve çevrenin
başkalarıyla ilgili
haberlere karşı da
son derece titiz ve
duyarlı olmasını beklemek
bizim hakkımız oluyor.**

yoluyla yönlendirilen okur, devrimci yapılara karşı hiç de dostça olmayan duygular besleyecektir.

Evet, "yanlış haber devrimci dayanışmaya zarar verir." Buna yürekten katılıyoruz. Bunun bir örneği Kurtuluş Gazetesi'ndeki bu haberdir. Üstelik, bu örnek, Kurtuluş Gazetesi'nin eleştirdiği Odak dergisindeki habere daha vahimdir. Çünkü, bu örnekle okuru, diğer devrimci yapılara karşı açıkça, dostça olmayan bir biçimde şartlandırma çabası vardır. Kurtuluş yazarı, bütün dergileri alıp okuma imkânı bulamayan okurun bu şekilde şartlanacağını ve devrimci yapılara karşı dostça olmayan duygular besleyeceğini bilmiyor olamaz. Peki, okuru bu şekilde, öteki devrimci yapılara karşı şartlandırarak, devrimci dayanışmanın yolunu mu açmış oluyorsunuz? Bu soruya kimse olumlu yanıt veremez. Devrimci dayanışmadan sakçı söz eden Kurtuluş gazetesinde bu satırların yer alması kafamızda bazı soru işaretlerinin belirmesine yol açıyor. Yine de Kurtuluş yazarının devrimci dayanışmayı içten arzuladığına olan iyimserliğimizi korumak istiyoruz.

Yanlış haber konusundaki ikinci örneğimiz, birincisi kadar vahim olmasa da haberin yanlışlığının apaçık ortada olması bakımından çarpıcıdır. Ancak yinelenmek istiyoruz: Biz, Kurtuluş Gazetesi'nin yanlış haberle ilgili kısa yazısını okumamış olsaydık, bu ikinci örnek üzerinde durmayı kesinlikle düşünmüyorduk. Ama, mademki Kurtuluş Gazetesi yanlış habere karşı son

derece doğru ve haklı bir duyarlılıkla yaklaşıyor ve madem ki, Kurtuluş Gazetesi çevresi, kendine yapılan en uzak bir haksızlığa karşı son derece duyarlı olmayı kendi sorumluluğu gereği sayıyor, o halde, aynı gazetenin ve çevrenin başkalarıyla ilgili haberlere karşı da son derece titiz ve duyarlı olmasını beklemek bizim hakkımız oluyor. Şimdi örneğimizi aktarıyoruz.

Kurtuluş Gazetesi'nin 23 Aralık 1995 tarihli 29. sayısında "Cephe Vuruyor" başlıklı sayfada DHKC'nin düzen partilerine yönelik eylem haberleri veriliyor.

"**DHKC Suçlarının Peşini Bırakmadı; Düzen Partileri Hesap Veriyor**" başlığıyla verilen haberin içinde üç tane de gazete kupürü var. Faşist basından alınan kupürlerde iki eylemin haberi var. Bu kupürlerin yanında ise şöyle bir spot paragraf yer alıyor:

"**Oligarşinin halkımıza sunduğu seçim oyununu bozmak ve oligarşinin gerçek yüzünü ortaya çıkarmak, meclisin umut almadığı, daha fazla sömürü, kan, gözyaşı için var olduğu gerçeklerden hareketle DHKC milis savaşçıları düzen partilerine ve onun işbirlikçilerine yönelik eylemliliklerini seçim öncesi hafta içinde de yaygınlaştırarak sürdürdüler.**" (agy)

Bu sayfayı açan okurun, bu ilk eylemin yani CHP'nin Güngören'deki seçim barosunun bombalanması ile RP

ve MHP'nin Ümraniye seçim bürolarının taranması ve burada, birisi MHP'li diğeri RP'li iki faşistin cezalandırılması eylemlerinin DHKC tarafından gerçekleştirildiğini düşünmesinden daha doğal bir şey yoktur. Nitekim, yandaki sütunda yapılan eylemler sıralanırken MHP Ümraniye Bürosu ve RP Ümraniye Bürosu da yazılmıştır.

Oysa, 15 Aralık 1995 tarihli dergimizin 37. sayısında, CHP'nin Güngören seçim bürosunun 13 MART GKB tarafından bombalandığı, yine dergimizin 01 Ocak 1996 tarihli 38. sayısında Ümraniye RP, MHP ve DYP seçim bürolarının LENİNİST GERİLLA BİRLİKLERİ tarafından silahlı taranıp bombalandığı haberi yer almıştır. Yanlış haber vermenin devrimci dayanışmaya zararını bilincinde olan Kurtuluş Gazetesi'nin doğru haber konusundaki titizliğini sürekli kalmasını beklemek hakkımızdır diye düşünüyoruz.

Ne yazık ki, bu titizlik ve duyarlılıkta sürekli ve tutarlı bir çizgi izlediğini bize gösteremiyor. Oysa, dergimizde yayımlandıktan sonra haberin doğruluğunu, yanlışlığını bizden sorarak öğrenebilirdi. Aradan bir buçuk aydan fazla bir zaman geçmesine rağmen böyle bir şey olmamıştır. Fakat, bizim için önemli olan, ikinci örnekten daha çok birinci örnektir. Kurtuluş Gazetesi'nin kendi okurunu, devrimci çevrelere karşı böyle şartlandırmaktan vazgeçmesi dileğimizdir.

UĞUR GÜNDÜZ

**DEVİRİMİ
NASIL ÖRGÜTLEMELİYİZ
VE**

**GEÇİCİ
DEVİRİM HÜKÜMETİ**

DEVİRİMCİ EMEK KİTAP DİZİSİ : 6

ÇIKTI!

BAYİNİZDEN İSTEYİNİZ

ÇEK-AL

YAŞASIN DEVİRCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

ANALAR ve MÜCADELE BİRLİĞİ (II)

40. Sayımadaki Analar ve Mücadele Birliği başlığı yazımızda toplumun mücadeleleri ve oca-
klarında verilen mücadelesini nasıl iç içe geçişli
birbirini ne şekilde etkilediği konusunda durmuşuz.
Ayrıca devrimci hareketin var olan yanlış eğiliminde
15 yıldır kesintisiz süren analar hareketinin devrim
mücadelesinde, analar savaşımından ayrı bulunduğu
nu belirtmiştik. Analar hareketinin savaşımındaki
mücadeleye birisi buya bağlı olup ve savaşım oca-
klarında başkalarını yönlendirdiği dönemlerde eyle-
me geçiyor olmaları, bu yanlış eğilimi besleyen ol-
gu olarak ortaya koyuyduk. Analar hareketinin tem-
el zaatlarından biri ve en önemli si kendisi devrimci
tabiiyetle dayanışma ile anılır tutmasıdır. Diğer
devrimci savaşımın mücadelesi ölmeye bağlı aynı
savaşımına bağlıdır. Analar ise emekçi analardan
gelmeleri nedeniyle doğrudan aynı savaşımın
içinde olmaları gerekirken, onları devrimci tutsaklar-
la dayanışma savaşımında içine alıyor, işçi emekçi,
Kürt halkını, öğrenci gençliğini verdiği mücadele-
ye yeterli desteği sağlanıyor ve analara mücadele
birliği içine giriliyor. Devletin karşılaştığı sorunle-
ri, yaretelemeye, aduğu yerde boğmaya çalıştığı
bu dönemde mücadele birliğimiz devrimimizin tem-
el kopulduğundan bir olduğunu belirtmiştik.

Analar hareketinin bir diğer zafı ise örgütsüz-
lüğüdür. Kendi içinde bir mücadele birliğine sahip ol-
mamlarıdır. Kendi içinde örgütlü bir hareket toplu-
mun diğer alanlarıyla da mücadele birliği içinde
olmazlar. Herkesi memnuniyetle içleri kendi demokle-
ri, nedikalan ve koşullarında örgütlenerek kendi
alanları ile ilgili mücadele birimleri geliştiriyor ve
kendilerinin dışında kalan toplumun diğer muhalif kes-
imleriyle bu örgütlenmeleri sayesinde mücadele
birliği içine girmişlerdir. Öte yandan da kendi içi örgüt-
lenme içinde örgütlenmez zorunludur. Aynı halde verdiğimiz
bireysel mücadele boğa hükmü çarpmak meselesi,
gerçekten ediyi yapılmıyacağı gibi devrim mücade-
lesinde de yeterli desteğe veremeyecektir.

Örgütsüz bir hareket, örgütsüz bir toplum yenil-
meye mahkumdur. Kezgininde polisler, ordularıyla ör-
gütlü bir devlet mekanizması varken ve bu örgütlü
güç otonom kuvvetlerle emekçilerin yücelmesi adına
boynaya geçirilen örgütsüz kalması, örgütlenmesi
savunmak yenilgiye zemin hazırlanmaktadır. Devrim
mücadelesi herkesin, emekçilerin omuzlarına yüklen-
mişlerdir. İse, büyük bir hızla örgütlenmektedir.
Örgütlenmenin gerekliliği her geçen gün daha net
darek görülebiliyor. Barışın da bunu bilerek hare-
ket ediyor ve ona uygun baskılar oluyor. Kurulacak
örgütleri eğitilmeye, varolanları desteklenmeye ça-
lıyor.

Geçen sayımadaki yazımızda analar hareketinin
devrim mücadelesinden ayrı hareketlenmesi belirt-
miştik. Devrim güçleri her geçen gün hızla örgütlen-

irken analar örgütsüz kalamazlar. Toplumun her
kesimi gibi analar da, örgütlenmek zorundadır ve
örgütlenmekle birlikte güçlü olacaktır.

Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri de bu birleş-
me olmaktadır. Örgütsüz bir hareket ve diğerleri hal-
de gelişen analar hareketini toparlayıp, devrim mü-
cadelesine, aynı savaşımına verilen desteğin daha
büyük olması için çalışıyor. Mücadeleyi örgütsüz
olarak sürdürmek yerine örgütlü bir çatı altında to-
planıp, anaların mücadele birliği, DETAK'la gerçek-
leştiğimize çalışıyor. Etkilerinin mücadelesini se-
tiplerini, devrim mücadelesinin bir parçası olduğu-
nu bilerek olan analar DETAK'la örgütlenmiş
DETAK'la ve dolayısıyla evlatlarının mücadelesine
devrim mücadelesine güç katmışlardır.

Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri oluşturul-
duğu günden beri, örgütsüz olan analar hareketinin
örgütlenmesini sağlayarak onların bireysel olarak çık-
tırıp örgütlü bir güç haline getirmeyi amaçlamıştır.
Bu şekilde anaların mücadeleye birliği sağlanıp, bu
örgütlenmiş toplumsal mücadeleye destek vermek
kuruluş amaçlarının bir diğeridir. DETAK savaşım-
larında verilen mücadeleye destek olmanın yanı sıra
mücadelesinin devrimci tutsaklarla dayanışma ile sa-
vunulmaktadır. Toplumun tüm alanlarına yönelik
baskılara karşı verilen mücadele, devrim mücadelesine
de DETAK'ın içinde olduğu ve DETAK bu müca-

delerin bir parçasıdır. Bu anlamıyla DETAK müca-
dele birliğiyle, mızlara, katliamlara karşı verilen
mücadeleye, işçi ayarlanırken, Kürt halkının
mücadelesine destek vermiştir ve bu tarihten bu-
yuncun vazgeçemeyecektir.

Olup olduğu ilk günden beri aynı kanıtlanmıştır.
ki, DETAK devrim mücadelesinin bir parçasını
her ayarlanıldığı devrim mücadelesine verilen destek-
tir ve devrim mücadelesine katkı kazandırmıştır. Ge-
rek anaların kendi içinde mücadele birliğini, örgüt-
lenmesini, gerekse de mücadeleleri her alanından
mücadele birliğini savunması için DETAK'la örgüt-
lenerek savunduklarını hayati geçirmektedir.

Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri kendi çab-
malarını yürütürken aynı zamanda Devrimci Tutsaklar-
la Dayanışma Platformunda da (DETUDAP) yer
alarak kendileri dışındaki örgütlenmelerle birlikte güç
ve eylem birliği yaparak mücadele birliğinin örnek-
lerinden birisi daha vermiştir. DETAK, DETUDAP'a
güç vermiştir ve vermektedir. Aynı aynı örgütlenme-
nin birbirlerini bağlama eylemlerini yerine DETU-
DAP'la güçlerini birleştirmeleri ile çok daha güçlü
bir ses olmuştur ve bu da elbette ki yaradılan etkinin
daha büyük olmasını sağlar.

İçinde bulunduğumuz devrimci durum ve iş sa-
vaş koşullarında işçi emekçi ve Kürt halkına yönelik
baskılara emiş ve buna doğrudan bağlanarak
ocaklarındaki direnişlere hiçbir destek vermek,
devrim mücadelesini tutsaklara toparlamak bunların bir-
likte toplumsal mücadeleye daha aktif olarak de-
stek vermek gerekmektedir. Bunun için öncelikle
mücadelesinin örgütsüz unsurları örgütlenmeleri, alle-
ler, DETAK'la birlikte hareket etmelidir. Bu süreçte
örgütlenmek, örgütlenmesi için emek, örgütlen-
me, savunmak, devrim mücadelesine gereken de-
steği verilmemesi demektir. Zaten burjuvazinin
amaçları budur.

Unutmayalım ki, gücümüz örgütlenmemizdir.
Örgütlenmemiz mücadele birliğini harekete geçi-
tir ve devrim ateşini daha yükseklerle taşıy. Örgüt-
süz bir toplum yenilmeye mahkumdur ve bu örgüt-
lenmemizle, mücadele birliğimizde zafere doğru
daha yakın adımlar atacağız.

YAŞASIN
DEVİRCİ TUTSAK AİLELERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ

YAŞASIN EMEKÇERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ

GÜCÜMÜZ ÖRGÜTLÜLÜĞÜMÜZ,
ÖRGÜTLÜLÜĞÜMÜZ ZAFERİMİZDİR

CEZAEVLERİNDEN... CEZAEVLERİNDEN...

26 OCAK 95

1995 yılında Kırımistan'da 10 bin kişinin tamamı TC mahkemelerinde yargılandığı bildirildi. Diyarbakır DGM Başsavcısı Bekir Selçuk bir açıklamaya yaparak, daha öncelik yıllardan kalan duruşmalarla birlikte, Diyarbakır DGM'ye ait 4 mahkemede, 1995'te 2 bin tutuklu 10 bin kişinin yargılandığını belirtti. Duruşmalar çoğunun mayıs ayında bitmiş, yamama, yolama, sabotaj gibi eylemlerin olduğunu ve yargılananlardan 1600'ünün mahkûm olduğu, 4 bin 802 kişinin de beraat ettiği bildirildi.

Ünvanı Cezaevi'ndeki katliamda ağır yaralanan **Cengiz ÇALIKOPARAN** ve **Akan DURMAZ**'ın durumlarının ciddiyetini koruduğu bildirildi. ÇHD Cezaevi komisyonu'ndan Av. Gülay Erpul ve Av. A. Düzgün Yüksek savcılıktan izin alarak yaralılar ve doktorlarla bir görüşme yaptılar. Görüşmeden sonra yazılı bir açıklama yapan A. Düzgün Yüksek, **Cengiz Çalikoparan**'ın başında ağır yaralanmış olduğunu, akciğer bölgesinde iç kanama, şuurunun kapalı, yüz teli dolayısıyla ağzını ve yüzünü kontrol edemediğini; **Akan Durmaz**'ın ise, yatılık bakile olduğunu, hareketler yapmaktan dolayı uyuşmuş olduğunu, doktorların teşhisine göre önlemleri başlatılmadığını, yaralıların da yaşanan zorunda kaldıklarını bildirdi.

30 OCAK 95

30 Ocak 95 tarihi itibarıyla Türkiye ve Kırımistan Cezaevlerinde 8 bin 171 devrimci tutuklu bulunduğu ve bu sayıda üç haftalık süre içerisinde tutulmaları 115 devrimcinin daha ölümüneyle 8 bin 285'ine çıktı, bunlardan 520'inin kadın tutuklu olduğu bildirildi.

Elazır E Tipi Cezaevi'ndeki tutukular açlık grevine hazırlanan haklarını talep edilmeye çalışıldığı belirtilerek mahkemelere çıkarmaya karar aldılar. Tutukular yaptıkları açıklamada, askerlerin ve işçi gardiyanların provokasyon yaratmaya çalıştığını, askerler tarafından onar kırık demirle manz kaldıklarını, ilaçları çok geçiktirildiğini, bazen de hiç vermediklerini, ziyaret kabini'nin çok kötü olduğunu ve ziyaretçileri görüşemediklerini belirttiler.

Kars'ta Kapalı Cezaevi'ndeki tutukular bir açıklama yaparak, Cezaevi Birinci Müdürlüğü Öğüz Abı ve Başsavcı Rana Yılmaz'ın provokasyon yaparak yeni salınlara zemin hazırladığını belirttiler. Tutukular, cezaevi idaresinin görüşlerini sonuç çıkarıldığını ve Birinci Müdürlüğü Başsavcının tehditlerine manz kaldıklarını, Birinci Müdürlüğü Abı'nın "Terörde" son teknolojik silahlarla saldırmak" diyerek saldırmaya hazırlandığını bildirdiler.

Çanakkale, Batın ve Bursa Cezaevi'ndeki tutukular, Ümraniye Cezaevi'nde yapılan katliamı, kayıplar ve arızaları protesto etmek için dönüşümlü açlık grevine başladılar. Çanakkale Cezaevi'ndeki tutukular 3'er günlük dönüşümlü, Bursa Özel Tıp Cezaevi'ndeki tutukular 7'ye günlük dönüşümlü, Batın Cezaevi'ndeki tutukular da 3'er günlük dönüşümlü açlık grevi yaptıklarını bildirdiler.

31 OCAK 96

TKP/LENİNİST üyesi olduğu ve polis baskını Yığı öldürdüğü iddia edilen Ayler Ercan İstanbul 4 No'lu DGM'de idam istemiyle yargılanmaya bağlandı. İDGM Cumhuriyet Başsavcılığı'nca hazırlanan iddianamesi, Ayler Ercan'ın, TKP/LENİNİST üyesi olduğu, öngün adını faaliyetlerinde bulunduğu, ve polis baskını Yığı öldürdüğü iddiasıyla idam cezasına çarptırılması isteniyor. İstanbul 4 No'lu DGM'deki duruşmaya katılan Ayler Ercan, haklarında iddianın polis komplosu olduğunu belirterek tahliyesini istedi. Tahliye istemi reddedilen dava ileri bir tarihte görülüyor.

1 ŞUBAT 96

Adalet Bakanlığının bazı cezaevlerini satışa çıkaracağı bildirildi. Cezaevlerinin satış uzun süredir gündeme getiriliyordu. Satış kapsamında olan cezaevlerinden Çınkarası Yapıdaki Cezaevi 52 milyon liraya satılarak bu yönde ilk adım atılmış oldu. Adalet Bakanlığı, satışlardan elde edilen gelirle şehir dışında yeni cezaevleri yapmayı planlıyor. Tutukular, tutuklu aileleri, avukatlar ve çeşitli demokratik kurum ve kuruluşlar ise bunun, cezaevlerini kamuoyunun gözünden uzaklaştırarak, tutukulara yönelik saldırı ve katliamları daha rahat yaparak amacının bir parçası olduğunu dile getiriyorlar.

Bir ilahiyeci ilahisine dayanılarak tutulanan ve Selmaçlar Cezaevi'nde bulunan Erzurum eski başmüfettiş Abdülhak Fırat'ın sağlık durumunun her geçen gün kötüleşiyor. Erzurum'da süren davalarını, rahatsızlığı nedeniyle İstanbul'a alınması istemesi hatta bu talebi DGM tarafından redd edildi. Abdülhak Fırat, tedavi olmasa yönündeğin istemini redd ediyor. Fırat'a daha önce, damar, göz, hipertansiyon ve prostat teşhisi konmuştu. Doktorlar son olarak kanserinin bulgularını tespit ettiklerini bildirdiler.

Mesin Erdemli Kapalı Cezaevi'nde bulunan devrimci tutukular görüş görüşünde çıkan sorunlardan dolayı, adli tutukularla görüş günlerinin aynı bir güne alınması talebiyle görüşme çıkarmaya yeltenmişlerdir.

Ümraniye Cezaevi'nde bulunan devrimci tutukular, bir basın açıklaması yaparak, cezaevine yönelik baskı ve katliam politikalarına son verilmesini, Bursa, Ümraniye katliamının sorumlularının ve Metin Güktepe'nin katillerinin açığa çıkarılıp yargılanmasını talebiyle 27.01.1996 tarihinden itibaren 3'er günlük dönüşümlü açlık grevine başladıklarını bildirdiler.

Bursa Cezaevi'ndeki devrimci tutukular bir basın açıklaması yaparak, cezaevlerine yönelik baskı-katliam politikasının sona ermesini, Bursa-Ümraniye ve Metin Güktepe'nin katillerinin açığa çıkarılıp yargılanmasını talebiyle, 29.01.1996 tarihinden itibaren 3'er günlük dönüşümlü açlık grevine başladıklarını bildirdiler.

2 ŞUBAT 96

Ümraniye Cezaevi'nde yapılan saldırı sonrası ağır yaralanan ve şu anda komada bulunan tutukuların **Cengiz ÇALIKOPARAN** ve **Akan**

DURMAZ'ın avukatları DGM Cumhuriyet Başsavcılığına başvurarak müvekkililerinin tahliyesini istedi.

7 ŞUBAT 96

TKP/LENİNİST davasının yargılanan tutukuları **Muharrem YANÇAR**, **Suna UZUNBİYYİK**, **Muğlet İLMAZ**, **İbrahim KOYUN**, **Serpil CABADAN** ve **Mahmut BAKLACI** adlı tutukular, DGM'deki duruşmadan sonra Selmaçlar Cezaevine getirilerek askerlerin soldanına uğradılar. Tutukuların saldırgan sloganlarla protesto etmeleriyle daha da vahşetçiler askerler tutukuların çekiş yerlerinden yandı.

İkinci devrimci Cezaevi'ndeki tutukular bir açıklama yaparak, cezaevlerindeki baskılara son verilmesini, Ümraniye katliamı ile Metin Güktepe'nin öldürülmesinden sorumlu olanların yargılanmasını talebiyle üç günlük açlık grevine başladıklarını bildirdiler. Tutukuların yaptıkları açıklamada, Metin Güktepe'nin gözaltında kaybedildiği vurgulanarak, "Bu katliamlara karşı duyurmak olmalı ve sorumluları açığa çıkararak hesap vermeleri için mücadele etmek herkesin görevidir" denildi.

Konya Cezaevi'ndeki devrimci tutukular, cezaevindeki hak gaspını ve anti-demokratik uygulamaları protesto etmek için 3'er günlük dönüşümlü açlık grevine başladılar.

16 ŞUBAT 96

Ümraniye Cezaevi'ndeki MLKP, TKP, TKP/ML, DHKP-C, TKP/ML, MLSPB, TDKP tutukuların yüksek basın terörü karşı dayanışma ve mücadele çağrısı yapılır.

Devletin tüm emekçileri köleleştirilmek ve yeni baskı politikalarını hayata geçirebilmek için katliamlara başvurduğunu belirten tutukular "Cezaevlerinde ve dışarda ölmek bir devrimci dayanışma örgütüne ve ölmeye ve ölmeye hazır, vatanımızı gökleri kasma çağrısı, katliamları güçleri teslim olmaya mahkûm etti" denildi.

17 ŞUBAT 96

Kars'ta Cezaevi'ndeki yaklaşık 4 aydır süren üç günlük sonunması ve jandama subaylarının mahkemelere ve hastaneye gitmelerini engelleyerek ve yapam ve savcıların haklarını gaspedildiğini belirterek, bu baskılara boyun eğmeyeceklerini ve mutlaka gaspedilen haklarını geri almak için mücadele edebileceklerini, cezaevi idaresi, jandama ve subayların bu tutumlarının hesabını bir gün mutlaka soracaklarını bildirdiler.

Devrimci Tutukularla

Dayanışma İçin

Ümit Onursal ÖZAT

İş Bankası Şirket Şubesi

Hesap Numarası

1647 30000 627418

Devrimci Tutsak Ailelerinden

26 OCAK 96

Üzmezliye Cezaevi'nde bulunan köp hasta Ahmet EP'in babası Hüseyin EP ve eşi Şefika EP, İHD'de bir basın toplantısı yaparak, çocuklarını örgütlere bağladıklarını ve Ahmet EP'in tahliye edilmesini önleme talep ettiklerini açıkladılar.

● İzmir Buca'da Evren OZÇEKER adlı DEHP'Ç savcısının katledilmesinden sonra polisler Kurtuluş Gazetesi, Ege Kültür ve Sanat Merkezi ve bir çok evi basarak düzenli olarak gözaltına aldığı kişilerden habere alınmaması üzerine aileler HADEP Konak Depo binasında açlık grevine başladılar. 23 kişinin katıldığı açlık grevinin, gözaltına alınmaların sağlıklı bilgi alınmaya kadar sürerçi bildirildi.

● Yakınları devlet tarafından kaçırılarak kaybedilen aileler, Diyarbakır İHD'de toplantı yaparak çocuklarının bulunmasını istedi. 30 ailenin katıldığı toplantıda, kaybedilen İbrahim GÜNDEM'in babası Hacı Ahmet Günden ve Ali TEKDAĞ'ın eşi Hatice Tekdağ terorkonumunu yaptılar. Yakınlarının devlet tarafından kaybedilmesini isteyen aileler, "Ölümün peşini bırakmayacağız, bundan sonra ayda bir toplanacağız. Çocuklarımız ölü veya diri teslim edilene kadar eylemlerimizin sürdürüleceği" dediler. İHD'den topluca vadiğe yürümek isteyen aileler, vali yardımcısının hastane toplama kabul edemeyeceğini bildirmesi üzerine Hatice Teznel ve Hacı Ahmet Günden'in aileleri temsilen vadiğe çıktılar.

28 OCAK 96

Diyarbakır ve Elazığ Cezaevleri'nde yakınları bulunan tutsak aileleri Diyarbakır İHD'de bir toplantı yaparak kendilerine uygulanacak bakımı istadılar. Elazığ Cezaevi'ndeki yakınlarını ziyaret eden aileler, gardiyan ve cezaevi idaresinin keyfi bakımlarına maruz kaldıklarını, ziyarete giden aileler, gardiyan ve cezaevi idaresinin keyfi bakımlarına maruz kaldıklarını, idarenin tutsakların miri yiyecek verdiğini, konaklarının gösterdiği yivendeğin ise çoğu zaman topr alınmadığını, görüntülerinde idarenin görüşme görüşmelerini yarıda kesmelerini tehdit ettiğini bildirdiler. Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde yakınları bulunan tutsak aileleri de, "son zamanlarda görüşme görüşmelerinde ust aramızda, bizi soymaya çalışıyorlar. Karşı çıktığımızda kasalıyorlar" diyerek sendikalarına uygulanan keyfi bakımları belirttiler.

1 ŞUBAT 96

Üzmezliye Cezaevi'nde bulunan tutsak aileleri, Üzmezliye Cezaevi'ne yapılan saldırıda katledilen 4 tutuklu aileleri. Bir dakika bile süren dargınlıkla başlayan saldırı bir açıklama yapılmadan aileler, cezaevindeki tutuklu ve

hükümlülerin basın taleplerinin kabul edilmesini ve 4 tutuklu ölümüne sonulanan saldırıya katılan gardiyanların sayına girerek istenilen taleplerine tutsakların desteklediği açlık grevine başladıklarını bildirdiler. Tutsakların aynı bir süre sayım vermedikleri belirlenen aileler, beklenilmeden yetkililerin geldiğini ve avukatlarını da katıldığı görüşmelerden sonra anlaşma sağlandığını, tutsakların sayım vermeye başladıklarını bildirdiler.

● Bursa Özel Tıp Cezaevi'nde yakınları bulunan aileler cezaevi önünde bir açıklama yaparak, "Siyasi tutsakların fişki olarak yok edilmesine karşı çıktığımız" belirttiler.

4 ŞUBAT 96

TIYAP'ın Müşerref Ana evini basan Terörle Mücadele Şubası polisi tarafından gözaltına alındı. Müşerref Ananın kızı Nermin Pekdemir de savcısına refakat etsin diyerek

İHD'ye başvurdu (S. ÖZGÜR)

polislerce gözaltına alındığı bildirildi. Evinde silah bulma durumu gerekçesiyle gözaltına alınan Müşerref Ana, bir gün gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldı.

7 ŞUBAT 96

Tutsak ailelerinin katıldığı "Zindanlar Yıkılmaz Tutsaklara Özgürlük Kampanyası" çerçevesinde Samsunlu Cezaevi önünde beyaz kıyafetli bir eylem gerçekleştirildi. Tutsakların da görüşe çıkıncaya kadar verdikleri eylemde tutsak aileleri, Buca ve Üzmezliye Cezaevleri'nde yapılan katliamlarda ölümlüdeğün tutsakların posterlerini taşıyarak devleti cezaevlerinde uyguladığı baskı ve katliamları protesto ettiler. Bu arada Üzmezliye Cezaevi'nden 150 tutsak yakını burada oturma eylemi gerçekleştirildi.

● Karşıyaka Cezaevi'nde bulunan devrimci tutsakların aileleri bir açıklama yaparak, Birinci Müdür ve Başsavcı tarafından, çocuklarının eylemlerine katılmaları halinde gasp edilene karşı çıktıklarını bildirdiler. Açıklamada, "Çocuklarımızı idareyi diyaloga zorlamak için iki günlük karavana boykotu yaptılar. Fakat Birinci Müdür ve Başsavcı buna yanaşmadı. Göstergüler aşırıktan izin almadan görüştürülmüyor" denildi.

8-10 ŞUBAT 96

07.02.1996 gresel tek tek eylemlere gidilecek sinan, yaşları 29 ile 16 arasında değişen Devrimci Emek okulları, hiç bir gerekçe görülmeksizin Terörle Mücadele Şubası'na götürüldüler. Aileler, çocuklarının hastanelerinde onları tedavi ettirince Terörle Mücadele'ne girerek çocuklarını istiyince onları ulaş-

tırmak ve sağlığını da haber almak istediklerinde "Aradığınız kişiler burada yok", "Böyle teröristleri ne diye arıyorsunuz, bizim çocuklarımızı buraya düşmelerine bile uğramayın", gibi ifadelerle aileler geri gönderildiler. Bunun üzerine DGM savcılığına giden aileler, buradan verilen tutanakla tekne T.M. Şubasına gittiler. Defdınca DGM Savcılığı ve Şube araması için gelmek zorunda kaldılar. Çocuklarının hastanelerinde onları eden aileler bir süre güfte önünde "Ya çocuklarımızın burada olduğunu kabul eder ve iltifaçları olan giysi ve parayı alıncaya, bizlerle onların habertelenmesini sağlarsanız ya da bizi de gözaltına alırsanız buradan kalkmıyoruz" diyerek polislerin tutumuna protesto ettiler. Daha sonra DGM savcılığının aldığı tutanaklarda isimleri belirtilen kişilerle sebede olduklarına kabul edilmesini isteyen aileler ondan ayrıldılar.

18 ŞUBAT 96

DETUDAP, Okmeydanı Arda Dağın Salonu'nda devrimci tutsaklarda dayanışma günü düzenledi. Devrim savunması için saygı duruşu ile başlayan geyre, Grup Yorum, tağatik Türkün, Grup Katip Yıldı, Grup Musur, Yenigün Mürk Toprak, Köse Bağı Tiyatro Grubu (Yaptı Sarı), Nekizler Şiir Grubu'nun katıldığı gece çocuklu geçti. Devrimci Tutsaklarla Dayanışma ve cesaretlerine yapılan saldırılara, gözaltında kayıplara, işkenceye, katliamlara karşı tutsakların ailelerin birlikte mücadelelerinde destek olarak, tüm dünyayı insanları, kurum ve kuruluşlara devlet terörüne karşı mücadele etme çağrını yaptı.

20-21 ŞUBAT 96

DETUDAP'ın aileler, katledilen Evrensel Gazetesi muhabiri Metin Göktepe'yi anmak üzere Eyyup Kıpçak Spor Salonu önünde gıderek karavaneler bıraktılar ve yapılan destek bildirilerini ve katliamlarını protesto ettiler.

● DETUDAP'ın aileler, katledilen Evrensel Gazetesi muhabiri Metin Göktepe'yi anmak üzere Eyyup Kıpçak Spor Salonu önünde gıderek karavaneler bıraktılar ve yapılan destek bildirilerini ve katliamlarını protesto ettiler.

● Göktepe'yi andıktan sonra aileler eylemleri atak olmuştur gerçekleştirildi yarıda protesto etmek gerektiği ve basın kampanyasında daha fazla duyarlı olacağını, insanlarını olaylara daha duyarlı hale getirmeye başladıklarını belirttiler. Samsun'daki eyleminde katledilen DEHP-ÇLI devrim savcılarını Maral Akpınar, Ayten Korkulu ve Fuat Park'ı anmak üzere katliamları gerçekleştirildi yarı gıdılar. Akpınar apartmanı önüne gıdılar. DETUDAP'ın, devrim savunması için saygı duruşundan sonra devletten baskı ve katliamlarını protesto eden gıdilerle atarak, katliamlarına devrimcileri yok edemeyeceğini, her ölümlüdeğün devrim savunmasının yerini pıktı çok Maral Akpınar ve Fuat Park'ın alacağı kaygıdır. Yaklaşık 50-60 kişilik katıldığı eylemde yarıda mücadele etmeye cesaret edemediği ve ısmaktan istediği görüldü.

DETAK'IN DAYANIŞMA ÇAĞIRI YANKI BULDU

25 Eylül 1995'te 1200 devrimci tutanak tarafından başlatılan Genel Direniş için DETAK'ın çağrılarını dayanışma için kabul eden yarığ buldu. ABD'de yayınlanan Workers World, 10 Kasım 1995 tarihli sayısında DETAK'ın çağrısını okurlarına duyurdu. Elinizde geç ulaşan bu önemli dayanışma çabasının metnini aşağıda çeviriyizle birlikte veriyoruz.

1995 YILI EKİM AYI İÇİN 1995

Calling for international solidarity

DETAK (Devrimci Türksek Aileleri Komitesi) is an organization of students and friends of prisoners from different organizations and parties, mostly from the Communist Labor Party of Turkey/Levelling (COP/L). This party supports all forms of struggle against the fascist ruling regime. Many of its members are in prison.

Many prisoners, including those coming from the United States, are in jail behind bars in Turkey. On Sept. 25, on Sept. 27, in Istanbul and in other cities, we held large meetings, demonstrations and rallies. At the same time, we are trying to get the attention of the masses and to get a mass strike. In Turkey the government is using violence to implement their program and to stop any strike in the 1990s.

We, friends and friends of the revolutionary prisoners, want to put pressure on the government by demonstrations and other forms of actions.

We are all poor people and need aid from our friends everywhere. Please send you aid to us as a support to fight the fascist rule in the fascist state.

Below is a list of our names and address. Send your donations to this address.

Detak (General One)
Kıyancısız Caddesi C-13
Hörsensuyu Mahallesi, İstanbul

ULUSLARARASI DAYANIŞMAYA ÇAĞIRI

DETAK (Devrimci Türksek Aileleri Komitesi) çoğunluğu Türkiye Komünist Emek Partisi/Levelling'ten oluşan tüccar, büyük parti ve örgütlerden tutuklulara aile ve yakınlarımız bir örgütlenmiştir. Bu parti, Türkiye'deki faşist rejime karşı bütün mücadele biçimlerini yerine getiriyor. Şimdi, pek çok milliyetli cesaretlede bulunmaktadırlar.

Bu komünist milliyetler dahil, çok sayıda tutanak 25 Eylül'de süresiz açlık grevine başlamıştır. 27 Eylül'de askerler, Lenin Barajı Cezaevi'nde üç devrimci tutanağı öldürdü. Altınımız da yaralıdır. Bu açlık grevinin amacı bu toplama protestosuna etmek ve bazı hakları kazanmaktır. Türkiye'de hükümet, açlık grevi 45-50 gün süresince aralığına izin vermiyor.

Biz, komünist öğrencilerimiz, aileleri ve yakınlarımız olarak, gösteriler ve diğer eylemlerimizle yoksul hükümet üzerinde bir baskı uygulamak istiyoruz.

Aşağıda bir tutanağın adı ve adresi bulunmaktadır. Bağışlarımızı bu yoldan da gönderebiliriz.

KAMUOYUNA

Faşist devlet içinde bulunduğu ekonomik ve politik krizle birlikte büyük bir tehlike içindedir. Her geçen gün kendi sonunun yaklaşığını görünmeyenler tek kurtuluş olarak emekli haklarına yönelik faşist tırnağı pervasızca sürmüştür. Yüksekten devrimci mücadeleci duruşmak ve yok etmek için bütün çabalarıyla emeklilere karşı savaş yürütüyorlar.

Bu gün ülkemizde topladığımız her kapıda, faşist devletin tüm politikaları hakimdir. Artık, emekli yığınları, yaşlılar, emeklilerden Kart halkının kadetleriyle yoksul emekçi yığınlarımızın taşıyan Gazi halkının, her türlü saldırıya karşı mücadele eden emeklilerimiz, kadetleri yığınlarımız. Çünkü Türkiye ve Kıbrıs'ta faşist devlet terörü yaşamın bütün alanlarına yayılmıştır. Kadetler, emekliler her gün yığınlarıyla toplu edilmez bir hal almıştır.

Kayıp politikası tüm hayatı sürdürmektedir. Yünlere insan gözetimine alınmış, sübütler, insan beşeri değildir. Faşist devletin, yığınlar, emekliler amaçlı saldırılarının, aynı anda yürürlere em kasıtlıdır; kadın çanak, yığın devrimden binlerce insana işkence yapılabilmektedir.

Yıllardır her cesaretli, devrimci tutanaklarla faşist devlet karşısında bir kapıyı açarak mücadele edenlerimizin birisidir. Son yıllarda devrimci mücadeleci yığınlarımızla birlikte, cesaretimizdeki kanunlarımızı devrimciye bulaştırdık. Cesaretimizdeki her birinden saldıran bulaştırdık. Özellikle son dönemdeki gelişmeler bu saldırılara yeni bir boyut kazandırdı. Her defasında, devrimci tutanakların devrimciyle karşılaştığı ve hep yığınlar faşist devlet, pervasızca, terörü devrimci kanunlarımız hale getirdi. Daha önce Diyarbakır Cezaevi'ne saldıran bir yığınlarımızın katlihan devlet, Baraj saldıranında üç tutanağı katletmiş, emeklilerimiz ağır yaralıdır. Özellikle son dönemdeki gelişmelerle karşılaştığımız, MİGEM'in özel saldırılarıyla hareket eden faşist devlet, Baraj'ın sonun Devrimci Cesaret'iyle bütün yapılmıştır. Kalkam artık, devletin cesareti politikamız durumuna gelmiştir. Her saldıran cesaretle, kalkamıyla, emeklilerimizle, insanlarla birlikte mücadele etmeliyiz. Toplama 'devrimci mücadeleci yığınlar' gibi göstermeye çabalamalıdır. Devrimci mücadeleci yığınlarımızın birinci devrimci mücadeleci yığınlarımızın faşist Orhan Topraklar tarafından yapılan saldırılarında, "cesaretimizde birer tırnağı okuduğumuz", "terörü buradan çıkartıp, devrimci uygulamalıdır", "yaşadığımız devrimci devrimci yönetilebilir" benzeri provokasyon politikaları, kullanım hermen özünde başlatıldı.

4 Ocak'ta her türlü silah ve bilye bir asker polis gücüyle yapılan saldırı sonucunda: Akademiçi Beşin, Baraj Boyun, Orhan Özen ve Gültekin Boyhan emekli devrimci tutanaklar saldırı katlihanıdır.

Faşist devletin terör politikaları tüm açlığıyla ortaktır. Devlet, çarşın ve sokak için devrimci cesaretle devrimci devrimci emeklilerimiz ve cesaretli emeklilerimiz için çarşınlarımızı sürdürüyor. Bu saldırılardan birinde Metin Gültekin'i katlihan, katlihan gösteri bulaştırmış islediği suçları bir penaltı emekli. Bu katlihan ne kadar ne kadar, durumumuz, devrimci cesaretle. Çünkü emekli emeklilerimiz, daha da saldıranlardır.

İşte böyle bir süreçte, bir Çarşın'da Cesaretle: TKEP/LENİNİST, MLKP, TİRE, TKEP, DEVRİMCI YOL, DİHKP-C ve TRP/ML) devrimci tutanaklar olarak:

- Cesaretimizdeki baskı ve kullanım politikalarımıza son!

- Boca, Umranıye ve Mevlan'ın katlihanı açığı çıkartıp yaygınlaştırdık!

- Türkiye ve Kıbrıs'ta emekli emeklilerimiz, kayıplarımız, katlihanlarımızın sonuna son!

Yaşam Devrimci Dayanışmamız!

Diyar. 30-01-1996 tarihinden itibaren üçer günlük donatımları açığı grevine bağlanıyor.

Tüm herici kamuoyuna, faşist devlet terörüne karşı emeklilerimiz karşısında duyulan okuyuşa, mücadele etmeye çağırıyoruz.

Kamınları var onların, kamınlarımızı var...
Karakolları var, zindanları var, işkencehaneleri var...
Sosyal dernekleri için, her bir yarı, anı.
Yargıları var, savcıları var, ve de işkencecileri
Bol şifreli ve her şeyi yapmaya hazır...
Bütün bunlar neden peki?
Düğmanları bu kadar da mı güçlü onların.
Görürler yakında, yok olmazdan önce,
Bunların hiç biri hiç bir işe yaramayacak
ama hiç biri...

Topları var onların, tankları var, uçakları süatları, el bombaları,
Orduları var onların, askerleri var, uçakları var... resmi-sivil,
paralı ve de gönüllü

Ne sanırlar bazı, avuçlarımızın içine mi alacaklar?...
Bütün bunlar neden peki?

Gerçeklerden bu kadar çok mu korkuyorlar!
Görürler yakında, yok olmazdan önce,
Bunların hiç biri hiç bir işe yaramayacak
ama hiç biri işe.

Bertolt Brecht

"YENİ SOL HAREKET"İN KISA ELEŞTİRİSİ (LATİN AMERİKA)

Bu yazı Latin Amerika'daki "Yeni Sol Hareket"i eleştirisini içermekle birlikte, eleştirilmesini yaptığımız, içinde, aynı görüşü paylaşan tüm "Yeni Sol"lar, Latin Amerika "Yeni Sol"u ise Türkiye'deki "Yeni Sol", marksizmi, leninizmi gözden geçirme, devrimcilikten uzaklaşarak reformizme yönelişte aynı gerekçelere ve yöntemlere dayanıyor.

Geçen yüzyıla başlanırsa ortaya çıkan reformizm ve marksizmin gelişimiyle birlikte boy veren revizyonizm, "Yeni Sol" adı altında başka biçimlerde karşımıza çıkıyor. Burada asıl tehlike marksizmden bir sapma olan "Yeni Sol'un, marksizm, sosyalizm ve proletarya adına devranıdır.

Proletarya ve bilimsel sosyalizmi gözden geçirmeye ya da gözden düşürme çabalarına rağmen sosyalizm adına devranımları, devrimci sosyalist teori ve politikaları ne kadar etkin olduğunu gösteriyor. Marksizm leninizm, komünizm devrim ve leninist parti anlayışı, uluslararası proletar harekete özlesine kök salmış ve maddi güce dönüşmüş ki, hainleri bile çevresinden ayırlamıyorlar.

Yaşayan sosyalizmin, kendi bağrımdan çıkan karşı devrim tarafından büyük ölçüde tabiri edilecek, burjuvazinin, uluslararası proletar harekete karşı yoğun bir saldırı başlatmış yeni koşulları ürtesi olan "Yeni Sol" yine, sosyalizm ve proletaryanın dünya çapındaki güçlü ünlüleriyle birlikte kaybolup gidecektir.

Bu noktaya varılacağı kesindir. "Yeni Sol"un sosyalizme ve komünist devrime zarar verdiği de bir gerçektir. Başlıca bir amacı da bunu göstermek, sosyalist ve proletar hareketi "Yeni" sapanı karşısında yıkmak tutmaktadır.

Burjuvazi ve hainler ne yaptılarsa yaptılar, öye bir gelişme aşamasına ulaştık ki, artık yalnızca sosyalizm için çalışmış olacağız. Kapitalizm ve gelişiminin evrimi yalnızca komünizmin zaferi için olanak tanıyor.

YALNIZ ÖLMEYİ GÖZE ALABİLMEK

Latin Amerika'nın en şiddetli iç-savaşın yaşandığı ülkelerde biri olan El Salvador

Ocak 92'de yapılan "Barış Anlaşması" ile 12 yıllık iç-savaş son verdi. Barış anlaşması Fara-bundo Martí Ulusal Kurtuluş Cephesi ile burjuvazi hükümeti arasında yapıldı. Barış görüşmeleri BM'nin gözetiminde yapılmakla birlikte, tayin edici olan ABD emperyalizmi oldu. FMLN yetkililerinin de belirttiği gibi El Salvador'daki diktatörlüğü görsüye ikna eden ABD'dir. Sonuçta ABD'nin yönlendiriciliğinde ve BM'nin gözetiminde barış imzalanıyor.

İç-savaşın yaşandığı ve devrimci gerilla hareketlerinin önemli güç olduğu birçok Latin Amerika ülkesi için tipik olmaya başlayan bu anlayış çeşitli yönleri ile ilerleyecektir. Latin Amerika devrimci sol hareketlerinde 90'dan buyana sağa doğru bir sapma yaşanıyor. Devrimci malolan bu sağ sapma anlayışı izah edilebilirken ortaya atılan tezlerden biri "dünyada yalnız kalma" teorisidir! Herkesin bunu iyi anlayabilmesi için FMLN yöneticilerinin görüşlerini aktaracağız.

"SSCB, Doğu Avrupa ve Nikaraguadaki gelişmeler bizi olumsuz etkiliyordu." (FMLN-RN - Dış İşler Komisyonu üyesi Ricardo Cuadros Gerilla ve sonrasına Bireşim ya. sa. 31)

"Üstelik devrimci güçlerin tamamen kendi başlarına kaldıkları bir dönemde yaşıyoruz." (FMLN-PRIC - Politik Komisyon Üyesi Mario Lopez, age. Sf. 34)

"El Salvador'da 12 yıldır devam eden devrimci ve halkçı savaşın görüşmeleri sonucu sona ermesi, Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'ndeki sosyalist sistemin dağıldığı bir dönemde denk geldi. Bu dönem aynı zamanda, Latin Amerika ve dünyada politik-ekonomik bir sağa kayışın yaşandığı dönemdi." (FMLN Genel Koordinatörü Şefik Handal, AGE, sa. 106)

FMLN'nin üç yöneticisi de aynı şeyi söylüyor: Dünyada ve Latin Amerika'da yalnız kaldık! FMLN 5 örgütleniyor ve tüm örgütler bu konuda aynı anlayışı paylaşıyorlar.

FMLN'de katikaze bir reformculuk anlayışı var. Devrimcilikten tamamen vazgeçilmiş

durunda. Hiç şüphesiz devrimciler mücadele ederken uluslararası ve ulusal güç ilişkilerini gözünde bulundurulur. Bunu yapmayanlar pek abartık devrimcilerdir. Ne varki, akıllı devrimciler dünyadaki ve ülkedeki güçler ilişkisini çözümlerken, mesnet durumu boyun eğmek için değil; durumu değiştirmek için mücadele ederler. Uluslararası koşullar her zaman için devrime uygun olmayabilir. Bu durum, devrimden ve devrimci yöntemlerden vazgeçilme gerektirir. Proletarya devrimcileri Marx ve Engels devrim üzerine görüşlerini ortaya koyarken, Avrupa burjuva tutuculuğunun egemenliği altındaydı. Kitada burjuva tutuculuğunun egemenliği olan kapitalizmin yıkılması ve toplumun daha yüksek bir biçim olan sosyalizme ulaşması gerektiği biçimindeki görüşlerinden alıkoymadı. Devrimcilik ve devrimci yöntem budur. FMLN ise yeni uluslararası durumu devrimden vazgeçmek için değerlendiriyor. İşte devrimcilik ile reformculuk arasındaki farklılık.

Devrimciler devrim için mücadele ederken zaman zaman dünyada ve ülkede yalnız kalmayı göze alabiliyorlardı. Gerçek anlamıyla devrimcilik budur. İşler yolunda gittiği zaman herkes devrimci olur, ama asıl sorun devrimin var düşüncesinde ve yanlış yollarında devrimci kalmak ve devrimci gücü açısını korumaktır. Proletarya yaklaşık olarak 1,5 yüzyıldır mücadele veriyor. Bu süreç içinde uluslararası koşullar her zaman uygun olmadı; burjuvazi, proletaryaya devrim yapma şansını tamamdı. Paris Komününde olduğu gibi proletarya Avrupa gericiğinin ortasında dahi iktidarı ele geçirdi ve KOMÜNÜ kurdu. Komün, komünistlerin kendi hataları sonucu yıkıldı, yoksul ortam koşulları uygun olmadığı için değil, zorluklar yüzümüzde yapılan proletar devrimleri ve halk devrimlerinin nimetini karşına çıktı. Devrim bu zorlukları yenersek zafere ulaştı. Uluslararası koşulları uygun olmadığı ve yalnızlık devrimden uzaklaşmanın gerektirici olamaz.

Ekim Devriminden sonra Rusya'da da aynı tür tartışmalar gündeme geldi. Ekimden sonra Avrupa'daki devrimci dalga sönmeye başlayınca bundan artık tek başına Rusya'nın sosyalizme yönelmesiyereğini söyleyerek, proletaryanın sosyalizm davasına ihanet etmeye hazırlanıyorlardı. Evet Avrupa'daki devrim dalgası sönmüştü, Rusya proletaryası bu anlamda "yalnız" kalmıştı. Peki ne yapacaktı? Proletaryanın önünde iki yol vardı. Ya sosyalizmi korumaktan vazgeçecekli, bu durumda tüm ulus-

lanarası proletarya boudan olumsuz etkilenerek ve Sosyalistlere bağlanmış olan umutlar sönmekte; ya da, sosyalizmi tek ülkede gerçekleştirecek dünya devrimini bu yolla hazırlayacakları, Sosyalistler ikinci yolu seçtiler. Emperyalizmin tüm ittifakına karşı sosyalizmi kurmaya devam ettiler. Sonuçta ne oldu, bu yolla dünya devrim mücadelesi hızlandı. FMLN yöneticileri eğer Ekim Devriminin yolunda gitselerdi, 89'da iktidarı almak isterken, bundan vazgeçmezlerdi. Bu şekilde Latin Amerika devrimleri hazırlanacak ve söyledikleri "sağa kayma" olmazdı. Bu, diğer gerilla hareketleri için de iyi bir örnek olurdu.

Bizde de FMLN gibi düşünceler çıktı. Reformist olarak nitelendiğimiz bu çevreler, FMLN ile aynı şeyi başka söylemlerle söyleyerek devrimden yitiriverdiler. Reformistler aynı şeyi şu tezle ifade ediyorlar: "Dünya değişiyor(!)". Dünyanın değiştiğini tespit etmek müthiş bir şeydir. Doğuda olduğu gibi toplumda da esas olan değişimdir, harekettir. Burada temel sorun dünyanın devrim yoluyla değişimidir. Yani esas mesele devrim yoluyla sınıfları ortadan kaldırmaktır. Reformistler dünyanın değişiminden söz ederken, anlattıkları şey, sosyalist dünyanın bunalımlı bir dönem geçirmesi ve emperyalist-kapitalist dünyanın geçici olarak üstünlüğü ele geçirmesidir. Onlara göre işler yolundaysa devrimci olmas gerek; yok eğer işler kötü gidiyorsa, burjuvaziye sığınmak ve kapitalizmin "sorasızlığından" söz etmek gerek. Örgütüyle, politikasıyla her neyi varsa toptan sal değiştirmek diye buna derir.

FMLN sözcükleri kendi tabanlarını ikna etmek için devrimciler olarak kendilerinin dünyada yalnız kaldıklarını söylüyorlar. Bunu söyleyenler ya dünyada devrimci olarak kendilerini gösteriyorlar ya da dünyada halen her tür zorlukla boğuşan ve yoluna devam eden devrimcilerle ilişkileri yoktur. İkisi de değil. Halbuki kendilerinin kuruluştunda yec aldıkları Sao Paulo Formu'nda Latin Amerika'nın ve Dünyanın onlara devrimci hareketi bir araya geldi. Bu durumda nasıl oluyor, devrimcilerin kendi başlarına kaldıklarını söyleyebiliyorlar. Açık ki, bununla burjuvazi ile uzlaşmak istemeyen kitlelerin meralini bozmak istiyorlar. FMLN'in "yalnızları" gerimiyorlar mı yan başlarındaki KUBA ABD ve tüm emperyalist-kapitalist dünyanın ekonomik ahluksama ve baskılarına rağmen direnmeye devam ediyorlar. Neden Küba'yı örnek alıyorsunuz da, Nikaragua örneğini boşanıyorlar. Bu, tipik bir oportünist yöntemdir. Niyetine göre örnek seçmek

kitleleria devrimci bilincini karartmak ve devrimden vazgeçinmek.

FMLN, iktidarı almaktan neden vazgeçtiğini açıklamak için başvurduğu oportünist yöntemin amacı anlaşılmalıdır. Burada başka bir yön üzerinde durmalıyız. Deniyor ki Sosyalist Birliği ve Doğu Avrupa'da sosyalist sistem dağıldı. Bu konudaki görüşlerimiz çok iyi bilindiği için üzerinde durmayacağız. Peki sosyalist sistemin dağılması neden devrimden vazgeçmenin nedeni olabilir ki. Demek ki sizler devrimcilikten ve sosyalizmden sosyalist sistemin etkisinden kılma olarak anladınız. Bu sizin için doğru olabilir. Sizler gibi birçok gerilla hareketi sosyalist sistemin varlığından etkilenerek sosyalizme yöneldi. Sosyalist sistem "dağılmaya" da bu etki bitti. Bizde de geniş bir kitle burjuva çevre aynı nedenle "sosyalist" oldu. Sosyalist sistem "dağılmaya", aynı "sosyalistler" bu sefer sosyalizmden vazgeçtiler. Sosyalizm bilincine kendi çabası ve gönüllü olarak ulaşmayan herkesin sonu budur.

MÜCADELE BİÇİMLERİ

Politik mücadelede devrimin izleyeceği yol, yani devrim yola ve mücadele biçimleri tayin edicidir. Mücadele biçimleri sorunu uzun dönemdir sosyalizmin gündeminde olmuştur. Zira dayalı devrim mi yoksa barışçı mücadelemi sorunu geçen yüzyılda proletarya hareketinin karşısına çıktı. Birçok sorunda olduğu gibi bu sorun üzerinde de duran Marx Zorun tüm kıta Avrupası için devrimin kaldırması olduğunu ısrarla belirtir. Bunun yanında devlet ve bürokrasinin yeterince gelişmediği İngiltere'de barışçı geçiş mümkün olabileceğini belirtir. Revisionistler Marx'ın sonradan devrimden yola çıkarak söylediği bu belirlemeyi, somut zeminden kopartarak genelleştirdiler. Onlara yanısı Lenin verir. Lenin devlet ve devrim sorununu izcelediği eserlerinde İngiltere'deki durumun da değiştiğini ve bundan ötürü zira dayalı devrimin yalnızca Avrupa için değil; tüm devrimlerin kaldırması olduğunu belirtir.

Barışçı yol bir örneği olmamasına rağmen, sosyalistlerin gündeminde kalmaya devam etti. Taki barışçı yola bir örnek diye gösterilen Şili örneği yaşanana kadar. Şili örneği sosyalizme barışçı geçişin, yani seçim yoluyla sosyalizme geçebileceğinin bir örneği olarak sunuldu. Tartışmalar bu alana kaydı. Taki örnek diye gösterilen Şili trajedisinin yaşandığı 74'e kadar böyle gitti. Şili trajedisi altında sosyalizme nasıl geçilemeyeceğinin bir örneği oldu. Salvador Allende yönetiminin devrilmesi ve Şili'de Askeri faşist diktatörlüğün kurulma-

masından sonra, sosyalizmin gündemindeki barışçı yol tartışmaları birden bire kalktı. Şili'de ne oldu. Hükümeti kuram Allende, iktidar olamazdı. İktidar ekonomisiyle ve orduyla işbirlikçi tekelilerin ve ABD'nin ellerindeydi. Harekete geçen sermaye ve emperyalizm, sosyalistleri hükümetten uzaklaştırdılar ve ülkeyi kana boyadılar. Yalnız stratejinin cezasını onbinler yaşamlarıyla ödediler.

Şili deneyinden 20 yıl sonra sosyalizme barışçı geçiş tezi gene aynı kitada, Latin Amerika'da gündeme geldi. Bu sefer Şili'de değil El Salvador'da, Salvador devriminin öncü gücü olan FMLN 89'da son bir saldırı ile askeri yoldan, yani zor yoluyla iktidarı alma olanağına sahipken, bundan vazgeçiyor. Bunun bir gerekçesini yukarıda gördük. Buna bağlı olarak ortaya konan gerekçe iktidarı almaları halinde bunu koruyamayacaklarını ve daha kötü duruma düşecekleri biçimindedir. Bunun da ABD'nin hükümeti yaptığı büyük yardımla bağlıyorlar. Son olarak da Nikaragua örneğinin başlarına geleceklerinden korkuyorlardı. Bu nedenlerle beklenen son saldırıyı gerçekleştiremediler. Askeri saldıırı ile iktidarı almak yerine tüm güçlerle "ulusal uzlaşma" yolunu seçtiler. FMLN yasal parti haline geldi ve mücadelede yasal zeminde yürütüldü. Oysaki ordu sayısında ki azalmaya rağmen, yapısını koruyordu. Yeni durum FMLN arasında olduğu gibi, tüm Latin Amerika gerilla örgütleri için de tartışma yarattı.

FMLN yeni barışçı ve yasal mücadele biçimini izah etmek için işin teorisini yaratmaya başladı. Bunun teorisyenliği de esas olarak El Salvador Komünist Partisi'ne düştü. Bu Parti 79'daki Askeri faşist diktatörlüğü destekler. Daha sonra yeniden silahlı mücadeleyi kabul eder ve o zaman mücadeleciliği yerini alır. Komünist partisinin genel sekreteri ve aynı zamanda FMLN Genel Koordinatörü olan Şefik Humal yeni mücadele biçimlerini şu şekilde açıklıyor:

"İlk teorik problem bu noktada ortaya çıkmaktadır. Devrimin yolu. Özellikle Küba devriminden sonra Latin Amerika salunda yapılan tartışmalarda hep ikili bir seçenek ortaya çıktı: Pasif (silahsız) mücadeleye karşı silahlı mücadele. Bizim deneyimimiz ise devrimin yolu sorununa alışılmışın dışındaki bir tez getirmektedir. Askeri aşılma başarıya ulaşan bir silahlı mücadelenin iktidar sorununa kısmi ya da tam olarak çözmemesi pekala mümkündür. İktidar sorunu ancak mevcut güçlerin yeniden bir araya getirilmesi ve ayumu ile birlik-

te, politik ve toplumsal mücadele yoluyla göz-
zümlelenebilir ve çözümlenmelidir." (age, sa. 107)

Handal, tezlerinin "alışmışın dışında" ul-
duğunu söylerken, görüşlerinin devamında tez-
lerinin pratikte "ispatlanması" gerektiğini ve
'denenmesi' gerektiğini belirtiyor. Handal'ın
söylediği gerçekten "alışmışın" dışında bir yol
mu, yoksa bilinen yollardan birinin başka bir
sistemle tekrar mı? Bunu görelim.

Her devrimin sorunu iktidarın ele geçiril-
mesidir. İktidar sorunu devrimin temel ve kilit
sorundur. Bu noktada canahtır sorunu iktidarın
hangi yolla ele geçirileceğidir. Marksizm-lenin-
izmin bu soruna yanıtı Devrim yoludur. Devrimci yol ve bu yolun mücadele biçimi ola-
rak silahlı mücadele birbirinden ayrılmaz. O
halde devrim yolu ile mücadele biçimi arasın-
da sulu diyalektik ilişki var. Eğer sosyalizme
başarıyla ulaşmak istiyorsanız, buna denk di-
ğen mücadele biçimi pasif, yani dayanan yasal
biçimlerdir. Eğer gerçekten devrimi gerçekleştire-
mek istiyorsanız, o zaman zorla devrim
yolu ve mücadele biçimi olarak silahlı mü-
cadeleyi benimsemek durumundasınız. Han-
dal'ın "politik ve toplumsal mücadele yolu" de-
diği yol, gerçekten yeni bir şey midir? Kesinlik-
le hayır. Buna birazdan değineceğiz.

Her devrimin temel sorunu iktidarın ele
geçirilmesidir; iktidarı ele geçirmenin ön kuşu-
lu ise mevcut devlet makinesini parçalamak ve
yıkılmaktır, askeri ve bürokratik devlet makine-
si hangi yolla yıkılabilir? Yanıtı çok açıktır:
Devrimle. Handal, El Salvador'da devletin yı-
kıldığını söyleyebiliyor mu? Söyleyemiyor. Du-
rum atadadır; devlet yıpranmış ve güçlenmiş-
mekle birlikte, militarist yapısını koruyor, or-
du varlığını sürdürüyor. Bu durumda burjuvazi,
halk kitlelerinin devletin yıkılmasına izin vere-
bilir mi? Buna inanmak için burjuva sınıflarda
otmak gerekir. El Salvador'daki devrimcilerin
söyüşüklerine göre orda duruma sağlanıla-
ştırmak ve karşı saldırıya geçmek için hazırlık-
larına atırdırıyor. Demek, El Salvador halkı
için zorla dayalı devrimden başka bir olanak ta-
nırmıyor.

Handal'ın sözünü ettiği ve "alışmışın
dışında" dediği "politik ve toplumsal mücadele
yolu" tezi ele aldım. Burada açık olarak de-
mogojye başvuruluyor. Politik ve toplumsal
mücadele bir 'yol' değil, sınıf savaşının dayan-
dığı temellerdir. Devrimin kendisi, kitlelerin
verdiği politik ve toplumsal mücadelenin en
üst düzeye çıkmasıdır. Yani devrimin kendisi
en sert ve üst düzeyde politik ve toplumsal mü-
cadelendir. Açılarsak, kitleler, sermaye sınıfı-

na karşı savaşa giriştiklerinde, savaş en alt dü-
zeyde başlar. Politik hedefler henüz propagan-
da düzeyindedir. Mücadele geliştikçe, çatışma
serleştikçe politik hedefler, iktidarın ele geçi-
rilmesi, propaganda düzeyinden eylem düzeyi-
ne çıkar. Burada, politik mücadele toplumsal
mücadeledir. Toplumsal olmayan politik müca-
dele olmayacağı gibi; her toplumsal mücadele,
kendisi içinde politik eğeyi içerir. Handal'ın
geliştirdiği tez kitle mücadelesinden başka şey
söylemiyor.

FMLN'in 92'de yaptığı barış anlaşmasın-
dan sonraki pratiğine bakıldığında, bu hareke-
tin yasal bir parti olarak yaptığı, barış geliş-
melerinde yapılan anlaşmanın uygulanıp uygulanmadığını denetlemek, yerel ve merkezi seçi-
mlere katılmak. FMLN'de bir önceki kurtardığı
biçimleri ve mevzilerini korumaya çalışıyor.
Bu yönüyle de statükocu bir konuma düşüyor.
O sözünü ettikten, yarı yolda kalması olan de-
mokratik devrimi tamamlamak için yapılan ileri
bir çaba da görülüyor. Oysaki, ABD ve iş-
birlikçi sermaye kapitalizmi sağlama almak
için devamlı olarak adını üzerine adını atıyor.
Seçimlerde FMLN parayı nasıl bulacağını
tamamıyla ABD ve "oligarkik diktahterale" bu
alandaki büyük bir parasal olanak yaratıyorlar.
Çoğunlukla sözcüklerin de belirlenmiş gibi, para
olmadan seçimleri kazanmak ve geniş kampuz-
yalar yürütmek olanaktır. Bu olanak ise on-
larda yok. Böylece kapitalist sistem kendi ki-
rallamını dayatıyor: paramın gücü.

ABD, Nikaragua devrim hükümetinin yı-
kılması için bu ülkeye fazla miktarda para ak-
tardı. Şamora, ABD'den aldığı politik ve para
gücü ile seçimleri kazandı. Sandinist iktidar, si-
lahla ve devrimle kazandığı iktidarı seçimle yi-
tirdi. ABD burada da durmuş, yeni hükümete
desteğini sürdürdü. Şamora aldığı destekle
ikinci genel seçimleri de kazandı. Bir kere pa-
rının gücüne teslim oldun mu, yapacağın fazla
bir şey yoktur. Aynı durum El Salvador'da tek-
rarlanıyor. ABD durumunu sağlama almak ve
işbirlikçilerini ayakta tutmak için gereken des-
teği yapar. Üstelik Salvador küçük bir ülke
olduğu için ABD için çok büyük para aktarılma-
na da gerek yoktur. Diğer alanlara yaptığın-
dan çok azı ile de El Salvador'daki düzenin de-
vamını sağlayabiliyor.

Paramın, metanın ve burjuvazinin gücünü
yenecek tek alternatif devrimin gücüdür. Dev-
rim, halk kitlelerinin tüm gücünü bir araya ge-
çirmesidir. Gücün, güçle karşı mücadelesi bu
zeminde mümkündür. El Salvador devriminin
yolu harış görüşmelerine kadar sürdürülen dev-

rimci zorun kullandığı silahlı mücadele yolu-
dur. Ulaşılmış olan devrimci düzeyin altına
düşmeye başladın mı, bir daha aynı düzeye
ulaşmak kolay değildir. Burjuvazi, doğmuş
olan ortamı söndürmek ve kendi lehine çevir-
mek için eskisinden daha büyük bir güç ve
enerji ile çalışacaktır. El Salvador'da olan da
budur.

FMLN asında devrimden yüz çevirdi.
Devrimin yeni yolu tezlerini savunurken de
devrimden nasıl yüz çevirdikleri anlaşılıyor.
Dünkü cephe sözcüklerinin Daniel Ortega'nın
sözlerinden ibaret yaparsak, Nikaragua'da müba-
lelede olmak, iktidarda olmaktan daha iyidir
derken, kendilerini sistem içi bir oligu olarak
kalmak istediklerini dile getirmiş oluyorlar. Dev-
rimin yenilgisini anlamak mümkündür. Ancak,
devrimi yapanların kendi istekleri ile devrim-
den vazgeçmelerine anlam vermek olamazdır.
O zaman başka mücadele neden verildi.
1980'den 92'ye kadar olan iç-savaşta 150 bin
kişi yaşamını yitirdi. Milyonlarca insan güç et-
ti. Tüm bunların tek amacı vardı: Devrim yo-
luyla iktidarı ele geçirmek ve kurtulmak.

Komünist Partisi ve onun yasal kolu zaten
yasal mücadele veriyorken, bu biçimde müca-
delesin kurtuluş getirmeyeceği düşüncesi ile
gerilla mücadelesi başlandı. Gerilla müca-
delesi devrimin gelişmesi güçlenmesi için belirle-
yici oldu. Eğer ABD ve işbirlikçileri bir anlay-
maya yansarlarsa, bunun nedeni, gerilla sava-
şının ulaştığı üleri boyutlardı. ABD, El Salva-
dor'un yeni bir Küba olmasından korktu. An-
cak, FMLN, Castro'nun gösterdiği yirekliliği
gösteremedi. FMLN iktidarı ele geçirmeden,
daha sonraki gelişmeleri düşünmeye başladı.
Oysaki doğru tavır, önce iktidarı ele geçir,
daha sonra neyin karşına çıkacağı geleceğin soru-
dur. O andaki temel sorun iktidarı ele geçir-
mektir. Nikaragua'ya bakarak ve Küba'nın zor
koşullarına bakarak iktidarı ele geçirmekten
vazgeçmek, devrimin ihanettir.

'ANTI-EMPERYALİZM' ANLAVIŞI

Anti emperyalizm Latin Amerika devrim-
lenişine en belirgin yönüdür. Öyleki demokra-
tik devrimlerin niteliği belirlenirken kullanılan
'anti-emperyalist', anti-diktatöryal devrim'
perspektifi anti-emperyalizmin Latin Amerika
ülkeleri için ne kadar önemli olduğunu gösteri-
yor. Bunun tarihsel nedenleri de var. Latin
Amerika tam bir yüzyıl boyunca emperyaliz-
min ıgalline uğruştu. Mücadele ıgall güçlerine
karşı gelişti. ABD'nin kitadaki ekonomik il-
hak politikası sonucu anti emperyalist mücade-
le esas olarak ABD emperyalizmine karşı ge-

liği, ABD'nin yeni-sömürgecilik politikası sonucu Latin Amerika ülkeleri bağımsızlık ilişkisi içine sokuldu. Arak bir zamanların salt anti-emperyalizm politikası yetersiz aynı zamanda emperyalizmin işbirlikçilerine karşı da verilmesi başladı. Başka bir ifade ile söylemek, "bağımsızlık" mücadelesi kendi başın bir mücadele olmaktan çıkıp, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin bir parçası haline geldi Buradaki "bağımsızlık" perspektifi bilinen klasik anlamıyla değil, anti-kapitalizme birlikte anlamak gerekir.

Gerilla hareketleri diktatörlüklere karşı devrim mücadelesi yürütürken, ABD ise diktatörlüklerin ayakta kalması için onlara destek verdi. ABD'nin tüm desteğine rağmen gerilla savaşı ölenemedi. Halkın ve devrimci savaşı birçok Latin Amerika ülkesinde diktatörlükleri ciddi olarak tehdit etti. Gerilla savaşı temelindeki devrim mücadelesi Küba'da 1959'da zafere ulaşı, Küba devrimci komünü ile tüm bölge ülkeleri için esin kaynağı oldu, umut oldu. ABD emperyalizmi, bu umuda bağlanmak için saldırı ve baskınlar başlattı. Küba devrimini üzerinden 35 yıl geçti, ABD'nin baskın tüm yoğunluğu ile devam ediyor.

Küba'nın devrim meselesi devrimci önder CHE GUEVARA tarafından Bolonya'ya taşındı. CHE burada kaleldi olacak, gerilla mücadelesi tüm kitaya yayıldı. Küba'yı, Nikaragua, Venezuela, Kolombiya, Uruguay, Peru ve diğerleri izledi. Tüm Latin Amerika ülkeleri 60'lı yıllardan sonra birer devrim çağı oldular. Kitadaki durumu çok tehlikeli gören ABD ekonomik gücünü kullanarak, diktatörlüklere destek verdi. Ekonomik destek, Küba ve Nikaragua'da olduğu gibi karşı devrimci kontroları eğitme ve devrimin üzerine gönderme politikası ABD'nin vazgeçilmez politikası oldu. Küba'yı içine yakına çabası tüm girişimlere rağmen sonuç vermedi. Küba sosyalizmin kalesi olarak tüm ekonomik ablakalara ve politik baskılara rağmen yoluna devam ediyor.

ABD, Latin Amerika'da yeni Vietnamalılara ve yeni Kübalılara çarpması için politikasında değişikliği gördü. Yeni dünya koşullarında geliştirdiği "Yeni Dünya Düzeni" politikası gereği dünyadaki tüm devrim ocaklarını söndürme yoluna girdi. Bunu şu politik perspektiflerle yapıyor: devrim hareketlerini devrimden uzaklaştırarak, ayaklanmanın aşkafas altındaki zemini çekip alacak şekilde, devrim güçlerini devrimle uzlaşmaya sokmak. Yeni politikanın ilk sonucu Nikaragua'da bellik. Nikaragua'yı El Salvador ve Kolombiya izledi. ABD, El Salvador ve Kolombiya'da gerilla savaşının bir devrimle sonuçlanmasını için kendi işbirlikçilerini görüşmelere "ikna" etti. Böylece bir süre için de olsa devrim bulutlarının Latin Amerika üzerinden dağıtılmış oldu.

ABD'nin devrimi önlemek için kendi işbirlikçilerini nasıl ikna ettiğini FMLN sürecinden öğrenelim:

"Kasım 1989 saldırısı bizim ve onların durumuna açıkça ortaya çıkardı. Bizim iktidarı ele geçirmemize uçaklarla yapılan bombardımanlar engel oldu. Orda biz ancak toplu bir katliamla kaldrabılabileceğimizin farkındaydık ama uluslararası durum daha fazla katliam ve bombardımana izin vermiyordu. Bu nedenle ordu birini kabul etmek zorunda kaldı. Askeri saldırıyla birlikte politik önerilerimizi de yaptık ve hükümet silyet görüşmelere yanaştı. Orda ve politikalarını aynı sağı kanadı ise ABD tarafından "ikna" edildi." (age, sa.31)

ABD'nin, El Salvador'daki faşist diktatörlüğü "ikna" etmesinin nedeni açıktır: El Salvador'un kapitalist rejimini devam ettirmek. El Salvador 12 yıl süren iç-savaş ve gerilla savaşı sonucu "Vietnamlaşmış". ABD ise "daha fazla Vietnam" istemiyordu. Bunun için bir taraftan ordu ve hükümeti "ikna" ederken, diğer taraftan ekonomik "yardım" ile ayaklanmanın toplumsal tabanını çöküp almaya çalıştı. ABD, El Salvador'da direniş kurtarıldıktan sonra bununla yetinmeyeceği açıktır. Devrim güçleri varlığını sürdürdükçe, bu konularıyla ABD ve direniş için tehlikeli demektir. Devrim tehlikesinin tamamen giderilmesi için, yeni tavizlerin isteneceği bilinen bir şey değildir. Daniel Ortega'nın Nikaragua için söylediği, El Salvador için de geçerlidir:

"Aynı Bush, 1989'da Nikaragua'da 2. kez yapılan seçimlere açıkça müdahale ederek Nikaragua halkından Sandinistalara karşı oy kullanmasını istedi ve karşılığında da para yardımını önerdi. Halk ekonomik olarak çöktü ve bir seçim sonuçlarına uydu ve hükümeti devretti. Bu, sosyalizm tarihinde devrimle iktidara gelen bir parti için, seçimler sonucu hükümeti burjuvaziye devretmesinin ilk örneği idi ve buna ABD'nin cevabı ne oldu? Bush hiç bir vaadini gerçekleştirmedi ve bu kez de para yardımı için pazarlığa başladı ve yalnızca duruma değdi. Aynı dönemde sandinistalar yeni hükümete karşı sosyal, ekonomik ve politik alanlarda baskı uygulamaya devam ettiler. Para yardımı bu kez polis jefinin görevden alınması kararlaştırıldı ve Halk Ordusunun

baskının da görevden alınması istendi. Yüksek Mahkemelerden ve seçim kurulturundan Sandinistaların temizlenmesini istediler. Sandinistaların konuşmasına, elejirmesine, proje geliştirmesine tahammül edemiyorlar. Gerçekleştiğimiz hiç bir demokratik ve sosyal gelişme ABD'yi tatmin etmiyor ve ne olursa olsun devrimci güçleri yok etmeye çalışıyorlar." (age, sa. 2-3)

Bu kadar uzun altını yapmanın nedeni, Nikaragua'da olup-bireleri tam anlamak içindir. Kitlelerin ekonomik ve toplumsal sorunlarının ABD ve diğer emperyalist ülkelerle görüşmeler yoluyla çözülebileceğinin bir birineği oldu Nikaragua. Ya devrimi sonuna kadar götüreceksin ya da devrim güçleri yok edilir. Başka bir yol yoktur. Sandinistalar iktidarı ele geçirirler ancak, O'nun sonuna kadar sürdüremediler, devrimleri "uzandı" değil sonuç oldu. Devrimle sorun çözüldü mü, yarıktıraklama oldumu, gelişmeler tersine döner, elde edilen kazanımlar bir bir yitilirken, devrimin kesintiye uğraması doğrudan devrimin kendi hayatına mal olur. Sandinistalardan uzlaşmaz politikası, Nikaragua devriminin hayatına mal oldu.

Ne varki, El Salvador devrimcilerinin Nikaragua olayından ders almadıkları görülüyor. Tıpkı sosyalizme banyo peçisi savururken, Sili olayından ders almadıkları gibi. Bu olaylardan ne El Salvadorlu devrimciler ne de Sao Paulo Forumunun olguların Latin Amerika'na diğer demokratik ve devrimci güçleri ders çıkarmıştır. Forumu oluşturanlar kapitalist sistem içinde "alternatif" ekonomik politikalar geliştirirken, bu konuda ABD'nin tutumunun altını da çizmeyi unutmamışlar:

"ABD'nin ekonomik ve jeopolitik çıkarlarına öncelik vermeden bütün politik projeleri ABD'nin saldırısına uğramıştır." (85)

FMLN, 92'deki barış anlaşmasından sonra kapitalizm çerçevesinde ekonomik-toplumsal kalkınma alternatif önerileri geliştiren ABD'nin bunu engelleyeceğini her halde bilmiş olacaklar ki projeleri için Avrupa emperyalizminden destek almaktalar.

"Bölgedeki ekonominin yatırımlar, sağlık kliniği ve okul için gerekli parasal yardımlar AET'den geliyor. ABD yücünü gerek iç savaş sırasında, gerekse MART 1994'de yapılacak seçimler için yücündeki faşist ARENA partisini desteklerken, FMLN özellikle AET ülkelerinden ve bilginiz uluslararası kurumlardan önemli miktarda parasal yardım alıyor." (age, sa. 58)

Oysa sözü edilen parasal "yardımların"

ABD ya da AT ülkelerinin yapması, emperyalizmin çıkarlarına öncelik vermeyen ekonomik projelerin engellenmesi açısından değişmez. AT ülkelerinden Almanya, İngiltere ve Fransa'nın Latin Amerika ülkelerinde harını sayılır sermaye yatırımı var. El Salvador'a iktidar yoluyla giremeyen Avrupa sermayesi, bu sefer FMLN vastasıyla El Salvador'a giriyor. AT ülkeleri olsun, ABD olsun ya da Japonya olsun tüm emperyalist devletler kendi çıkarlarını ve en yüksek kârı düşündürür. Buna aykırı bir proje aldımı ya desteklemez ya da desteklerini keserler. El Salvador'da bir süre sonra göreceğiz, AT ülkelerinin başlanmış olan projelere olan desteklerini çekeceklerdir. Çünkü FMLN daha çok halkın çıkarına esas olan projeler hazırlıyor. Bu alanda bir çalışma yapılacaktır. Sonuçta kapitalizmin kurullarını işlediği El Salvador'da FMLN zor durumda kalmayacak ve kitle nezdinde daha çok prestij kaybına uğrayacaktır.

Emperyalist egemenliğe ve sömürüye karşı mücadele yerini emperyalizm eliyle kalkınma anlayışına bırakmış, emperyalizmin amacının geri kalması ülkelerin kalkınması değil, daha yüksek kârdır. Emperyalist uluslararası ilişkiler, içten çok sömürdükleri bağımlı ülkelerde en yüksek kârları sağlıyorlar. Bu gerçek El Salvador için de geçerlidir. DMF ve ABD'nin yaptığı "yardımlar" daha çok sömürü, işsizlik ve açlık demektir. Her emperyalist yatırım ya da "yardım" daha fazla bağımlılık, halk kitlelerinin hiç söz sahibi olmaması demektir. Ortega, ABD'nin, eleştirisi ve söz söylemelerini de istemediğini belirtiyor. Bu bir gerçekliktir.

Bağımsız ve egemen olarak kalmak için sosyalizme geçmek zorludur. Küba, Vietnam ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti egemen ve bağımsız kalmak için sosyalizmi kurmak gerekliliğinin en açık kanıtlarıdır. Emperyalizme bağımlılık ilişkilerine içinde hiç bir "bağımsız ülke" bağımsız olarak kalamaz. Ekonomik olarak emperyalizme bağımlı olan ülkelerin bağımsızlığı tam anlamıyla biçimseldir. Yeni-sömürgecilik ilişkileri içindeki ülkelerin durumu, emperyalizme bağımlılık çerçevesinde hiç bir ülkenin "bağımsız" kalamayacağını gösteriyor. Özgür, egemen ve bağımsız olmak için emperyalist-kapitalist ilişkilerin dışına çıkmak gerekiyor. Bu da devrim yoluyla ve sosyalizme geçme yoluyla mümkündür.

Emperyalizm üzerine hayalleri kapalıdan, anti-emperyalist mücadeleyi kesintisiz olarak sürdürmeliyiz. Bağımlı ülkelerin devrimci hareketlerinin programlarındaki anti-emperyalist mücadele programını gerçekleştirmek için silahlı mücadeleyi genişletmeliyiz.

Dunun için dünyadaki tüm devrimci güçler güclerini anti-emperyalist cepheye birleştirmelidir. Emperyalizm, halkların özyemlemlerinin ötesindeki esas engeldir. Halklar özyemlemlerini emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadele vererek gerçekleştirebilirler.

"İKİLİ İKTİDAR"

El Salvador'da ileride güçler 92'de yapılan barış anlaşması ile "ikili iktidar" ortaya çıkıtınz söylenebilir.

"Şu anda ülkenin bir çok yöresinde tam anlamıyla bir ikili yönetim soronusu" (age. sa.32)

İç-savaş sırasında FMLN tarafından kurtarılan bölgelerde yönetim yasal partiyeye dönüşen FMLN'nin elinde bulunuyor. Bu bölgelerde ekonomik ve toplumsal yaşamı FMLN denetliyor. Ancak, Merkezi yönetim Faşist iktidarı kontrolündedir. Burjuva iktidar, FMLN'yi tamamen ortadan kaldıracak güce sahip değildir, buna karşılık FMLN'de, diktatörlüğü yakacak güce ve anlayışa sahip değildir. Cephe, gerilla eylemlerine ve gerilla örgütlenmesine son verirken, dikta yönetimi ise askeri gücünü olduğu gibi koruyor.

"Bizim hedefimiz orduyu tamamen tasfiye etmekti, olmadı. Şimdi yavaş yavaş tasfiyeye devam ediyoruz. Ordunun üst kademelerinin kalaları ise hiç değişmedi, ama ağızları değişti." (age. sa.32-33)

Faşist ordunun yapısının değişmemesi ama "ağızlarının değişmesi" neyi gösteriyor. Değişiklik tam anlamıyla biçimseldir ve aldatmacadır. Ordunun kendisi aysıkta kaldığı sürece, ağızlar da yeniden değişebilir. Öncelik olan ordunun geçici olarak kullandığı ösüp değil, militarist yapısı ve faşist karakteridir. Şil'de de Allende yönetime geldiğinde kimi generallerin ağızları değişmişti. Bu Şili ordusunun, Allende'yi devirmesi ve faşist darbe yapmasını önledi mi? Kesinlikle önemediği 20 yıldır ortadadır. Kaldı ki El Salvador'da pratik te yaşananlar, Ordunun saldırıya hazırlanmış olduğunu gösteriyor.

"Ancak ordunun tekrar bize karşı harekete geçmeyeceğinin hiç bir garantisiz yok. Şu andaki problemler ve ileride ordunun bize saldırma riski FMLN'nin ödemesi gereken fiyat oldu." (age. sa.38)

Pratikteki gelişmeler bize gösteriyor ki, ikili iktidar geçici bir durumdur. Bu geçici durum her an bozulabilir. Zaten ordunun hazırlıkları bu yödedir, ABD ve İşbirlikçilerinin ötedeki tüm devrimci odakları dağıtma ve yönetimi tam anlamıyla kendi denetimlerine alma girişimleri karşısında FMLN'nin söylediği şudur: "Eğer barış anlaşmasına uyulmazsa, biz

de tekrar silahlara sarılırız." Bakalım burjuvazi sizi, yeniden silahlara başvuracak kontende bırakacak mı? FMLN bir süre daha gücünü ve konumunu sürdürecektir. Ama bu uzun sürmez. Çünkü burjuvazi doğmuş olan barış koşullarını kendi lehine çevirmek için yoğun bir çaba içinde. FMLN konumunu korumaya çalışırken, burjuvazi konumunu güçlendirmeye ve tüm politik gücü eline almaya çalışıyor. Bu da doğmuş olan "ikili iktidar" durumunun uzun sürmeyeceğini gösteriyor.

El Salvador halkı ve FMLN için ivedi görev politik iktidarı ele geçirmek için devrimci eylemlere dönüşmeleridir. Yoksa burjuvaziin egemenliği altında ve kapitalizm çerçevesinde kalkınma planlarıyla vakit kaybetmek değil. Yapılan "ulusal udagma" politikasından vazgeçip tüm emperyalist iktidarı ele geçirmeye yönelmeli. El Salvador halkı için tek devrimci politika budur.

"BURJUVA DEMOKRASİSİ"

Marksiizm-leninizizmden etkilenmiş ve bu doğrultuda hareket eden FMLN, El Salvador halkının umudu haline geldi. Ne zamanki békimsel sosyalizm görüşü terk edildi o zaman politik ortam ve maddi ilgular yanlış anlamlandırıldı ve güç kaybına uğradı. FMLN'nin geliştirdiği demokrasi ve iktidar anlayışı, O'nun nasıl devrimci konumdan uzaklaşığı reformizme kaydığına gösteren bir kriter oldu. Bu konuda da FMLN Genel Koordinatörü Şefik Handal'ın görüşlerine başvuracağız. Çünkü FMLN'nin yönelişinin teorisi en iyi yapan Handal'dır. Şefik Handal'ın demokrasi üzerine görüşleri:

Demokrasi "kitleler için proje"nin önemli bir yapı taşı. Sağcılara yitirilmiş otorite rejiminde sonra, harekete geçirci güçleri halka yakın olduğu sürece burjuva demokrasisi bile, El Salvador için devrimci bir adımdır. Sağcılar, El Salvador'daki demokratik gelişmeyi hiç bir zaman ilerletemediler, hiç bir zaman demokrasi için savaşmadılar, hep resmi otoriteyi güçlendirip, devletin askerileşmesini teşvik ettiler. Burjuvazi ise, bazı çok küçük gruplar ile geçiş dönemlerinde sınırlı ve paylaşılmış olan uzak bir çama ile demokrasiyi destekledi. El Salvador'da demokrasi için mücadele veren dalına sel olsun." (age. sa.147)

Handal, El Salvador çözümünü demokrasi için mücadele ettiğini söylerken, buradaki demokrasi bir "burjuva demokrasisi" olarak gösteriyor. Oysaki FMLN gerilla savaşı verirken hedefi, askeri-faşist diktatörlüğünü yıkmak ve egemenliğin halka geçmesini sağlamaktır. Halkın egemen olması ise burjuva demokrasi bir yönetim biçimi değil halk demokrasi bir yönetim anlamına gelir. Handal, hedefi gösteriyor.

Genel Koordinatör, El Salvador'da burjuva demokrasi için bir devrimci bir adım olduğunu söylüyor. Halbuki, burjuva demokrasiyi hedef ile sınırlama, anlaşılması gereken devrimci adımlardan geriye düşmektir. Burjuva demokrasi için mücadele ancak feodal-mülkiyet koşullarında devrimci bir adım olabilir. Böylece koşullarda killeler yaşamaya gereken aşamaya ulaşmadan, sosyalizme geçemezler. Burjuva demokrasi için mücadelelerin bir zorunluluk olduğu aşamada, devrimci güçler olarak çıkışta hem demokratik bir hükümetle yer almalı ve hem de özgüden kalıtım gerçekleştirirler. Engels 1870'li yıllarda açıklanan ve doğmuş olan devrimci hükümeti katlenmiş reddeden İspanyol anarşistlerinin devrimci hükümeti kabul etmeleri için İspanya halkının geçmesi gereken evrensel burjuva demokrasiyi evresi olmasına rağmen buna burun kırılmaları için sert biçimde eleştirir. FMLN, aynı durumu El Salvador için geçerli olduğunu söyleyebilir mi? Bunun maddi temelleri yoktur.

El Salvador'da iktidar burjuvazinin elindedir. Ordu tamamen bir burjuva ordu niteliğindedir. Demokrasi ölümlüdeki ölçül, burjuva egemenliğinin kredisidir. Burjuvazinin askeri-faşist diktası, El Salvador halkının tüm ödemelerinin ölmüseli temel engeldir. O halde halk ödemelerini, burjuvaziye karşı, onun egemenliğine karşı mücadele vererek sağlayabilir. Burada bir demokrasi mücadelesi var. Ancak buradaki demokrasi, bir burjuva demokrasiyi olmaz halkın uğruna mücadele ettiği Demokrasi bir halk demokrasiyidir. Demokrasiyi mücadele etmesi ise kendi başına ele alınmışında killeler için hiç bir şey ifade etmez. Demokrasi mücadelesi sosyalizm bulmasına anlam kazandır. Demokrasi-sosyalizm mücadelesi bütünlüğü El Salvador halkının uğruna mücadele etmesi gereken bir devrimci hedefdir.

Şefik Handal'ın, burjuva demokrasiyi, El Salvador için devrimci bir adım olarak nitelendirirken, bununla ilgili ettiği şey, tüm projelerin burjuva yönetim altında planlanmıştır. Sözcük güçlerini açıklarken şu buluşta kullanıyor:

"Burjuva demokrasiyi ve kapitalizmi altında killeler için bir Latin Amerika projesi mümkün mü?"

Handal demagogiye başvurarak El Salvador'da ne burjuva demokrasiyi ne de kapitalizmin olmadığını söylüyor. Görüşlerini açıklarken de veri olarak burjuva demokrasiyi ve kapitalizmi alıyor. Çelişkiye düşmesi bir yana, Handal, El Salvador halkı için ileri sürdüğü tüm projeleri kapitalizm altında ve burjuva yö-

netiminde yaşam bulacağını söylüyor. Kapitalizm koşullarında killeler için geliştirilen tüm projeler, kapitalizmin derinleşmesiyle başka bir sonuç vermez. El Salvador'un ülke kapitalizmi, FMLN'nin geliştirdiği projelerle modern kapitalizme dönüşecektir. Bu da sosyalizm hedefinden nünden vazgeçmek demektir.

Burjuva demokrasiyi tarihi ve maddi koşulları vardır. Mülkiyetten, burjuva yönetime geçiş, burjuva demokrasiyi tarihi koşullardır. Rekabetçi kapitalizm ise bunun maddi koşullarıdır. Eğer maddi koşulları yoksa, burjuva demokrasiyi hangi zemlerde yapılabılır. El Salvador ve Latin Amerika'nın diğer ülkelerinde emperyalizmin bu yözülün bağlarından itibaren sermaye yatırımları sonucu kapitalizmi geliştirmiş ve derinleşmiştir. Sonuçta kapitalizm tüm kıtada egemen olmuştur. Kapitalizm ise emperyalist bağımlılık nedeniyle yukarıdan geliştirdiği için rekabetçi nitelikte olmaması, sermaye birikimi belli ellerde toplanmıştır. El Salvador için söylenen şu gerçekler de bunu doğrular:

"El Salvador'da şu anda sadece iki sınıf var; zenginler ve yoksullar. Bir de son 10 yıl içinde savaş sırasında doğan ve gelişen orta sınıflar var: Entellektüeller, fabrika yöneticileri, orta üreticiler." (age. sa.33)

Burada belirtilen zenginler ve yoksullar, burjuva ve emekçilerdir. Orta sınıflar da bir kısmı burjuva katına yükselirken, kalanları ise yoksulların arasına katılıyordu. Latin Amerika ülkelerinde yaygın olan lafitundular ise tarım çiftlikleridir. Bu çiftlikler önemli çanak ve metaya dayandığı için kapitalist niteliktedir. Diktaya yönetimler, ülkedeki karifunduslar ve diğer işbirlikçi burjuvalar elindedir. Burada bir rekabet söz konusu değildir. Yani burjuva demokrasiyi maddi temelleri yoktur. Olan şey tekelle kapitalizmdir. Tekeller ise emperyalizme bağlıdır. Latin Amerika ülkelerinde burjuva demokrasiyi yaşamamasının nedeni bu tekelle sermaye ve emperyalizmin varlığıdır.

"DEMOKRATİK DEVRİM"

Demokrasi konusunda olduğu gibi, devrim konusunda da sağ anlayış egemen. 12 yıl süren iç-savaş boyunca FMLN'nin hedefi askeri faşist diktayı yıkmak ve halk egemenliğini gerçekleştirmekti. Ulusal-arası güç ilişkilerinde değişim olunca, bu hedeften vazgeçildi. Devletin demokratikleşmesi de içeren bir dizi reform projesi başlıca hedef oldu. 89'da zor yoluyla iktidarı ele geçirmek mümkünken bundan vazgeçilmesini altında yatan neden, bur-

juvazi ve ABD ile uzlaşma politikasına yönelmiş oldu. Ulaşmayı açıklamak için, bu sefer 200-ör ve devrim anlayışının sağ yorumuna başvuruldu.

Bu konuda da daha çok Şefik Handal'ın görüşlerine başvuracağız:

"Halkçı-devrimci savaşıma başladığımız zaman iktidar sonucunda, devrimci güçler ve onların demokratik münafıkları tarafından askeri-oligarkik iktidarı devriliş, iktidarı ele geçirilmesi çözümlerine inanıyoruz. 12 Yıllık devrimci savaştan sonra ne iktidarı devrilmek, ne de iktidarı ele geçirilmesi gerçekleşti. Ancak, mevcut iktidar yedinci seri darbeler neticesinde, körimleşmiş, ayakları üzerinde duramaz hale geldi, ülke içine ve uluslararası platformlarda köseye sıkıştı. Buna rağmen, gücünün bir kısmını koruması başaralı ve yeni biçimler altında kendini toparlamaya da hala münken." (age. sa. 109)

Handal burada bir noktayı uthyor. 12 yıllık savaştan sonra, iktidarı ele geçirme olanakları doğmuşken, neden FMLN önderliği, bundan vazgeçti. Yeni uluslararası koşullarda iktidarı ele geçirmeyi gözetilmedi. Bunu bir çok kere ifade etmişiz. Cephe'nin diğer yöneticileri, 89'da iktidarı devrimciyi mümkün olduğunu söylüyorlar. Killeler iktidarı ele geçirmeye hazırlandı. 12 yıllık savaştan sonra bu noktaya gelmişiz. Şefik Handal'ın atladığı nokta da işte burasıdır.

Genel Koordinatör bu sözlerinden biraz önce başka bir şey söylüyor:

"Demokratik devrimci kente tamamlanmamış olduğu gerçeği açıkça ortadadır. Bizler bu değişim yoluna sokan devrimci savaşıma son verdik. Ancak bizim geri dönmeye niyetimiz de gelmiş değiliz." (age. sa.108)

Bu sözlerden açıkça anlaşılıyor ki, demokratik devrimci yarı yolda kalmış yani kevinliğe uğramasına nedeni, iktidarı devrimciyi ve ele geçirememesi değil, devrimci sınıflandırmak olan devrimci savaştan vazgeçilmesidir. Zora dayalı devrimci savaş devrimci kaldrası, zedere ulaşmazın güvencesidir. El Salvador halkı kendini bu kaldras ve güvenceden yoksun bırakmıştır. Yani kalmış, tamamlanmamış olan demokratik devrimci, tamamlanmamış yolu, yetmiş devrimci savaş yönetime başvurmuştur. Yoksa FMLN'nin yeni reformu yöneticileri değildir.

Demokratik devrimci tamamlanmamış olduğu bir gerçek olarak kabul edilmişse göre, hükümet FMLN, devrimci nasıl tamamlanmaya özetliyor.

"Eski düzeni geri getirme çabaları içinde olan karşı devrim karşısında varlığımız sürdürülebilir, devrimin zor kullanma kapasitesine değil, onun demokratik, katılımcı olma özelliğine bağlıdır. Ekonomik başarılar ve sosyal adaletin sağlanması da aynı şeye bağlıdır." (age. sa.109)

Bu sözlerde, devrimden yüzgeçirmeyi ve uluslararası oportünizmle ortak kullanımları aynı pas ağı görüyoruz. Karşı devrim gücünü koruyarak ve yeniden toparlanarak karşı saldırıya geçmek için gün sayarken, bizim oportünistimiz de karşı devrim zorunu, demokratik ve katılımcı yöntemle savuşturacağını. Tüm oportünistler de aynı şeyi söylüyorlar. Allende'ce Şilide karşı devrim girişimlerini demokratik ve katılımcı demokrasi anlayışı ile öne sürmeye çalıştı. Çalıştı da ne oldu. Bu, O'nam ve Şilili tipi sosyalizmin somut oldu. Bir devrimci gelince, kendisini devrimci silahlardan arındırması, kitleleri, karşı devrim örneğinde eli-kolu bağlı tutması tam anlamıyla devrime ihanettir.

Demokratik yöntemler denen şeyler, yasaları egemen kılmak, seçilmişlere gitmek, sorunları karşılıklı tartışarak çözmek ve burjuva hukuk kurumlarına bağlı kalmaktır. Katılımcılık denen şey ise, var olan toplumsal ve devlet kurumlarına katılmaktır. Eğer FMLN yalnızca böyle bir rol alacaksa, bunu, burjuvazinin bir diyeceği olmaz. Burjuvazi için asıl mesele, egemenliğini ve ültesini korumak ve ayrıcalıklarının sürdürmektir. Gelen ekonomi, toplumsal ve politik projeler, burjuvazinin bu kurumuna zarar vermiyorsa, buna ne diyebilir ki. Tersine devrimden uzaklaşmış bir FMLN, burjuva düzenin ve egemenliğin sürekliliği için bir güvence olur. Çünkü eklektisiz bir FMLN ile devrim tehditinden kurtulmuş olur. Ve işte FMLN nin geldiği nokta.

12 Yıllık iç-savaş boyunca repheden-cup-beye koşan, hiç yenilgi almadan başarı üstüne başarı kazanan FMLN, 92'de yapılan Barış anlaşmasından sonra bakalım. El Salvador halkının yararına hangi projelerin peşinden koşuyor:

"Şu anda içişler belirlenmiş aşama Demokratik Devrimin bir aşaması ve bundan devletin demokratikleşmesini, devletin toplumun kontrolüne geçmesini, yerel idarelerin, komünlerin güçlenmelerini, askeri yapıların dağıtılmasını ve devletin sivilleştirilmesini anlıyoruz. Hükümetle imzalanan barış sözleşmesi demokratik devrim yerine geçti." (age. sa.28)

Yaşamın ve devletin demokratikleştirilme projeleri deray olarak pek çok hedefi kapsıyor. Konuyla ilgilenmek isteyen okuyucu sözkü-

nusu kitabı okunmalıdır. Halk kitleleri için sunulan projelerin hedefi tek cümlede özetlenebilir: Yoksulluğu yenmek ve halk sektörünün sermaye birikimini sağlamak. Bunun üzerinde birazdan duracağız. Şimdilik devletin demokratikleştirilmesi hedefi üzerinde duralım.

Devleti yıkmaktan geri duran FMLN, devleti demokratikleştirme yolunu benimsemiş. Burada devletin ele geçirilme politikası söz konusu. Devletin ele geçirilmesi oportünizmin başlıca belirtisidir. Sosyalist mücadelenin tüm tarihi boyunca oportünistler, burjuva devleti ele geçirmeyi ve dönüştürmeyi kafaya koydular, ancak bunu hiç bir zaman gerçekleştiremediler. KOMÜN deneyimi göstermiştir ki, burjuva devleti ele geçiren proletarya, onu kendi amaçları için kullanamaz. O halde burjuva devlet makinesini yıkmak ve parçalamak gerek. Komün deneyimi, Ekim Devrimi, 40'li yılları ve 60'lı yılların devrim deneyimlerinin tümü göstermiştir ki, burjuva devlet (hangi biçimi olursa olsun) parçalanmadan ve tuza buz edilmeden proletarya iktidarı ele geçiremez. Marx'ta Avrupa'da her gerçek halkçı devrimin ilk aşamın burjuva devlet makinesini yıkmak, parçalamak olduğunu söyler.

Burjuva devlet toplumun "kontrolüne" geçebilir mi? Burjuva devlet ister demokratik cumhuriyet olsun, ister monarşi olsun, toplumun üstünde bir güçtür. Bunda da ki, toplumun her tür despotisi ve yönetimi dışıdır. Burjuva devlet bir sınıf devleti niteliği ile burjuvazinin devlesidir. Burjuva devlet, emekçi kitleler üzerinde, sermayenin baskı aracıdır, aletidir. Bu anlamda, devlet, burjuva sınıfların kontrolündedir. Burada kullanılan toplum kavramı, sınıfları içerir. Kapitalizm yalnızca sınıfları tanıy. Dolayısıyla tüm toplumun devleti kontrolüne alması tezi saçma olduğu kadar, sınıflar tarihine de aykırıdır.

Marksist-leninistler hiç bir zaman burjuva devlet olanaklarını kullanmayı reddetmemişlerdir. Burjuva devlet olanaklarını kullanmayı reddetmek amaçsızdır. Örneğin yerine göre seçilmişlere katılma, yerel yönetimleri kullanma ya da parlamentoya katılma gibi olanakları proletaryanın hedefleri doğrultusunda kullanmak marksist bir tutumdur. Şimdiye kadar marksistler, hiç bir sosyalist, bu olanakları kullanıyor diye eleştirmemiştir. Mesele parlamentoların kullanılmasını nasıl kullanılacağı ve başlıca mücadele biçimi olarak görülmesi, görülmeyeceğidir. Oportünistler, parlamentoya mücadele biçimini tek mücadele biçimi olarak kabul ederler. Marksistler ise, parlamentoya mücadele biçimini asıl mücadele olan proletarya dikta-

törlüğü ve sosyalizm mücadelesine bağlı olarak kabul ederler. FMLN bu noktada parlamentoya mücadeleyi aradıysa; tek mücadele biçimi haline getiriyor. Bu noktada oportünizme düşmüş oluyor.

FMLN, komünler, sendikalar ve diğer halk sektörünün yoksulluğu yenmesi için sermaye birikimine sahip olması gerektiğini söylüyor. Bu amaçla seçilmiş yatırımlara başvuruyor ve uluslararası sermaye çevrelerinin sermaye aktarımını yapmasını istiyor. AT'den parasal yardım alıyor. Halk sektörünün sermaye birikimine sahip olması için de "serbest piyasa güçlerinin" geliştirilmesini istiyor. İster ilkel anlamda olsun, ister modern anlamda olsun sermaye birikimi ancak kapitalizmin zemini üzerinde gerçekleşir. İkel sermaye birikimi dahi, belli kapitalist ilişkileri gerektirir. Bindiği gibi, sermaye, başkalarının emeğinin ürünüdür. Yani asik seçilerek işçilerin el komünüsü, gasbedilmiş artı-değeridir. Emekçi sınıfların yoksullaşması, sermaye birikiminin ön koşuludur. Demek ki, FMLN, El Salvador halkını kalkındırmasın derken, bir avuç kapitalist yatırımla aslında halkı daha da yoksullaştırması olacaktır. Gerillalarımız savuyorken, biraz da ekonomi-politik okusalarlı, böylece sağma projelerin peşinde koşuyorlardı.

Saçmak burada kaba birseyse, daha da ileriyeye götürülerek "çalışan sınıfların emek durumuna getirilmesi"ne kadar vazdediyor. Toplumun ve sınıfların eşitsizliği kapitalizmin temel özelliğidir. Çalışan sınıfların emek durumuna gelmesi için, meta üretiminin ve sınıfların emek durumuna gelmesi gerekir. Sınıflar var olduğu müddetçe, sınıflar arasında eşitsizlik olacaktır. Burada tüm emekçilerin emek durumuna gelmesi için, öncelikle ücretli emeğin kaldırılması ve herkesin emekçi durumuna gelmesi gerekiyor. Ancak herkes emekçi durumuna gelirse, o zaman tıls çözüyor emek toplumsal konuma gelirler. Yoksa toplumsal eşitsizlik devam eder.

FMLN'nin geliştirdiği ekonomik projeler ve savunduğu "serbest piyasa" anlayışı, değil çalışan sınıfların emeğini sağlamasını, tersine var olan eşitsizliği daha da derinleştirir. Serbest piyasa denen pazar ilişkileri, meta üretimini gerektirir. Kapitalizmde her tür servet muazzam bir meta üretimi demektir. Meta üretimini yöneten yasalarla, pazar yöneten yasalar birbirlerinden farklıdır. Üretimde anarşi kendini burada gösterir. Yani halk kitleleri bu durumda daha da yoksullaşacak ve aralarında rekabet olacaktır. Sonuçta emekçi kitleler yoksulluk ve yoksulluk içinde kalacaktır.

ÖĞRENCİLERİN TAKSİM ÇIKARTMASI

Leninistlerin Türkiye ve Kürey Kürdistan'da yaşanan toplumsal olaylara yönelik tespitleri, devrimci durum ve devrimci durumun iç savaş biçimindeki gelişimi, her gün sokaklarda, alanlarda, tarıh ve emekçi küleler tarafından doğrulanıyor. Böylece Leninistlerin somut tahlil ve tespitlerinin ne kadar yerinde olduğu bir kez daha kendini yaşıyor kanıtıyor.

Leninistleri diğer reformist kitle kuynaklarından ayıran yönlerinin başında, ideolojik önderlik geliyor. Leninistler gündeme yönelik somut tespitlerle gerçek küle önderi oluşuna sokaklarda gösteriyor.

Leninistlerin Gazî ve 1 Mayıs isyanları öncesinde halka genel silahlı savaşa çağrılarını, seçime yönelik boykot politikasını, 1 Mayıs politikasını, milis örgütlenmesini, işçi konsey ve komitelerinin örgütlenmesini yönündeki tespitleri, öğrenci gençliğe yönelik tahlil

ve çözümleri, Geçici Devrim Hükümeti vs. tüm bunlar ve sonunda yaşananlar Leninistlerin ne kadar haklı olduğunu ortaya koymaya yetiyor da artıyor bile.

En son olarak öğrenci gençliğe yönelik sokaklarda, varoşlarda, okullarda çağrılarını bir bekliyor dememizin üzerinden 2 ay geçti bu iki aylık süreçte paralel eğitime ve faşist saldırılara yönelik çeşitli güç ve eylem birlikleri gerçekleştirildi ve bunların içinde çeşitli tartışmalar yapıldı. 15 Aralık 1995'te yapılan ÖZGÜR EĞİTİM PLATFORMU (ÖEP) dedi ki tartışma paralel eğitime karşı yapılacak kampanyanın içeriğinin ne olacağı konusunda tartışmaya katılan Özgür Gençlik, Kaldiraç, İDLB, Demokratik Öğrenci Birliği, kampanyaya açlık grevi ile başlamasını gerektiğini söyleyip açlık grevini önerirken devrimci güçler ise, (DÖB, TÖDEF, İYÖDER, DİNK) okullarda ve sokaklarda pankart eylesenlikleri önerip

açlık grevinin küleleri pasifize etmekten başka bir işlevinin olmadığını söylemiş. Tüm bunlara rağmen reformistler açlık grevine güleceklerini belirterek diğer çevreleri de buna destek vermeye çağırıyor. Ve nihayet Özgür Gençlik açlık grevine başladı. Ama ne zaman ki, gün sokaklara çıkmaya geldi; o zaman biz de DÖB pankartımızla alandaki yerimizi aldık. Bilirdik ki, ne zaman öfke sokağa çıkacak; o zaman, o öfke tüm benleri yakacaktı. Taksim'den Kızılay'a yapılan özgürlük yürüyüşü 4 Ocak 1996 Pazar günü Taksim'de başladı.

Her zaman olduğu gibi faşizmin kolluk kuvvetleri Taksim'i tabukaya almış ve eylemi yapılmayacaklarına göstermeye başlamıştı. Ama devrimci dayanışma ve kardeşlik küle Fransız Konsolosluğu önünde toplandı. 2000'e yakın bir küle konye oluşurup yürüyüşe başlayacaktı ki, faşizmin bekçileri öğrencilerin önüne ve arkasına barikat kurdular. Ama küle, Eylem Komitesi'nin profesör önündeki pasif ve reformist tavrına rağmen barikatlara sığınmaya kararlıydı. (Eylem Komitesi ve polisle görüşen Öğrenci Temsilcileri, hedefin Taksim Meydanı olduğunu ve polisün Taksim'e çıkılmasına izin vermeyeceğini bildikleri halde, polislerle görüşüp istiklal caddesinde yürümeye izin istemişlerdi.)

Küle devrimci dayanışmanın gücü ile polisün üzerine yürüdü ve ilk çatışmada 8-10 polis yaralandı. Bu sırada külelerin en önünde bulunan Özgür Gençlik ve İDLB konyenin de arka saraflara kaçması bir başka ilginç görünümdü. Yarı eylemle en önde yer alan küle birden en arkadaydı ve en ön safları devrimci güçler alıyordu. Bu kez çatışma görüntüsü içinde bir yandan kaçan küleleri durdurmaya çalışırken, bir yandan sloganlar atıp çıkmak için tuş atıyorduk. Öğrencilerin gösterdiği bu devrimci tavır (reformistlere rağmen) polisleri geri adan atıp barikatlara açardı. (Bunları sopa ve taşların önemini büyük ölçüde unutmamak gerekiyor.) Bu kavgaya sırasında yere atılan bir başka çevreye ait pankart DÖB'liler tarafından devrimci dayanışma örneği gösterilmek için yeniden açıldı. Ve nihayet Taksim! Öğrenciler yıllardan beri ilk defa "Hedef Taksim, Taksim Bizimle Özgürleştiriyor!", "Yaşasın Taksim Zaferimiz!" sloganlarıyla Kızılay Meydanı'na çıkmış. Konyalar yapıldıktan sonra halaylar, marşlar ile eylem bitirildi. Eylem Komitesi eylemin bugünü söyledikten sonra küle dağılmaya başlamıştı ki, külelerin barikata istiklal caddesine doğru sloganlar atarak yürümeye başladığı ve bu yürüyüş sırasında faşistlere ait bir çok kurum taşlandı ve yine faşistlere ait kitap-kaset standları küle tarafından dağıtıldı. (Bu sırada reformistler ise sermayenin kurumlarına zarar gelmemesi için kendisini barikat yapıp devrimci olmayan bir tavır koydu.) Daha sonra panzerlerle istiklal caddesine giren faşizmin kolluk güçleri bir kaç insanı göz altına aldı.

Gün kavgaya gündenir yokuşlar... Gün ölmeye ölmeye yürümeye gündenir mezar bekçilerinin. Bir kez daha gördük ki, irade, karacılık, cesaret zaferi ile birlikte geliyor. Ve daha çetin kavgaya gündenir bir den bekliyor.

**SOKAKLARDA, VAROŞLARDA,
OKULLARDA KAVGAYA!
YAŞASIN TAKSİM ZAFERİMİZ!
YAŞASIN
DEVRİMÇİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ!**

İstanbul DÖB

Öğrenciler barikatları kavgayla aştı.

TAKSİM'İN ÖZLEDİĞİ GÜNLER

Hareketler kaldırımsız. Eğitimde özelleşme durdurulsun, Üniversitelerden polis, jandarma, özel güvenlik birimleri çekilsin. Öğrenci Kredileri 10 milyona çıkarılsın talepleriyle 19 Aralık'tan bu yana açık grev yapmış Yüksek Öğretim Kuruldu öğrencileri 04/02/1996 günü yaklaşık 2000 kişinin katılımıyla Taksim meydanına çıktı.

Saat 13.00'de Taksim, İstiklal Caddesi üzerinde pankartlar açılıp sloganlar atılmaya başlandı. Öğrenciler Taksim meydanına çıkması son derece kararlıydı. Fakat polis de öğrencileri meydana çıkarılmaya kararlıydı. Bunun üzerine öğrenci temsilcileriyle polis şefleri arasında konuşma yapılmaya başlandı. Görüşme yapılırken diğer öğrencilerin "Artık Haraç Ödemeyeceğiz!", "Yaşasın Hük Alma Mücadelemiz!", "Paralı Eğitime Hayır!", "Faşist Polis Üniversitelerde Çıldı!", "Sokağa, Eyleme, Özgürleşmeye!", "Gerici Faşist Eğitime Son!", "Zafer Direnen Öğrencinin Olacak!", "Demokratik İşe Devrimle Kazanılacak!", "Devrim Şehitleri Ölmüştür!" vb sloganları İstiklal caddesinde yürütülüyordu. Polis şefleriyle yapılan görüşmeler sonuç verince öğrenciler Taksim meydanına çıkmak için polis barikatının üzerine yürüdü. Polisin de çıplak karşılık vermesi üzerine çatışma başladı. Öğrenciler sö-

rekli olarak "Hedef Taksim Meydanı" sloganlarıyla etraflarında bulduktan, taş, sopa, yağmur borusu vb. maddeleri polise atıyorlardı. Bunun üzerine polis barikatları kaldu ve öğrenciler Taksim meydanına pankartlar asıldı, basın açıklamaları okundu. Bütün bu 5 Şubat'a Kızılay'a davet edildi ve halatlar çekildi. Öğrenciler tüm bunları yaparken polis de izlemekle yetindi.

Daha sonra Taksim meydanından İstiklal caddesine dağılan öğrenciler ilk olarak caddede üzerindeki (Zenger) bir mağazanın camlarına kırık daha sonra tersiyle caddede üzerindeki Akbank, Türkiye Ziraat Otlasının camlarını kırıp kendilerine tükücüydü diyen sivil taşılara kırılan bir kaset kitap ve bayrak tezgâhını yıkip kasetleri kırıldı, bayrakları parçalandı. Çevik kuvvet ve polisler bir kez daha sahneye çıktılar, çarptılar, silahlar arıp kalkmaya başladı. Polise tekrar taş, sopa atmaya başlayan öğrenciler İstiklal caddesinin sonunda "Yaşasın Taksim Zaferimiz!" şeklinde sloganlarla dağıldılar. Polis etrafına görüşme kestirdiği 15-20 kadar kişiyi göz altına aldı. Yaklaşık 5 polisin aldığı taş darbeleri sonucu yaralandığı ve hastaneye kaldırıldığı görüldü. Olayları yaklaşık yarım saat sonra çevik kuvvet ve panzerlerin dağıldığı görüldü.

Bir DÖB'li Öğrenci

GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ BASIN AÇIKLAMASI

Kapitalist sistemin içinde bulunduğu ekonomik, toplumsal, siyasal kriz derinleştikçe yeni bir toplumun müjdesi olan devrimci sanatçının sesi toplumunda yankı buluyor. Genç emekçiler ve ezilen kitleler artık kapitalizmin yoz kültürüne, metalaşmış sanatına savaşa açmış, devrimci sanat alanlarında, işgallerde ve emirli direnişlerde görüyor. Devrimci sanatçılara yönelik saldırıların yoğunlaşması bu yüzden. En ufak demokratik talepleri bile topla, tüfekle karşılayan, ekonomik taleplerle yola çıkmış emekçilerin önüne polis barikatları kurun, cezaevlerinde nice fedakarlıklarla, direnişlerle kazanılmış hakları gaspeden faşizm, devrimci sanatçılara da, bu toplumsal mücadelenin bir parçası oldukları için saldırıyor. Devrimci sanat kurumlarını kapatıyor, devrimci sanatçıları gözaltına alıyor işkencilerden geçiriyor.

GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ de bu saldırılardan nasibini almıştır. Yaklaşık 8 ay önce Genç Ekin Sanat Merkezi Yöneticisi Songül YÜCEL, hiç gerekçesi olmayan tutuklanıp cezaevine gönderilmiş ve 4,3

ay sonra serbest bırakılmış, dava heraatle sonuçlanmıştır. Hemen ardından yine Neslihan TOKUR birkaç ay önce cezaevlerindeki besle ve katliamları protesto etmek için CHP Beyoğlu İlçe Binası'na protesto için giden diğer siyasi çevrelerden 4 müzik grubu elemanı ile birlikte gözaltına alındı ve tutuklandı. Son olarak 30.01, 1996 tarihinde Genç Ekin Sanat Merkezi'nden çıkartılan sonra evlerine yata kurmuş polisler tarafından gözaltına alınan arkadaşlarımız, Alper Tunç ALP, Aysun BOZDOĞAN, Şihrü ÖCAL, hepimizin bildiği gibi şu anda terörle mücadele şubesinde ve yoğun işkence altındalar. Kendilerinin hayatlarından endişe ediyoruz ve derhal serbest bırakılmalarını istiyoruz.

Devrimci sanata yönelik saldırılar karşısında tüm devrimci demokrat küre ve kurandan dayanışmaya, tepki vermeye çağırıyoruz.

BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ
DEVRİMCİ SANAT
SUSTURULAMAZ!
GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ
EMEKÇİLERİ

mektup...mektup...mektup...mektup...

Devrimci Emek'te bimmah bir çalgıya vs. bğünlerde: Çünkü diğer gazete ve dergilerde görmeye alışkın olduğumuz muhabirler, dizgiçler, yazarlar vs. nin o koşturmacalarını görmüyoruz. Devrimci Emek'e yapılan kasıtlı saldırı sonrası dışarıda kaldu çok az sayıda dergi editörleri gecen-gündüz çalışıyorlar. Onlar hem muhabir, hem dizgiçi, hem tashihçi, hem editör, hem ne gerekçesine onun yerine çalışıyorlar... Bütün bu insaniyetlere rağmen Devrimci Emek yuhna devam ediyor. Bu ayıya siteme alışığında dergimizin çıkışındaki olağanüstüğe aşırmasıyengün. Çünkü Devrimci Emek'te tek bir kişi kalesi dahi devrimci inang ve eylemi bir arada yaşayan bu insanların neley yaratabileceğini biliyoruz. Devrimci bu insanlar onderlik ediyorlar demek için bile değil. Devrimci Emek'in çalgılarından çoğu gözaltında. Fakat TC bu dergiyi yendisini kabullenmek zorunda kalacak.

Devrimci Emek'e yapılan bu saldırı ilk değil. TC'nin köpürme sekteğinin belirttilerinin sonuncusu da olmayacaktır. Devrimci Emek'e yapılan bu çirkin saldırıyı kimyorum. Devrimci Emek'i yolumdan çevirmeye kimseün gücü yetmez. Devrimci Emek devrim yolunda tüm baskılara rağmen ilerleyecektir. Bugün bu dergide elimizde geçmesini sağlayan arkadaşlara teşekkürlerinden dolayı teşekkür ederim.

Devrimci Emek Okura Bir Bayan Emekçi

KİTAP TANITIMI

BİR ÇOK HAYAT YAŞADIM

Zengin bir ailenin kızı olarak dünyaya gelen Kolontai, babasının asker olması nedeniyle bir çarlık döneminin savaş ortamını yakından bildi ve onun soyulduğuna koyduğu kadın kimliğine karşı çocukluğunda ortaya çıkan tepkisi ülkesini gerçeğinden daha çabuk görmesine ve kendi sınıfını terk ederek, işçi sınıfının mücadelesinde yer almasına sağladı.

Kolontai, ilk devrimcilerle tanıştığında kendisine verilen ufak işleri çarlık başta yapıyor ama sürekli de "Neden bana başka görevler vermiyor, güvenmiyorlar mı?" diye düşünüyor. Ama ona verilen ufak işleri bile mutlaka yerine getirmek için uğraşırdu. Bu yoldağı Kolontai'ye:

"Partinin önündeki büyük devrimci görevler için iki koşulu yerine getiren herkes yerini alabilir. Bu koşullardan biri partiye sıvılamak, ikinci diğerleri konuları öğrenmektir. Eğer bir Marx'ın emel-değer teorilerini incelemeye ve Lenin'in eserleriyle öğrenmeye yararı, ama bu yetmez. Partiyi bütün verileri ile öğrenmek zorundadır insan. Tüm burjuva alışkanlıklar bırakılarak, rol oynama ya da kendini ön plana çıkarma ideği az edilmelidir. Küçük görevler verildiğinde görevlenmelidir. Çünkü parti çalışırken önemlisi hiçbir şey yoktur. Parti, sizin öncelikle son derece disiplinli bir parti üyesi olduğunuz ve politik görevlerinizle kendi görevlerinizle aynı getirildiğinizde etkin olmazdır. Partinin yararlılığı okuduğunu gördüğünde, eğer te size görev vereceklerdir." denmişti.

Kolontai görevlerini yerine getiren yoldaşları bu tavsiyesini hiç unutmadı.

Merkezini çok iyi öğrenmek ve partiyi yönetmek amacıyla yurtdışına çıkmaya karar verdi. Bu karar öyle kolay alınmaz tabii. Kolontai o andaki duygularını şöyle ifade ediyor:

"Peterburg'dan beni yeni bir yaşamın beklediği ve hiçbir şeye bağlı olmayacağım yurtdışına götüreceğim olan ekvanesi hinalikten sonra, kendimi korkunç mutlu ve özgür duyunsayacağımı sanıyordum; ne var ki, gerçek başka türlüydü. Bir kere trende kendimi yalnız ve terk edilmiş hissettim. İyi yurtdışı, ancak ne seçtiğimi dolulu karama azimle düşünüyordum. Oğlumun küçük kolunu tutuyordum.

Uzaklara gitmek düşüncesi nereden doğmuştu? O kadar düşlediğim bu düşüncüğü ne yapacaktım? Bu yeni yaşam bana azimliklerimi verecek miydi?"

Tüm bu düşünceler kafesinde, trenle binip

polculuğa bağladı ve şu kararı verdi:

"Yaşam benim için neyle hatırlanıyor? Yoluma hangi zorluklar ve acılar çıkarsa olsun üstesinden geleceğimi, çabalarımı mutluluğu ve Rusya'nın çarlarından kurtuluşu için mücadele edeceğimi biliyordum."

Avrupa'daki ilk günleri sosyalist sığınaklar arasındaki faaliyetlerle geçti. Kolontai hepimizi izliyor, araştırıyor, sonuçlar çıkarmaya çalışıyordu. Bir süre sığınak sığınak arasında popülasyonlarla marşetler arasında tartışmalar geçti. Menşeviklerle Bolşevikler arasındaki tartışma gündeme oturmuş, Kolontai her iki tarafta da tartışma sürdürüyordu. Kolontai o dönemi şöyle anlatıyor:

"Yüreğimin sızışması ve devrimci ruhu nedeniyle deha çok Bolşeviklerden yansım, ama Plehanov'un kişiliğindeki çekişme Menşeviklerle başını koparmama engelleyordu. Ve böyle her iki tarafta da çabam yürütüyordum."

Kolontai 1905 yıllarına doğru Bolşeviklerle ilgisini daha da arttırdı.

Kadın örgütlenmesinde aktif görevler aldı. Birçok makale ve kitap yazdı. İşçi kadın örgütlenmesi için fabrika fabrika dolaşarak kadın işçileri örgütlenmesini sağladı. Kadın örgütlenmesi konusunda partiyi öneriler sundu. Aynı bir birim oluşturmak ve kadın çalışması buradan yürütülmeli diye düşünüyor. Ve bu gerçeğendir. Birçok enternasyonal kadın kongreslerine katıldı.

1907 yılında Stuttgart'ta yapılan Uluslararası Sosyalistler Kongresi toplantısına katılan Kolontai, Lenin'i karşıladı. Tartışma konusu çok ciddiye. Bir savaş halinde uluslararası örgütü proletaryanın tavni ne olmalıydı? Çökün oportünizmi kayması olan sosyal-demokratlar gerçeğe yüzüne gelmeden koduyorlardı. Ve günü özetliyorlardı:

"Savaş tekliki söz konusu olduğunda parlamentodaki işçi temsilcileri, güçlerini ne olacaklarına uygun olarak savaş engellemek için, her şeyi yapmak zorundadır."

Lenin ise:

"Savaş çıkarsa örgütü proletaryanın görevi, emperyalist savaş bir iç savaş dönüştürmektir."

İl. Enternasyonalin oportünistleri Lenin'in metninin kabul edilmesini için eferlerinden galatı yapıyorlar. Lenin ise:

"Er ya da geç bu konuya dönmek zorunda kalacağız. Ya da sosyal-demokratları yok olacak" diyordu.

Bu ortamda Kolontai daha çok netleşmeye, Menşeviklerden uzaklaşmaya başlar.

O dönemde Kautsky tarafından önerilen edilecek ve işçi sınıfına yapılan ihanetler şu anda 90'ın Türkiye'sinde her yıldır yansılar, reformist, oportünist akımlar tarafından yeniden sahneye konuluyor. Bu aşından çok

önemli bir kitap olduğunu düşünüyoruz. Ve mutlaka okunmasını öneriyoruz.

Alman komünistleri işçi sınıfının devanesi bir kenere bırakıp kendi emperyalistlerinin sevimsizliği üzerine yazılmak üzere sraya girişiyorlardı.

Ve artık Kolontai Altınaya'da Alman komünistleri tarafından bir Rus ve bir dünyası olarak gözetilmeye başlandı. Tetüklendi, daha sonra serbest bırakıldı.

Kolontai, Şubat Devrimi ni, geçici hükümetin kuruluğunu Avrupa'da gazetelerden öğreniyor, büyük bir heyecan ve coşku ile devrimi kendi içinde hissediyor ve bir an önce Rusya'ya dönmek için uğraşiyor. Seyahat emelleri için planları ekle buldika Kolontai Rusya'ya dönme işlemlerine başlıyor ve Rusya'ya ulaşıyor.

"Sevdim sana güzel kızı Tarih sende de bulunacak" diyerek duygularını belirtiyor.

Şubat devrimi ile Rusya'ya dönen Lenin devrimin devam ettirilmesi gerektiğini vurguluyordu. Kolontai Lenin'in oturduğundaki düşüncelerini şöyle ifade ediyor:

"Genç devrimin tam politikasını yeni bir ruha oturtması gerektiğinden söz etti. Rus emekçi halkı işçi, köylü ve asker hareketleri, Sovyet İktidarı sayesinde kendisi ve çocukları için yeni mutlu bir ülke kurabilecekti. Eğer kendisini yobancılara yönlendirmesine, Rus süccarları ve sanayicilerin İttidan ele geçirmelerine izin vermesse, kendi gücüne işçilik zekasıyla Marx'ın öğretilerine dayanarak, sosyalizmi kurabilirdi. Ne var ki, önce ruhsuzlarca Rus insanının Anıtan'ın yeni uğruna öldüğü koni katilima son vermişti."

İşçi sınıfının çökertmesi ihanet ederlerken uluslararası Bolşeviklerin bir eroda yürütmesinin söz konusu olmayacağını, sınıfsız sınıfa emmes, Rusya'nın ancak bir ekonomik yıldırdan kurtulması, emekçilerin kopuklukları ve işçilerle işçilerin sömürülmesine son vermek için tek yolun sovyetlerin İttidan olması olduğunu bu amaçlara, sadece bu kararlı yoldan ulaşabileceğini vurguluyordu... Sözünde bir anlık kopu..."

Tabii ki, bu düşüncelere şiddetle karşı çıkarak vardı. Lenin'in devrimci güçlerin birliğini yok etmek ve Rusya'da iç savaş başlatma yükseltmek istediğini söylüyorlardı.

Ve artık "Tüm İttidar Sovyetlere" sloganı ile mücadeleyi devam ettirdi.

24 Ekim Ayaklanması başlıyor, Devrimci Askeri Komite emamlı yerleri ele geçirmeye ve silahlı ayaklanmaya yönelmeye başlıyor. Kolontai şöyle ifade ediyor: "Ve bu daha önce hiç görülmemiş bir fetna, büyük sosyal devrimin fennazlığı." Sovyet İttidan İnn ediliyor.

Sovyet İttidan İnn ediliyor. Sovyet halkının kimi önce işçilere İnnların önünden geçi-

yor, kızı okuyor kızı kıldırıyor kızı be büyük bir çoğu ile boylevikkere yardım etmek, sosyalist inşaatda yerleşik için görev almaya koyuyordu.

Karamanmayı gören başörtülü bir kadın:

"Hayatı boş hala bitmedi. Soyapmadın İti-dan vermedin. Bütün gece ateş ediliğini duy-madın mı yoksa? Sıhhiyet kadınları yarına getiriyorum. Bolseristiklere."

Ve Ekin Devrimi insanı büyük bir özveri, sorumluluk ile böylece yapıyordu. Artık hiç kimse bu gültü durduramazdı.

Kolontai'nin ekim işi başı döneminde nasıl yaşadıklarını vurgulamak için anlattığı bölümlü okunması istiyoruz:

"II. Sosyalist Kongresi'nin bitiminden kısa sü-re sonraydı. Stockholm'den birkaç yolcuyla Vi-dinir İlyiç'le ben, eski dostlarımızı yeniden bir miktar Hollanda peyniri paketliyorduk.

Bu arada tam zamanında gelmişti. Bir kezinde toplantıda konuşulan ve sosyal devrimcilik yaptığın şiddetli bir söz dökülmü-şüden sonra başının nasıl döndüğüne anlamıyo-rum. Hastalardan değil oğuktan başım dönmü-şü.

Lenin'i peynirle ağrıyacağına seviniyor-dum. Çünkü hükümet başkanını da bizden Juri'yorduk.

Halk Komiserleri Kurulunun bir oturumu-ndan önce İlyiç'e yaverlik peyniri tekerlerini gös-terdim. İlk okına gelen bufer olduk.

"Bunu herkesin peynirlemek gerek. Gorbu-nov'u da unutmayın. Lütfen peynirime İti kendiniz yapın."

Aynı zamanda olan nöbetçiler masanın üzerindeki peynirleri görünce kendilerine ayrı-dışta düşünerek peynirler. Lenin'e alınış an-lanında kahkaha ile güldü:

"Peki peynir izlenileniydi bar" dedi. İsten-gülüyordu. Kendini bile sormadın mı? Yazık olmuş. Fakat fakirlerin o kadar büyük almıştı-ız düşünüyorum. Bize yemek be boylevikkere yi-til peyniri."

Kolontai, Lenin'in en önemli özellikler-den bel olarak "günlük küçük işleri unuttu-ğundan büyük ve önemli işleri düşünmeyi beğama-ı" olarak görüyordu. Sosyalist insan için uğra-şırken çarlık döneminde aynı el konudan bir köylünün inatla çalışıp üretmek istemesi ve bol-şeviklere bu konuda güvenmesi üzerine Kolon-tai'ya bu köylüye göndererek bir mektup "bu in-sanın aklını mutlakla vermiş" diyerek bu tür ay-ırmaları ne kadar önemli olduğunu bolşevikle-ri bu sonunun önemini gerektigini söyle-yordu. ■

mektup...mektup...mektup...mektup...mektup...

Devrimin gündüzünde bunalmış kapitalizmin tek bir devrimci sahife dahi tahammülü yok. Bunu Genç Ekin Sanat Merkezi çalışanların gözetimine alınışlarıyla da gördük. Sanat Merkezi çalışanlar arka arkaya tutuklandı. Genç Ekin tekrar tekrar açıldı. Nihayet bir kaç gün kapalı kalan Genç Ekin Sanat Merkezi bugün (24.02.1996) çalışmalarına devam ediyor.

Bu işte Nazi Almanyası'ndaki Brecht örneğini hatırlıyor. Brecht ve arkadaşları bir tiyatro gösterisini sırasında SS subayları tarafından gözaltına alınıyorlar. Tiyatrocular karanga-ha glönceye kadar yol boyunca oyunlarını oynamaya devam ediyorlar. Kampanya girişiminden sonra izleyiciler "Oyunun devamını izlemek istiyoruz" diye kapıda eylem yapıyorlar. Ve eylem oyuncuları çırp kaldıkları yerden oyunlarını oynamaya başlayınca kadar devam ediyor. Bu süre içinde izleyicilerden bir-çoğu döneliyor, tutuklanıyor ve izleyiciler buna rağmen eylem-lerine devam ediyor.

Biz Genç Ekin Sanat Merkezi'nin çalışmalarının devam etmesini istiyoruz ve bunun için mücadele etmeye devam edeceğiz. Çünkü biliyoruz ki devrimci sanat devrim öncesinde ol-duğu kadar devrimde ve devrim sırasında da devrimci kişiliğin ana yollarından biridir. Bu yolu kapatılmayacaktır. Biliyo-ruz ki, Genç Ekin Sanat Merkezi'nin teslim olması demek devrimci kişiliğin teslim olması demektir.

Genç Ekin Sanat Merkezi, devrim yolunda kendisine dü-şen görevi yerine getirmeye, bilinçleri aydınlatmaya, devrimci kişiliği yapılandırmaya devam edecektir. Buna tüm devrimci bi-linçlerimizle ve sanatta olan inancımızla güveniyoruz.

Bir Ekin Sanat Emekçisi

GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ'NDE DAYANIŞMA ETKİNLİĞİ

Genç Ekin'e yönelik saldırıların ard arkasınca ko-sulmediği bu günlerde devrimci sanat kurumlarıyla an-lamlı bir dayanışma örneği sergilendi.

Biliniği gibi 30.01.1996 günü evlerinden hiç bir ge-rekçe gösterilmeden gözaltına alınan Genç Ekin çalı-şanları ve yine aynı süreçte alınan müzik grubu ele-manları, 15 gün işkenceden geçirildikten sonra tutuk-landılar. Doğal olarak bu onbeş günlük süre içerisinde bir takım çalışmalarında aksamalar oldu. İşte tam saldı-rıların yoğunlaştığı bu günlerde devrimci dayanışma adına Grup Özgürlük Türküsü, Grup Şafak, Grup Mun-zur, Umut Oyuncuları ve Tiyatro sanatçısı Servet Yal-çın tarafından güzel bir etkinlik sergilendi Genç Ekin'de. Genç Ekin emekçilerinin yaptığı basın toplantısının ardından türkülerle, halaylarla coşkulu dinletiler, tiyatro oyunları ve şir dinletileri yapıldı 23 Şubat Cumartesi günü Genç Ekin'de.

Bu günlerde Mart ayı programını oluşturan Genç Ekin emekçileri, devrimci sanatın sürdürülmemeyeceğini ve Genç Ekin'in yoluna tüm devrimci coşkusuyla de-vam edeceğini gösterircesine yoğun bir tempo içinde-ler.

Biz de Genç Ekin'e tüm gücümüzle destek vere-ceğimizi ifade ediyor, devrimci, demokrat, aydın tüm kişi ve kurumları devrimci sanata yöneltilen saldırıla-ra karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz.

DEVİRİMİ ENGELLEYEMEZSİNİZ!

Burjuvazi korkuyor, korktuğu çırpıyor, çırpındıkça saldırganlaşıyor ve her saldırı her katliam onun gerçek yüzünü açığa çıkarıyor; devrim sularına, kavga sularına yeni yeni insanlar katılıyor. Burjuvazinin yüreğini kaplayan ölüm korkusu, onun sefaletini, çürümüşlüğüne artırıyor, kendi aralığındaki çatlakları, it dolağına bestiyor.

Gün geçmiyor ki, insanlar evlerde sokaklarda açık infazlarda katledilmenin, köyler bombalanıp köylüler övün, ocakları, toprakları, köyünü terk edip gitmesin, göçe zorlanmasın. Gün geçmiyor ki, 5-5, 10-10 insanlar tutuklanıp, işkence tezgahlarından geçirilmesin, faşist buzanda, medyada soğuk diye boy boy fotoğrafları yayınlanmasın.

Şubat ayının ilk günlerinde İzmit, Gebze, Maltepe, Başgelir, Zaaneler, İkitelli, Ümraniye gibi emekçilerin yaşadığı, açlığın, sefaletin kul gezdiği mahallelerde polis evleri basıp, yataklarından toplandıktan sonra, emekçi halkın sularında olduğu için, yürüyen devrimin sularında olduğu için üçer beşer toplayıp, en aşğılık işkencehanelerinden geçirerek tutuklayıp cezaevlerine gönderdi.

Burjuvazinin parasal aşakları, bekeği köpekleri olan resmî faşist ceteler, çete reisleri Orhan Taşanlar yönetiminde gündüzün orta

TK-DEP'İN 8'İ
kadın 22 kişi
yokalmıştı.

yerinde ev baskınları düzenleyip üç devrimciyi katletti. Kan içici Nazi araçları ne vahşete ne işkenceye, ne katliama doymuyor.

Kapitalizmin içine düştüğü ekonomik kriz var olduğu boyut, kapitalist sistemin kayıplarını yürüyüşünü beraberinde getirdi. Sistemin bütün hücrelerinden çürümüşlüğüne işkence kokuları yayılıp ortadığı kapladı. Bu süreç kaçınılmaz, olarak egemenlerin yönetemezliği, ni dayattı. burjuvazi bütün gücünü toplayıp, savaş cephelemleri örgütleyerek, emekçilere tek yanlı bir iç savaşı dayattı. Giderek doruğa gelen iç savaş emekçi sınıfları kendi im-

delerinin dağıtında bu savaşın sularından bir hale getirildi, getiriyor. Devrim, karşı-devrim; karşı-devrim, devrimi geliştiriyor. Kırdarımız, öğütlerimiz doğanın karşısında ölümüne bir kavgaya zorlandı, savaşıyor.

Burjuvazinin ve onun faşist cetelerinin hiç bir baskın, katliam artık bu süreci durduramaz. Burjuvazi korkmakta haktır, Çünkü operasyon adamı verdikleri katliamları ve saldırıları devrim sularını güçlendirecekten başka işe yaramıyor. Çünkü; evlerden, okullardan, fabrikalardan, atölyelerden, sokaklardan toplayıp gülerce, hafiflerden işkencehanelerden geçirdiği öğrencilerimiz, kırdarımız, öğütlerimiz bütün insanlık dışı vahşet işkencehanelerinden sonra faşist basında yayınlanan fotoğrafları, kollarını kaldırmaya takatli kesilen yanlarını yaptığı zarar işaretleri, beybetlerinde, yürükleride alevlenen layan ateşleri, gözlerinden biter meremi olup, burjuvazinin yüreğine sızlanıyor. İçine düştüğü ölüm korkusunu beşeyip, büyütüyor.

Yapıyoruz her katliam, her işkence, her vahşet halka karşı işlediğiniz suçun büyütme başka bir işe yaramıyor, yaramayacak. Bu suçlarımızın hesabını vereceğiz.

Ne yaparsanız yapın, başlayan devrim yürüyüşünü durduramazsınız. Devrimi engelleyemezsiniz.

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ONURUMUZDUR

CÖMERT ÖZÜN

METE REZİNİ ALTINAY

TEVFİK DURDEMİR

MUSTAFA AKTAŞ
MUHARRREM ÖZDEMİR
ALİ DURAN EROĞLU
İMRAN AYHAN

Ayşel Korkulu

Meral Akpınar

Fuat Perk

TURAN DEMİR YOLDAŞI

Katledilişinin 6. Yılında
Saygıyla Anıyoruz

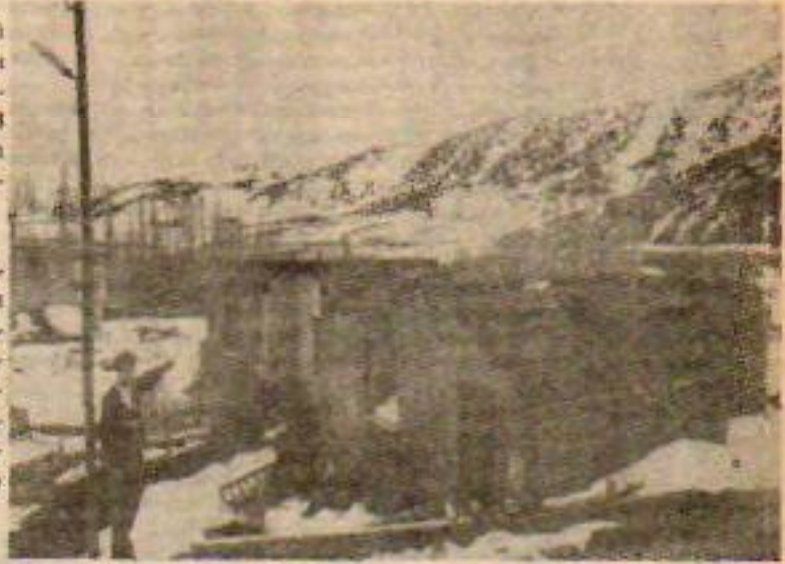
SİVAS'TA SÜREN FAŞİST TERÖRE 13 MART GKB'DEN CEVAP

• 19.02.1996 tarihinde Ümraniye Çayırönü MHP bürosu gece saat 24.00 sıralarında parçacı tesirli bomba kullanılarak imha edildi. Olaydan sonra bise ulaşılan bilgilere göre eylemi 13 MART GKB üstlendi ve Sivas'ta devam eden faşist vahşet sürdülürçe eylemlerini sürdüreceklərini belirttiler.

• 21.02.1996 günü Ümraniye İhlamurku-yu'da bulunan faşistlere ait bir eğlence salonu yine 13 MART GKB tarafından yakılarak kullanılmaz hale getirildi. Eylem sırasında ard arda patlayan televizyon tüpleri heyecan yarattı. Eylemi üstlenen militanlar, eğlence salonunun Sivas olaylarını protesto amacıyla yakıldığını ve Ümraniye'de faşist örgütlenmelere izin vermeyeceklerini belirttiler.

• 24.02.1996 akşamı Bakarköy İncirli'de bulunan İhlas Finans bombalanarak tahrip edildi. Eylemi 13 MART GKB adına üstlenen bir kişi "Sivas Halkı Faşizme Boyun Eğmeyecek!", "Baskılar, Katliamlar Bizleri Yıldırılmaz!" dedi.

• Ayrıca, Halkalı, İkitelli, Bağcılar, Sarıgazi, Ümraniye ve daha başka yerlerde Sivas olaylarını protesto içerikli ve 13 MART GKB imzalı yazışmalar yapıldığı gelen bilgiler arasında.

Devlet Sivas'ta köyleri boşaltmaya devam ediyor.

FAŞİST DEVLET KANA DOYMUYOR!

26 Temmuz 1996 günü polise girdiği çatışmada bacağundan yaralı olarak yakalanan Tarek Ziya Yıldırım işkenceye öldürülmüş, sağ olarak yakalanan arkadaş Ayfer Ercan ise olayın faili sırası verilerek tutuklanmıştır.

Polis 15 gün süren işkenceci sorgularda hazırladığı senaryoları kabul ettiremedi Ercan'a. Polis, Ercan hakkında düzmece iddianameler hazırlanmış ve TKEP/LENİNİST LGB militanı Yıldırım'ın öldürülmesini örtbas edebilmek için Ayfer Ercan'ı suçlamaya çalışmıştır.

2 Şubat günü 4 No'lu DGM'de Ayfer Ercan'ın mahkemesinde savcı, polis hazırladığı düzmece tutanağlara dayanarak, Ercan'ın idam cezasına çarptırılmasını istedi. Ercan ise iddiaları bir kez de mahkemede reddederek Tarek Ziya Yıldırım'ın bilinci yerinde ve ayaklarından vurulmuş şekilde yakalandığını ve Yıldırım'ın daha sonra kafasında bir kurşun yarasıyla ölü olarak Gureba Hastanesi bahçesine bırakıldığını tekrarladı.

Polisin infazları, işkenceleri ilk değildir ve kapitalist sistem varolduğu sürece de devam edecektir. Bir çok işkenceci katil polis, haldarında yüzlerce delil ve tanık olmasına rağmen halen görevlerinin başındayken, düzenin koruyucusu mahkemeler, devrimci-demokrat insanlar hakkında idam cezaları isteyerek halka karşı suç işliyorlar.

Özgür insanlar cezaevlerinde de, hücrelerde de hatta işkence altındayken bile özgürdür. Düzen usakları, ya siz nerede özgürsünüz?

SİVAS HALKI FAŞİZME BOYUN EĞMEYECEK DİZ ÇÖKMEYECEKTİR

Son yıllarda giderek şiddetini artıran bir iç savaş yaşanıyor. Ülkelerimize Türkiye ve Kürdistan'da. Ülkelerimizin konformistleri, sosyal reformistleri bu gerçeği ne kadar yok sayarsa da toplumun bir bölümü, diğer bölümüne karşı zor araçlarını kullanarak savaşıyor. Karşı-devrim cephesi bütün basın ve ses araçlarını safdışı dışarı durumda. Önce faşist medya kullanılıyor; halka karşı bir propaganda saldırısı gerçekleştiriliyor. Arkasından devlet güçleri ve sivil faşist güçler her türlü zor aracı kullanarak halk üzerinde terör, katliam ve soykırım girişiyor. Kapitalist egemenlik sistemi ve onun yönetim aygıtı faşist devlet, halklarımızın boyunduruğunu devam ettirebilmek, kendi sorunları biraz daha güçlendirmek için her yola başvuruyor. Kürd-Türk emekçi halklarını baltasına döğnen hale getirmek için uzun zamandan beri bu ayrıştı körükliyor, emekçi halkı baltasına karşı koşturuyor. Kapitalizm, kendi sorununu yaklaşılmaz gördüğü her geçen gün daha çok körüme, halklarımızı karşı daha çok suç işlemeye devan ediyor.

Uzun zamandan beri Sivas ve yöresinde yoğunlaşan faşist propaganda, antisosyalizm, seğirçilik, bencillik, de ortaya çıkmaya başladı. Çeşitli bahanelerle, Sivas halkına karşı resmi ve sivil faşist çetelerin saldırıları yoğunlaşmış. Bu saldırılar öylesine şiddet ve vahşetle sürdürüldü ki, faşist basın ve medya tarafından bile gözlenemez hale geldi. Bu boyutu gelince de, olaylar hızlı gıstermeye, küçük çaplı müstakim olaylar gibi göstermeye ve geçirtmeye çabalamaya başladılar.

Faşist devletin kim ağuları, artık ne yaparlarsa yaparsınlar bir türlü gıvalla gırmayın marağı kabul lenmeye başlamak zorunda kaldılar. Acun artık ne yalanlar, ne de faşist medya ve basının köy boşalmalara ve katliamlara yönelik düğmece çövdarı para ediyor.

Faşist devlet ve faşist basının bu çabaları yetmeyince, bu kez de Alevi halkı için den çıkan Kemalist hatlar ortaya sürülmeye, ihanet cephesi ile karşı-devrim cephesi birleştirilmeye başlandı. Seğirçilerden hem men önce, bir kasın alevi halkı parayla satın alıp, düzenle kopuşma süreci Pir Sultan sembolizminde yakılan aydınlar, Gezi ve 1 Mayıs mahallelerinde yaşanan olaylarla daha da derinleşen ve açığı çıkan emekçi Alevileri yeniden düzene bağlamaya, sistem için çözmeye çalıştı. Bu oyunlar başarılı olmayacağı, kendi nişavunmak için silahlanmayı hazırlıyor, devrimci güçlerle bağ kurmaya başlayan halka, terör bahane edilerek devlet güçleri ve sivil faşist çetelerin saldırıları başladı. Sivas ve çevresinde onlarca köy ekonomik imlakıya alındı, zor yoluyla boşaltılmaya başladı. Faşist devletin iki yüzlü katliamı yitirildi bu olaylar öylesine açığı çıkarıyor ki, bir yandan HABİTAT toplantısı, İstanbul'da hazırlan-

ken, öte yandan hem Kürdistan'da hem de Sivas'ta emekçi halk, zorla göç ettiriliyor, köyler yakılıyor, yıkılıyor, katliamlar sürüyor.

Burada bir başka bölgeye daha dikkat çekilmek istiyoruz. Tunceli ve Sivas'ta yaşananlarla, artık gidememez hale gelen zorunlu göç (hacir), önümüzdeki süreçte başta Hatay olmak üzere başka bölgelerde de uygulanmaya konacaktır. Çünkü Hatay'da uzun bir süreden beri devletin ve faşist çetelerin oyunları, hazırlıkları sürüyor. Konumuz dışında olduğu için, burada dikkat çekip geçiyoruz.

Önce Kürdistan'ın çeşitli bölgelerinde, en son örneğinde, Sivas'ta yaşanan katliam ve köy boşaltıp zorla göç ettirme karşısında devrimci güçler sessiz kalmamalı. Devlet ve sivil faşist çetelerin bu tuvana başvurduğu, göçe zorlanan, çoğunluğu alevi kökünü emekçiler, Sivas halkı bu olaya sessiz kalamaz, kalmamalı. Faşizme arıladığı tek diden cevap verilmek, devrimci zor yöntemleri kullanarak ülkelerimizin her yerinden emekçiler, devrimci güçleri faşizmin saldırılarını pöskürtmek için hare-

kete geçmelidir.

Emekçi halk arasında bir süreden beri ortaya çıkmaya başlayan, zorla boşaltılmaya eğilimi daha da yoğunlaştırılmamalı, devrimci halkın bunu faaliyetlerinin bir bölümü olarak emekçi halkı götürmekleri gerekir. Karşı-devrim cephesinin, emekçi sınıflara bu kadar pervasız saldırıya giriştiği bu iç savaş ortamında emekçiler birleşmeli, güçlerini korumak, iç se-

vasızın anferle çömek için buza silahlanmalıdır.

Bu yetmez, emekçi halk, kendi silahlı örgütlenmelerini sağlamak, her bir hayatın her alanında müstakim örgütlenmelerini gerçekleştirmelidir. Ancak müstakim örgütlenmelerle silahlı örgütleri ve birinci kullanıma yaygınlaşacaktır.

Bu da yetmez, mük- gerde ilhak geliştirilmeli, müstakim gerilla birliğleri tarafından organize edilip, yönlendirilmeli, doğru hatlar gösterilmeli, devrimci güçleri, devrimci güçlerle buluşup birleşmelidir.

Kapitalist sömürge ve onun egemenlik aygıtı, faşist devletlere karşı olan bariz, küç, grup, çevre müstakim örgütlenmeli, silahlanmalı, direniş geçmelidir.

**FAŞİZME KARŞI SİLAH BASINA!
SİVAS HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!
YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!**